AȘA A FOST SĂ FIE

EDIȚIE REVIZUITĂ

Eugen Baciu

Eugen Baciu/ Aşa a fost să fie

Eugen Baciu

AŞA A FOST SĂ FIE

VOLUMUL.I.

Prefaţa

Zaharia Potârniche

Grafică copertă: după o idee a autorului
Redactor de carte: Eugen Baciu
Tehnoredactor: Eugen Baciu
Coperta. I: Caricatura autorului realizată de scriitorul Zaharia Potârniche.
Coperta.IV.: Autorul la vârsta de 52 ani.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BACIU, EUGEN
Aşa a fost să fie / Eugen Baciu. - Ed. a 2-a, rev.. – Bucureşti : RBA Media, 2015
ISBN 978-606-8327-47-1

821.135.1-31

Editor RBA Media
Constantin Badea

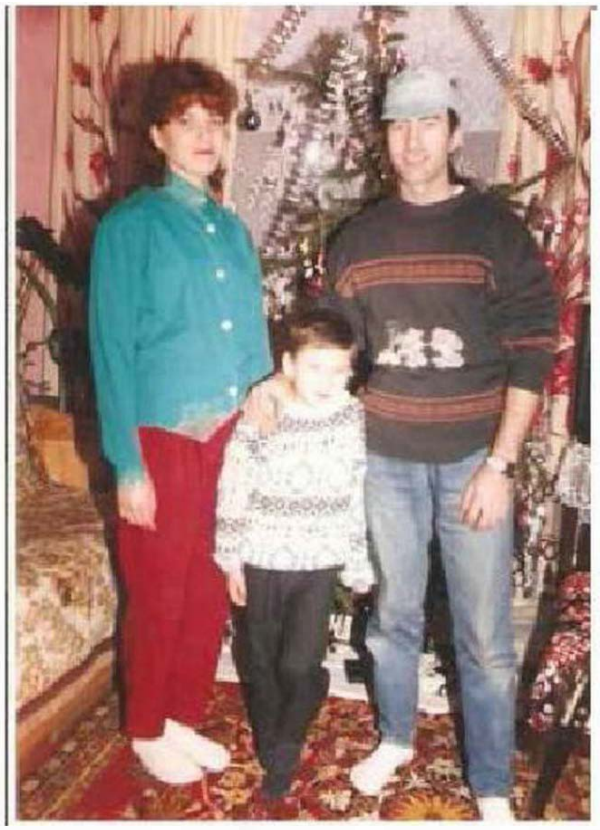

Eu Maria şi băiatul nostru Tinel
(decembrie 1995)

Dedicaţie

Tuturor acelora care mi-au fost alături, începând cu ziua când am primit darul vieţii în această lume, apoi în tot timpul când paşii mei au călătorit prin toată viaţa mea de până acum. Acelora care îşi regăsesc numele înscris în paginile acestei cărţi şi nu în ultimul rând, iubitei mele soţii care mi-a fost şi îmi este alături la bine şi la rău timp de aproape 26 de ani.

Nu sunt ce par a fi...

Nu sunt ce par a fi -
Nu sunt
Nimic din ce-aş fi vrut să fiu...
Dar fiindcă m-am născut fără să ştiu,
Sau prea curând,
Sau poate prea târziu ...
M-am resemnat ca orice bun creştin,
Şi n-am rămas decât ... Cel care sunt! ...

Ion Minulescu

Prefaţă

„Aşa a fost să fie" roman
autobiografic de Eugen Baciu -2013

Născut într-o zodie în care Dumnezeu ne dăruie roadele Pământului - la 14 septembrie 1962 - ziua care consemnează în calendarul creştin una din cele mai însemnate sărbători ale Creştinismului - Ziua Crucii - autorul acestui concis roman autobiografic, a deschis ochii spre viaţă într-o lume mirifică, blagoslovită de Cel de Sus pentru frumuseţea ei unică, la fel ca şi chipul blând ca din icoane a străbunicii sale Anica, cea care i-a purtat primii paşi pe această lume. Acolo la Podul Ursului, în zona dealurilor împădurite, la câţiva kilometrii de Slănic Prahova, în cătunul liniştit cu frumuseţi de basm, a fost raiul copilăriei şi locul cu cele mai scumpe amintiri ale celui ce a scris această carte. Un adevărat Eden cu căsuţa aceea ca din poveşti, pe care autorul o redă pe coperta IV a cărţii alături de portretul său la vârsta primei ninsori, când s-a hotărât după o îndelungată şi matură gândire, să-şi trimită cartea vieţii în lume. O viaţă în care fericirea a fost de cele mai multe ori, o iluzie pentru copilul sau adolescentul dornic de o casă părintească şi de căldura dragostei familiare. „Aşa a fost să fie" - acest titlu imprimă de la început cititorului intuiţia că sufletul autorului, spiritul lui, poartă pecetea fatalismului ca metafizică a inconştientului său ancestral şi moştenirea părintească. Şi nu putea să fie altfel. Eugen Baciu, în cele peste două sute de pagini care ne trezesc de la început interesul ca cititori obişnuiţi sau avizaţi, crede în destin; şi a înţeles întreaga viaţă să şi-l modeleze, fugind de exemplele rele chiar dacă unele dintre ele au fost chiar din partea părinţilor, aşa cum de altfel e viaţa. El, Eugen, a îndepărtat din instinct răul şi şi-a clădit firea după exemplele

bune pe care şi le-a modelat după fiinţa sa sufletească. Vibrează în sufletul sau o sensibilitate şi o dragoste pentru ce e frumos şi bine, o dragoste şi respect faţă de munca sa şi a altora. Părinţii săi, mama, Ileana, dar şi tatăl său natural, Neculai, la începuturile vieţii lor, au locuit timp de cinci ani la Podul Ursului, şi până la vârsta aceasta, el Eugen, a avut parte de dragostea lor şi în mod deosebit, a străbunicii lui în a cărei căsuţă a deschis ochii. Şi începutul ar fi fost foarte promiţător pentru viitorul scriitor, prin faptul că tatăl lui, a dorit să-l înveţe să citească încă de la cinci ani. Aducea de la Slănic sau de la Plopeni, pe unde îşi găsea de lucru, ziarele vremii şi învăţa copilul să citească din ele. Era un semn că acest om dorea pentru fiul său un viitor deosebit, el însuşi fiind un spirit în felul lui de liber cugetător, probabil influenţat de doctrina adventistă care se ştie că în zona petroliferă, între cele două războaie, îşi făcuse mulţi adepţi, atraşi de propaganda religioasă de peste ocean, în acea zonă cu o lume în care munca era în felul ei o robie sau moarte în străfundurile pământului. Dar nu a fost să fie aşa, fiindcă tatăl copilului nu şi-a cunoscut până la urmă întreaga răspundere şi îndatorire faţă de acest copil şi l-a abandonat sorţii. Acest prim eveniment desigur că a influenţat profund drumul viitorului scriitor Eugen Baciu. Şi întrucât se apropia şi vârsta şcolară, a urmat despărţirea definitivă de iubita lui mămăiţă, bunica, pentru a se muta cu părinţii la Slănic, în casa bunicilor paterni, unde din prima zi, şi-a cunoscut pe cea de a doua bunică, dar bolnavă grav în pat, de unde nu se putea ridica şi care în curând a plecat din această lume, fiind însă de la început, îmbrăţişat cu dragoste de tataia, singurul lui bunic rămas, un om de o bunătate rară. La scurtă vreme însă, destinul a vrut să urmeze despărţirea mamei sale de tatăl său, fiind nevoită să-şi creeze o nouă viaţă, cu speranţa că într-un viitor să-şi poată aduce copilul lângă ea. Astfel,

mama sa îi dăruieşte de fapt lui Eugen pe adevăratul său tată, care i-a dat numele lui şi nu peste multă vreme l-a îmbrăţişat ca pe propriul lui fiu. Numele de Baciu este al acestui om, de meserie miner dar şi un iscusit meseriaş în orele libere; şi în această postură, el, adolescentul de mai târziu, a fost învăţat la şcoala muncii, care i-a imprimat deprinderi rămase pentru întreaga viaţă. Acest om a fost de fapt adevăratul lui tată care i-a călăuzit paşii pe drumul adevărat al vieţii. Sub oblăduirea lui şi dragostea mamei, copilul şi adolescentul, a învăţat din experienţa părinţilor şi şi-a continuat educaţia absolvind patru clase ale liceului din oraşul Slănic şi următoarele două la liceul din Ploieşti. Ultimile două însă, tatăl său a hotărât să şi le facă la liceul industrial al uzinelor Teleajen - Ploieşti, pe care le-a absolvit. Şi iată-l la 21 de ani strungar în atelierele salinei Slănic; dar nu după multă vreme, soseşte trista veste a morţii bunicuţei de la Podul Ursului. Este prima mare durere cu care l-a încercat viaţa şi când s-a despărţit pentru totdeauna de locurile copilăriei lui fericite. În acelaşi an este chemat la încorporare pentru un an şi jumătate, întorcându-se din armată la finele anului 1984 când revine la Salina Slănic unde este reangajat ca ifronist. De acum înainte, mâna destinului îşi pune pecetea pe viaţa tânărului cu armata făcută şi cu un început de experienţă de viaţă care l-a aşezat pe propriile lui picioare. Ceva în adâncurile sufletului său îl chema pe alte tărâmuri unde o altă fiinţă îşi aştepta şi ea îndeplinirea soartei. Şi în acel an, 1985, când de la Slănic s-a cerut transferarea unor muncitori calificaţi pentru minele din Valea Jiului, Eugen Baciu este printre primii care se înscrie pentru detaşare la minele din Aninoasa, unde a plecat împotriva voinţei părinţilor, împreună cu alţi trei colegi de branşă. A fost pasul hotărâtor din viaţa sa care i-a schimbat-o pentru totdeauna. Acolo, ca lăcătuş minier în subteran şi

în atelierele de întreţinere ale minei, soarta îi scoate în cale pe aceea ce-i va deveni pentru totdeauna soţie şi mama unicului său fiu. A fost Maria ce-a sortită de destin şi care şi ea, la rândul ei se născuse pentru el. Cu toate că avea numai15 ani iar el 23, momentul întâlnirii lor în acea lună ianuarie a anului 1986, a fost un moment romantic care le-a rămas în suflet la amândoi pentru întreaga viaţă. A urmat căsătoria în 1987, tatăl Mariei fiind tot miner, acolo la Aninoasa, apoi naşterea băiatului, Constantin, ca şi întreaga lor viaţă de zece ani în acea zonă geografică vegheată de dealurile împădurite ale muntelui Parâng; acolo a început adevărata lui experienţă de cap de familie dar şi de miner, până în zilele Revoluţiei din 1989. Sunt foarte frumoase amintirile din anii petrecuţi acolo, mai ales în zilele de sărbători în care toate rudele erau vizitate şi plecau cu toţii mai departe la celelalte rude unde erau primiţi cu toate darurile Crăciunului sau ale Paştilor. Sau vizitele în casa naşilor Teianu unde erau aşteptaţi şi primiţi cu toată dragostea ca pe proprii lor copii în căsuţa din bârne de pe un deal din peisajul de neuitat al munţilor Parâng. Dar odată cu Revoluţia au venit şi vremurile grele pentru mineri, odată cu „voiajurile" lor în Capitală, duşi de aşa zisele revendicări dar şi de interese care nu erau de fapt ale lor. Fiindcă atunci când le-a sosit vremea, noii guvernanţi au găsit cu cale că economia ţării putea să se dispenseze fapt de cu totul de o parte din minele de cărbune pe care le considerau nerentabile şi au început disponibilizările masive. Dar era şi riposta celor care trebuia să le „plătească" minerilor pentru venirile lor în Capitală, chemaţi de alte interese aşa cum am mai spus. Şi Eugen Baciu a fost printre primii mineri care s-au înscris pe listele de disponibilizaţi, pentru a primi o compensaţie globală de 12 milioane, cu care să-şi înceapă o altă meserie sau afacere. Acum însă, familia a trecut prin

momente grele, fiindcă Eugen, capul familiei a fost nevoit să plece singur la Slănic, la părinţi, pentru a-şi face un nou rost acolo, în timp ce, Maria, se afla în situaţia de a-şi părăsi tatăl care atunci era bolnav la pat şi avea nevoie de îngrijirile ei.

La aproape zece ani de la căsătorie, tânăra familie este lovită astfel de momente grele din viaţa lor şi primul este faptul că nu mai puteau pleca împreună la Slănic unde Eugen Baciu conta să-şi găsească un rost, fiindcă la Aninoasa, prin disponibilizare le-a fost luată şi locuinţa; acolo la Slănic avea locuinţa părinţilor lui dar şi posibilitatea de a-şi găsi de lucru la lucrări de reparaţii de case cu meseria învăţată de la tatăl său, iar locuitorii îl cunoşteau şi îl solicitau în aceste probleme. Şi despărţirea soţilor a durat aproape un an, când Maria, soţia sa, a hotărât să-şi lase tatăl în grija unui frate şi să i se alăture la Slănic. Desigur că în această perioadă datorită inflaţiei care depăşea cu mult dobânzile băncilor, a făcut ca banii primiţi drept compensare să-şi reducă valoarea şi atunci ei au fost folosiţi pentru cumpărături necesare din gospodărie. Nu toată lumea are aptitudini de negustor sau inteprinzator. Eugen Baciu ştia să muncească - mintea lui nu era formată pentru speculaţii sau combinaţii de inginerii financiare. Şi într-o bună zi s-au trezit săraci. Şi necazurile nu s-au oprit aici. Tatăl Mariei, după plecarea ei, datorită lipsei unei supravegheri atente, a mai trăit doar câteva luni şi în 1998, a decedat la cinci ani de la moartea soţiei sale care îl părăsise în zi de Paşti încă din 1992 lăsându-l singur. Era a treia moarte grea în familie după decesul celor două bunici, dar mai ales al tatălui său adoptiv care făcuse un cancer la plămân şi părăsise lumea aceasta înaintea socrului său. A fost cu mult prea mult pentru două suflete de oameni dar şi al unui nepot la o vârstă prea fragedă. Şi după o perioadă scurtă de servicii improvizate, în vremurile acelea nesigure, de mari transformări, haotice, Eugen şi Maria au trebuit să-şi

caute un rost de durată în Capitala ţării, locuind în camere mobilate cu chirie de speculă, în timp ce fiul lor era în grija bunicii de la Slănic care după moartea soţului vânduse casa şi şi-a cumpărat un apartament la Plopeni, lângă rudele ei apropiate, fiindcă nu a mai putut suporta singurătatea. Este vorba de mama lui Eugen Baciu. Nu peste multă vreme familia s-a întregit prin aducerea lui Constantin lângă ei, amândoi găsindu-şi de lucru în Capitală. Au trecut de atunci mai bine de zece ani şi nici în această perioadă, familia Baciu nu a reuşit să aibe o locuinţă a lor, trăindu-şi existenţa tot în camere închiriate deoarece câştigurile lor nu le puteau oferi posibilitatea contractării unei locuinţe. O singură şansă mai exista până în 2008, când a decedat de o boală gravă şi mama sa, şi anume - ca locuinţa mamei de la Plopeni să-i fie cedată lui de către cei doi fraţi mai mici ai lui. Dar aceştia nu au acceptat, vânzând casa, deşi ei aveau oarecum o situaţie mai bună. De unde, ne spunem şi noi, ce e cu frăţia de multe ori - adică - „frate, frate, dar brânza-i pe bani!"

Iată pe scurt Odisseia unei familii, din miile de familii pe care aşa zisa Revoluţie din 1989 nu le-a adus nimic, datorită vremurilor care s-au abătut peste ţară destrămând radical, din rădăcini, economia dirijată a unui stat socialist şi trecerea brutală la economia de piaţă marcată de revendicări şi aşa zise privatizări în paguba statului dar mai ales a oamenilor muncii, dar şi datorită corupţiei care a pus mâna pe ţară ducând-o la dezastru ce nici până azi nu s-a putut repara, ba dimpotrivă, a împovărat Statul Român cu datorii externe uimitoare de până la o sută de miliarde de lei. Iar populaţia ţării a migrat în întreaga Europă din lipsă de locuri de muncă şi dintre ei, cei mai buni specialişti; numărul lor total se ştie, că se ridică azi la peste două milioane. Iar fostul miner calificat cu o meserie bazată pe ani buni de practică, a ajuns să se recalifice în profesia de bodyguard la o societate de pază, de peste 11 ani. Dar în tot acest timp, Eugen Baciu nu a

încetat să gândească la ce avea de spus, împins de spiritul său care îşi căuta echilibrul sufletesc scriind. Şi în afara romanului şi al altor proiecte ale sale, acest creator cu debut târziu dă dovadă şi de talent poetic în stilul clasic dar plin de emoţie şi sensibilitate. Va veni vremea când acelaş scriitor, fostul lăcătuş minier, va veni şi cu volumul lui de versuri. Desigur, autorul acestui roman autobiografic deţine un bogat şi interesant bagaj de întâmplări de viaţă din perioada petrecută în minele din Valea Jiului, respectiv la Aninoasa ca şi din cele de familie, şi unele dintre ele există şi în paginile cărţii şi ele ne dau măsura adevărului din viaţa din subteran care totuşi, în perioada socialistă, a fost în mare măsură considerată a fi răsplătită la valoarea şi sacrificiul ei. Fiindcă un miner intrat în abataj, era în bună măsură în mâna lui Dumnezeu mai înainte de a fi în mâna oamenilor. Lucrau la 600 de metrii la temperaturi ridicate cu apă fierbinte curgând pe trupurile lor, desbrăcaţi aproape complet şi pentru aceasta şi timpul de lucru le fusese stabilit numai la şase ore. Şi poveştile cu şobolanii salvatori, nu sunt snoave pentru copii, era convieţuirea dintre om şi acea mică vieţuitoare pe care numai mâna lui Dumnezeu o putea trimite acolo în adâncurile pământului, unde în straturile de huilă nu ar fi putut găsi nici o hrană - doar resturile de mâncare ale ortacilor sau ceea ce le aruncau aceştia ca la nişte prieteni care le arătau calea de a-şi salva viaţa. Apoi, legenda Sfintei Varvara, ocrotitoarea minerilor, o femeie şi nu un sfânt cu barbă, aspru şi gânditor; o femeie şi o mamă, la fel ca propriile lor soţii ce se rugau de fiecare dată Celui de Sus pentru viaţa celui plecat în adâncurile pământului pentru ea şi copii lor. Apoi povestea din trecutul dintre cele două războaie, cu caii ce tractau vagoneţii din subteran, animale care odată aduse acolo, nu se mai întorceau la lumina zilei, fiindcă acolo existau grajduri pentru ei, cu lumină electrică şi îngrijitori aşa încât cei mai mulţi spre bătrâneţe îşi pierdeau vederea şi atunci erau duşi la suprafaţă. Se lega şi atunci o prietenie sufletească între om şi animal, astfel că unii mineri care aveau gospodării, luau cu ei aceşti cai scoşi la

pensie pentru a le fi prieteni şi în continuare. Pe vremea aceea, desigur că societăţile de protecţia animalelor nu aveau un cuvânt atât de greu ca azi, cum este cazul câinilor vagabonzi etc. Au rămas însă oamenii, care sunt lipsiţi în cea mai mare măsură de o protecţie reală datorită crizelor economice care se succed cu regularitate în sistemul economiei de piaţă, cu acele lichidări şi falimente de societăţi care creează peste noapte drame sociale pe care nici statul nu le poate compensa pe măsură. Şi dacă un muncitor, care a lucrat o viaţă întreagă este lăsat fără loc de muncă la o vârstă ce se apropie de pensionare, acest om se consideră că i s-a luat ceea ce avea mai preţios, adică locul lui de muncă de o viaţă întreagă, adică lumina ochilor lui. Fiindcă de atunci perdeaua cernită a grijilor familiare îi va întuneca restul vieţii lui şi al familiei lui. Iată destinul acestei familii al cărui cap era lăcătuş minier, şi apoi a ajuns bodyguard fiind nevoit să-şi părăsească locul de baştină fără a mai putea da pentru stat aportul lui productiv ducând o activitate necreatoare de bunuri materiale. Şi faptul acesta privit în plan naţional, ne dă seama ce pierdere imensă de forţe de muncă calificate au fost anihilate pentru a păzi o zi doar bunurile celor care au devenit noii inteprinzători. De ce altădată nu era nevoie de atâtea forţe pentru paza bunurilor statului? Şi dacă am aduce înapoi în ţară milioanele de români calificaţi din Europa, am înţelege faptul că şomajul de fapt în România, s-ar ridica la cote catastrofale. Cum să mai poată fi România un stat aşa cum ar trebui, în funcţie de populaţia sa dar şi de capacitatea sa lucrativă şi intelectuală, când toţi aceştia lucrează pentru alte state care se dezvoltă în parte din munca muncitorilor străini, în loc ca aceştia să muncească în ţara lor pentru desvoltarea acesteia. Să nu uităm că, această ţară a crescut aceste cadre, din avutul şi contribuţia celorlalţi cetăţeni. Şi cartea domnului Eugen Baciu ne pune şi ea pe gânduri atunci când privim în adâncime problema. Nu destinul propriu, cu fatalitatea lui, a fost cauza principală, ci schimbările care s-au făcut numai şi numai în dauna Statului Român dar mai ales din nefericire, în

dauna celor care munceau cu braţele şi cu mintea. Iar ţara s-a umplut de mulţi, prea mulţi îmbogăţiţi în urma corupţiei. Asta nu înseamnă că nu apreciem la justa valoare aportul inteprinzătorilor cinstiţi care stau la baza economiei de piaţă din ţara noastră.

Zaharia Potârniche
1 iunie 2013

CAPITOLUL .I.

Primii paşi

S-a întâmplat în anul Domnului 1962, când, părinţii mei şi-au pus în gând, că, ar fi bine pentru viitorul lor, să aducă pe lume un copil sau doi, care să le fie de ajutor la anii bătrâneţii lor. Nu ştiu prea bine în ce împrejurări s-au cunoscut mama şi tatăl meu, dar din câte am aflat eu din discuţiile lor, pare-se că au învăţat la aceeaş şcoală şi încă din acei ani şi-au legat destinele. Şi uite aşa, în data de 13 spre 14 septembrie după miezul nopţii, a anului 1962, mi-am făcut şi eu apariţia pe această lume, unde Dumnezeu a pus în mine un spirit şi m-a lăsat să-mi croiesc drumurile neştiute prin viaţa, pe care El mi-o dăruise. Naşterea mea nu a avut loc la vreun spital din acea zonă unde se afla mama în acel moment, ci a avut loc acasă moşit de bunica mea în a cărei casă locuia mama, împreună cu tatăl meu, din satul Podul Ursului, din judeţul Prahova. Acolo am văzut lumina zilei şi tot acolo mi-am petrecut primii cinci ani din viaţă, iar după ce am fost botezat am primit numele de Isar Eugen. Avea bunica acolo o moşie cam de vreo două hectare de pământ, înconjurat de o pădurice din lemn de mesteacăn, printre care se mai înălţau falnici câteva zeci de stejari, dar şi copăcei tineri de salcâm şi carpen. Iar pe suprafaţa de teren care se afla puţin în pantă, se aflau plantaţi pomi fructiferi cum ar fi: pruni, meri, peri, vişini şi cireşi. Casa era aşezată în capul pantei şi era luminată toată ziua de razele blânde şi curate ale soarelui. Căsuţa era modestă şi avea două camere nu prea mari, o prispă pe care de la un cap la altul se întindea o viţă de vie de soi producătoare, care vara, ţinea umbră pe prispa casei, iar toamna o umplea de mirosul plăcut şi aromat al strugurilor copţi, cu ciorchinii mari şi boabe gustoase din care mă înfruptam de fiecare dată când mă aflam prin preajma lor.

Sub casă, avea bunica amenajat, un beci construit din piatră, aşezate una peste alta fără nici un liant care să le lipească între ele. Acolo îşi depozita ea cele necesare pentru iarnă. Era

bunica o fire blândă şi iubitoare care acum îşi ducea viaţa singură deoarece bunicul părăsise această lume, înainte de a mă naşte eu, cu mulţi ani în urmă, şi de aceea nu ştiu nimic despre el. Din câte îmi aduc eu aminte, bunica, la acea vârstă pe care o avea atunci, adică 65 de ani, nu-i albise nici măcar un fir de păr în cap. O chema Anica, şi era o femeie de statură mijlocie, cu un corp bine întreţinut pentru vârsta ei. Faţa ei ovală era ornată cu doi ochi de culoare verde, frumoşi ca două smaralde, care te priveau întotdeauna cu blândeţe, iar sub ei brăzdau uşor câteva riduri care îi trădau suferinţele dar şi vârsta pe care o avea, părul ei era lung de culoare neagră şi după cum v-am spus nu avea nici un fir de păr alb. Mă iubea mult bunica şi am crescut sub ochii ei şi ai mamei, având grije ca eu să cresc sănătos, pentru că ele voiau să facă din mine un flăcău voinic de care să se bucure mai târziu. Şi anii au trecut şi iată-mă ajuns la vârsta de cinci anişori, vârstă de la care am început să înţeleg cât de cât rostul lucrurilor din acea vreme. Nu m-a dat mama sau tata pe atunci, la vreo grădiniţă deoarece nu exista prin acele locuri aşa ceva, dar nici nu au fost preocupaţi să mă ducă în altă parte, aşa că educaţia mi-au dat-o ei, aşa cum au crezut de cuviinţă, şi îmi aduc aminte că încă de la acea vârstă tata mă învăţa să citesc pe paginile ziarelor pe care le aducea de la oraş. Nu erau prea înstăriţi ai mei ca să-mi cumpere caiete sau cărticele despre care eu nu ştiam cum arată, aşa că, ziarele erau singurele mele „rechizite". Nu se prea înţelegeau bine mama cu tata ceea ce a făcut ca mai târziu să se despartă, dar aceasta este o altă poveste tristă din copilăria mea. Numele mamei mele era Ileana şi a fost „cosânzeana" copilăriei mele. Mi-o aduc aminte pe mama, zeiţa copilăriei mele, cu faţa ei prelungă în care sclipeau doi ochi verzi, migdalaţi conturaţi de două sprâncene dese ca nişte acolade care dădeau bine la faţa ei, cu o gură mereu zâmbitoare, cu buze subţiri şi

frumoase, iar capul ei era înzestrat cu o podoabă capilară de invidiat cu un păr lung care cădea în valuri ondulate până aproape de talie. Avea mama un corp frumos iar mersul ei era ca al unei gazele. Nici tata nu era mai prejos decât ea. El, era un bărbat înalt aproape de un metru optzeci şi cinci, cu un corp tras ca prin inel, cu o musculatură armonioasă şi bine definită. Avea părul blond, tuns scurt, bine frezat, iar ochii îi erau de un albastru deschis, ca al unui cer senin de vară. Numele tatălui meu era Isar Neculai. Nu e de mirare că era curtat şi de alte cucoane, după cum auzeam şi eu de la mama atunci când mă furişam pe la capătul prispei cocoţat în cireşul cu cireşe cât inima de porumbel, de unde ascultam la poveştile lor atunci când ele se odihneau la o ceaşcă de năut pe la orele amiezei. Erau frumoase acele locuri în care eu copilăream, şi deseori mi-au oferit minunate privelişti ca de basm. Veneau acolo, din pădure, chiar până în faţa casei, grupuri de iepuri şi chiar căprioare, care se adăpau la jgheabul fântânii din curte. Şi cum aş putea uita de toate speciile de păsări care de dimineaţă şi până seara îmi încântau auzul cu trilurile lor. Şi cât de lungi păreau zilele pe atunci, fiecare zi cu farmecul ei şi cu vremea ei, iar serile erau şi mai încântătoare. Îmi aduc aminte, cum în serile de vară alergam voios după licuricii care erau puzderie pe acolo, pe care eu îi prindeam şi îi ţineam în palmă minunându-mă de ei, apoi le dădeam drumul lăsându-i să se bucure mai departe de viaţă. Apoi, obosit de atâta alergătură intram în casă, în camera bunicii cu care eu dormeam, şi o găseam pe bunica croşetând la lumina opaiţului, cu lumina gălbuie care pâlpâia sub sticla lui bine ştearsă. Croşeta bunica ciorapi de lână pentru noi toţi şi care ne erau benefici pentru iarna ce urma să vină. Îmi punea bunica o „covată" cu apă călduţă unde mă spăla iar apoi mă primenea şi mă pregătea pentru culcare. Şi după ce mă puneam în pat, bunica lua opaiţul şi îl punea pe

masa de lângă patul de scândură pe care era aşezată o saltea din paie, bine acoperită cu pături peste care erau aşternute cearşafurile albe, imaculate, pe care noi dormeam, apoi bunica se aşeza lângă mine. Apoi cu graiul ei dulce îmi depăna câte o povestioară pe care eu o ascultam fără să clipesc, după care rosteam împreună rugăciunea „Tatăl Nostru" învăţată de mine pe de rost, apoi ea stingea fitilul de la opaiţ, după care mă săruta cu dragoste pe frunte spunându-mi: „noapte bună puişor". Mă lăsam atunci cuprins de negura întunericului din cameră, dar cu urechile ciulite la orchestra nocturnă ce se auzea de afară, ai cărui interpreţi erau greierii care ţârâiau unul mai tare de cât altul, iar eu adormeam pe linia lor melodică.

Mama mea la varsta de 25 de ani (1967)

Şi uite aşa s-au scurs cinci anişori din viaţa mea nu de mult începută, în acelaşi loc, de unde eu nu ieşisem niciodată, în care fiecare zi era diferită una de alta, fiecare zi cu necazurile şi bucuriile ei. Necazuri pe care eu nu mi le amintesc, pentru că eu, copil fiind nu prea am avut parte pe atunci de ele. Şi chiar dacă ar fi fost câteva pe care aş fi putut să le enumăr aici în aceste rânduri, nu aş fi făcut-o, pentru a nu întrista pe cititor. Însă totuşi necazul şi tristeţea mea au venit atunci când într-o seară, bunica mi-a spus că, în curând mama şi tata împreună cu mine ne vom muta la oraş, la părinţii tatălui meu care locuiau în oraşul Slănic Prahova. Mă liniştea însă bunica, spunându-mi că acel oraş nu este prea departe şi că oricând voi putea reveni să o vizitez. Şi nu a trecut mult timp, că în toamna anului 1967, în luna septembrie, am părăsit acele meleaguri mirifice cu lacrimi în ochi, neputându-mă dezlipi de la pieptul bunicii căreia îi şiroiau lacrimile pe obraz. Atunci, în acea zi, desprinzându-mă totuşi din braţele bunicii am pornit în marea mea şi necunoscută călătorie, pe jos, alături de mama şi de tata, care a durat destul de mult, ceas de vreo două ore urcând şi coborând dealuri, pe lângă păduri dese cu arborii falnici şi într-un sfârşit am poposit la capătul unui pod care făcea traversarea unei ape mari pe care tata o numea „gârlă" şi pe care l-am traversat cu frică deoarece eu nu mai văzusem aşa ceva până atunci. Şi tot mergând, am ajuns în comuna Vărbilău, unde eu mă minunam văzând atâtea case una mai mare şi mai frumoasă decât alta, ceea ce eu nu îmi închipuiam că există, deoarece am omis să vă spun că acolo de unde plecasem, casele erau foarte rare şi era o distanţă destul de mare de la una la alta. Şi faţă de puţurile cu cumpănă din care tata scotea apă şi de care am uitat iarăşi să vă spun, aici am rămas uimit văzând că apa vine printr-o ţeavă care se închide şi se deschide cu o rotiţă. Minunea a

fost şi mai mare când am ajuns la o clădire în care era adunată multă lume, clădire pe care tata mi-a făcut-o cunoscută ca fiind „gara" unde trebuia să vină trenul despre care eu nici nu-mi închipuiam cum arată. Nu ştiam nici de acele maşini care nu erau prea multe, dar atunci când am văzut-o pentru prima oara, am rămas cu gura căscată şi cu privirea întoarsă după ea, punându-le părinţilor mei o grămadă de întrebări cu privire la ele. Însă cea mai mare uimire a mea a fost atunci când un zgomot puternic şi un şuierat prelung mi-a tulburat auzul, apoi am văzut un nor de fum negru ce se apropia din ce în ce mai repede de locul unde mă aflam. Ştiam că ceea ce urma să se apropie se numeşte locomotivă şi că este însoţită de nişte vagoane cu care vom călătorii, ştiam de la tata, ca nu cumva să mă sperii prea tare la vederea lor, şi spunându-mi că se numeşte tren. Când trenul a oprit ne-am suit în el, precum şi ceilalţi care au aşteptat pe peron, apoi ne-am aşezat pe acele băncuţe din lemn, şi după un şuierat prelung trenul s-a pus în mişcare. Mi-am aruncat privirea prin toată încăperea aceea pe care tata o numea „vagon" apoi cu ochii aţintiţi pe geamul întredeschis, priveam cu curiozitate noua privelişte care mi se etala prin faţă, călătorind acum într-o lume necunoscută mie, pentru o nouă etapă a copilăriei mele în care mi se vor deschide noi orizonturi şi în care voi descoperi noi taine neştiute de mine până atunci.

CAPITOLUL .II.

Viaţa la oraş

Călătoria mea cu acel şarpe care se mişca destul de repede cu roţile lui mari de fier rulând pe şinele lucioase care scoteau un zgomot ascuţit atunci când se oprea, s-a terminat la a treia oprire pe care a făcut-o în gara de la Slănic Prahova, oraşul în care urma să-mi petrec din acel moment mulţi ani din viaţa mea. Acolo am coborât în acea gară mare, cu un peron frumos amenajat cu băncuţe din lemn care înconjurau un părculeţ destul de mărişor şi care avea plantat la fiecare colţ al său câte un dud, iar la o margine a părculeţului se afla o cişmea, aşa cum îi spunea tata, din care ţâşnea un firicel de apă şi din care îşi potoleau setea cei care treceau pe acolo. Aici dispăruse cu desăvârşire toată flora şi fauna pe care eu nu de multă vreme o părăsisem în acea zi. În locul lor am întâlnit străzi pavate cu bucăţi pătrate de piatră, nişte case mari şi pătrate pe care tata le numea blocuri, câteva magazine în care se găseau multe alimente şi alte lucruri pe care eu nu le mai văzusem până atunci. Eram trist şi uimit de atâta schimbare şi ca să mă mai înveselească, tata a intrat cu mine într-o clădire unde se aflau multe caiete, cărţi si creioane şi din care eu m-am ales cu un caiet, cu o cutie în care se aflau câteva creioane colorate şi cu o cărticică în care se aflau multe poze. Am părăsit acea clădire, cu cele primite bine strânse în mânuţa mea, puse într-o punguţă de plastic şi împreună cu părinţii mei am pornit către casa părinţilor tatălui meu şi pe care eu îi voi numi mamaie şi tataie, aşa cum mă învăţase tata ca să le spun. Într-un final am ajuns în faţa unei case mai mari care şi ea era înzestrată cu o prispă mare, dar care spre deosebire de aceea pe care o avea bunica la casa ei, aceasta nu avea o viţă de vie care să o orneze, ci doar un prun stingher făcea umbră în faţa porţii de la intrarea în curte. Am intrat în curtea nu prea mare şi acolo ne-a întâmpinat tataia, bucuros de sosirea noastră. Era tataia un bărbat care avea în jur de 50 de ani, de statura

tatei, cu o înfăţişare aproape identică ca a lui, deosebirea dintre ei o făcea însă o mustaţă căruntă la fel ca şi părul, iar numele lui era Isar Neculai ca şi numele tatei. M-a luat tataia de mână şi m-a dus în casă, unde, mamaia mă aştepta zâmbitoare. Dar mare mi-a fost mirarea, atunci când am văzut că ea mă aştepta culcată, aşezată pe o parte în pat şi nu aşa cum îmi imaginam eu că mă va întâmpina la intrarea în casă cu intenţia de a mă lua în braţe şi a mă săruta. M-am dus şi am salutat-o respectuos spunându-i: sarutmâna; după care am sărutat- o pe obraz. Numele ei era Lucreţia. Ochii ei erau albaştrii ca al unui cer de toamnă, pe tenul feţei puţin îmbătrânit se putea citii uşor că era suferindă, iar vocea ei avea o tonalitate stinsă. Ea nu s-a dat jos din pat ci doar m-a mângâiat pe creştet cu mâna ei tremurândă şi aproape fără pic de vlagă. Apoi, până ce ai mei au mai schimbat câte o vorbă, tataia, m-a luat cu el şi mi-a oferit ca de bun venit în casa lui, o farfurioară în care se afla o siropoasă dulceaţă de vişine, alături cu o linguriţă şi cu un pahar de apă, spunându-mi că aşa se obişnuieşte la oraş, că musafirii care-i călca pragul să fie trataţi în acest fel în care el o făcea cu mine. Şi în timp ce savuram bunătatea de dulceaţă, am avut timp să inspectez cu privirea încăperea în care mă aflam. Aici totul era diferit în comparaţie cu casa bunicii. Pereţii erau netezi iar pe ei se aflau nişte modele necunoscute mie. Pe jos, paşii mei întâlneau suprafaţa netedă a unor podele de scândură, înlocuind pământul netezit pe care eram obişnuit să păşesc în casa bunicii. Într-un colţ al camerei era aşezată o masă mare din lemn, pe care se afla un peşte mare din sticlă frumos colorat, iar pe pervazul geamului, stătea sclipitor un ceas mare cu doi clopoţei de- asupra, iar într-un colţ, după uşă, se afla o sobă din fontă total diferită de aceea a bunicii, lângă care era aşezat un pat mare cu tăblii din lemn. După ce mi-am savurat dulceaţa şi am băut apa din pahar, tataie, m-a

luat de mână şi m-a dus în altă încăpere pe care el o numea sufragerie. Aici, era o cameră mare, răcoroasă, în care străjuiau două dulapuri mari, iar mai către geamul din spatele camerei, se afla o masă mare înconjurată de scaune. Nu îmi mai aduc aminte despre toate lucrurile care se aflau pe masă, dar, în schimb îmi aduc aminte de acel castronaş de sticlă în care se afla o grămadă de monezi, de toate felurile şi la care eu încă nu le cunoşteam valoarea. Mi-a dat tataie două monezi, pe care mi-a zis să le păstrez ca să-mi pot cumpăra ceva cu ele când vom merge la prăvălie. Apoi părinţii mei m-au luat şi am mers în camerele care ne erau destinate nouă. Acolo în acel spaţiu, era o cameră mare, la fel ca şi cea a lui tataie, iar din ea dădeai într-o cămăruţă mai mică, bucătăria, în care se afla o sobă mare de fontă, un pat, şi spre marea mea surprindere, acolo nu erau podele, ci pe jos era lipit cu pământ netezit, la fel ca în casa bunicii. Acea cămăruţă avea să fie dormitorul meu şi în ea, într-un dulap de lemn, mi-au fost aşezate puţinele mele lucruri. După ce am fost întrebat dacă îmi place noul meu cuibuşor, la care eu am răspuns afirmativ, nu m-am putut abţine să nu-l întreb pe tata, de ce mamaia nu s-a ridicat din pat la venirea noastră. Atunci, tata, mi-a destăinuit că mamaia suferise un accident chiar în grădina casei atunci când călcase fără să vrea pe vârful ascuţit al unui cocean „tulpină" de porumb rămasă în pământ după ce a fost tăiat. Rana provocată i-a afectat piciorul, după care la scurt timp a rămas imobilizată la pat, boala afectându-i jumătate din corp. Tataie era cel care o spăla, o îmbrăca şi o hrănea. M-am întristat auzind acele lucruri neplăcute şi mă gândeam că de acum voi duce dorul unei mămăiţe care să îmi spună o poveste şi cu care să mă rog împreună, aşa cum făceam la bunica. Revenind însă la gândurile mele copilăreşti am uitat repede evenimentul şi ieşind afară din casă, am pătruns în curtea cu grădina mult prea mică faţă de aceea de

unde venisem. Aici totul era împrejmuit cu un gard care despărţea curtea noastră de curţile vecinilor. Mă simţeam închis ca într-o cuşcă care îmi oferea un spaţiu limitat de mişcare. Plictisit m-am întors în camera mea. Era seară iar în cameră era semi întuneric; l-am trezit pe tata care între timp obosit de atâta drum se culcase şi l-am rugat să aprindă opaiţul ca să facem lumină în cameră. Atunci tata a râs şi mi-a spus că aici nu avem opaiţ, apoi luându-mă în braţe s-a apropiat cu mine de peretele camerei şi m-a pus să apăs pe un buton care se afla acolo. Miraculos, după ce am apăsat pe acel buton, pe tavan a apărut o lumină gălbuie care strălucea într-o pară de sticlă. Atunci tata mi-a spus că aici noi aveam lumină electrică şi că acea pară luminoasă se numeşte bec. După masa de seară, obosit, m-am vârât sub aşternutul patului din camera mea, iar după ce tata a stins lumina, mi-am ciulit urechile ca să aud ţârâitul greierilor cu care eram obişnuit la bunica, dar aici nu se prezentase nici un greiere pentru a cânta în orchestra de seară. Atunci am simţit şi lipsa bunicii, iar două lacrimi de tristeţe mi se prelingeau calde pe obraji. Era pentru prima oară când dormeam singur. În zilele următoare ieşind afară din curte am descoperit bucuros, că nu departe de noua mea locuinţă, se afla un habitat, identic cu cel de la bunica, cu dealuri şi pomi fructiferi, chiar şi cu un lac natural situat la marginea unei frumoase liziere de salcâmi. Tot aici se afla şi Camera Agricolă lângă care funcţionau două gatere mari, la care muncitorii de acolo produceau scândură din lemnul care era depozitat în stive mari prin curtea acesteia. Îmi găsisem un nou loc pe unde hoinăream toată ziua jucându-mă aşa cum ştiam eu confecţionându-mi arcuri şi săgeţi sau suliţe ascuţite cu care vânam brotacii cei mai mari din lacul mai sus amintit şi pe care-i înfigeam într-un băţ mai lung bine ascuţit şi la care eu spuneam că este prada de război a indienilor, indieni de care

auzisem şi eu, de la copii vecinilor de pe aici cu care mă mai jucam câteodată. Eram de felul meu mai singuratic şi nu acceptam de prea multe ori să fiu însoţit de vreun copil în raidurile mele pe dealuri sau acolo în locurile unde eu mă jucam. Îmi aduc aminte că, într-o zii, a venit în vizită la tataie o mătuşă de-a mea însoţită de băiatul ei Cornel şi care mie îmi venea verişor. Băiat de oraş, frumos îmbrăcat şi care mă privea cumva de sus cu un aer de răzgâiat şi cu care nu am legat o prietenie dar pe care l-am alergat cu o toporişcă din lemn, atunci când, el mi-a luat o săgeată din tolba mea şi mi-a rupt-o în două. A început să ţipe cât îl ţinea gura, apoi a intrat val vârtej în casă şi aruncându-se în braţele mamei lui, a început să se strâmbe la mine, care mă postasem în faţa geamului şi îl priveam sfidător.

Aş umple multe pagini dacă ar fi să povestesc aici toate întâmplările fericite sau nefericite ori felul cum îmi desfăşuram eu activitatea mea de copil, aici în noul meu habitat, care nu era cu mult diferit de cel pe care îl părăsisem, aproape cu un an în urmă. De pe acum aveam şase ani şi mă îndreptam cu paşi vioi spre şapte. În tot acest timp de aproape doi ani de când venisem acolo, tataie şi cu mama mă iniţiaseră deja în ale cititului şi scrisului, spunând că atunci când voi merge la şcoală să fiu pregătit. Nu mai eram băieţaşul de cinci ani, iar de acum înţelegeam mai bine ce se petrece în jurul meu. Vedeam că ceva între mama şi tata nu merge bine. Tata nu mai era cel pe care îl ştiam eu, oraşul îl schimbase în rău. Se apucase de fumat şi de băut şi deseori venea acasă ameţit de aburii alcolului. În acele seri când el venea acasă băut, o certa pe mama şi chiar o bătea. Degeaba încerca tataie să-l potolească că nu reuşea, ba se alegea şi el cu câte o îmbrâncitură. Atunci eu începeam să plâng iar mama venea şi mă lua în braţe. Acela era momentul în care ea scăpa de loviturile tatei. Bătăile asupra mamei s-au

îndesit deoarece venea tot timpul beat acasă. A făcut multe lucruri urâte tata, chiar prin faptul că a adus acasă o altă doamnă. Îmi spunea că acea doamnă este o soră de-a mamei. Mai târziu, însă, prin anii adolescenţei mele am aflat de la mama cine a fost de fapt acea femeie. Într-un final, mama, nu a mai putut rezista şi l-a părăsit pentru totdeauna. Am omis să vă spun că mama îmi spusese că o să mai am un frăţior, care ne va bucura cu prezenţa lui în anul următor. Aşa că, mama l-a părăsit pe tata dar şi pe mine, împreună cu frăţiorul meu, în luna septembrie a anului 1969, an în care eu trebuia să-mi încep activitatea mea de şcolar în clasa I-a primară. Ce era în inima mea de copil şi câtă suferinţă înduram şi eu acum când ştiam că n-o să mai am nici un fel de alinare. Pierdusem prima oară căldura îmbrăţişărilor bunicii mele, iar acum o pierdeam şi pe cea a mamei. Oare ce îmi sortise ele mie ursitoarele la naşterea mea, de ce oare au fost ele supărate, sau de cine au fost ele supărate, ca apoi să se răzbune pe mine, un biet copil?.

CAPITOLUL .III.

Mai mult singur pe lume

Rămăsesem de acum fără alinarea mamei şi cu un tată care nu prea mai dădea pe acasă, doar în compania lui tataie care avea şi el cum putea grijă de mine, având-o în grijă şi pe mamaie care era grav bolnavă şi care nu se mai putea mişca. Mi-a cumpărat tataie din economiile lui o uniformă şcolară, un ghiozdan de muşama, câteva caiete şi un penar de lemn în care se aflau un stilou cu cerneală, un creion şi o gumă de şters, pregătindu-mă pentru şcoala care începea în câteva zile. Şi în dimineaţa zilei de 15 septembrie a anului 1969, împreună cu tataie, am pornit către şcoala de băieţi care se afla în centrul oraşului Slănic, unde urma a-mi începe pregătirea pentru o nouă etapă din viaţă. Aici, am avut imensa bucurie, de a mă întâlni cu mama, care mi-a spus, că, îşi găsise o locuinţă în apropiere şi o să ne vedem de fiecare dată când o să vin la şcoală. Apoi am făcut cunoştinţă cu învăţătoarea mea, căruia după câte îmi aduc eu aminte îi spuneam tovaraşa Mănescu, după care împreună cu alţi elevi, am fost duşi în sala de clasă unde urma să ne desfăşurăm orele de învăţătură. Îmi amintesc că am împărţit banca cu un băieţandru înalt si frumuşel pe nume Gelu Iridon, al cărui tată era profesor de aritmetică. După ce am fost aşezaţi fiecare în banca lui, tovarăşa, ne-a înmânat abecedarul, instruindu-ne şi învăţându-ne cum să ne comportăm în clasă, în şcoală, în orele de recreaţie şi chiar în afara şcolii, apoi ne-a dat drumul acasă urmând să revenim a doua zi pentru a începe viaţa noastră de şcolari. La ieşire mă aştepta tataie alături de mama şi împreună cu ei am mers la cofetăria oraşului de unde mi-au cumpărat o prăjitură şi o limonadă, pe care le-am servit acolo aşezat la o masă. În acest timp tataie şi cu mama au avut o discuţie care avea legătură cu viitorul meu, aflându-mă în situaţia de faţă, fără mamă, cu un tată migrator care nu prea mai dădea pe acasă, fără a avea pe cineva care să mă pregătească pentru

şcoală şi fără nimeni care să aibă permanent grijă de mine, aşa cum ar fi făcut-o doi părinţi iubitori. Am plecat apoi către casă bucuros totuşi în sufletul meu de copil, că savurasem acea prăjitură, că o văzusem pe mama, unde eram nerăbdător să ajung, şi unde aveam sa răsfoiesc abecedarul pe care îl primisem de la şcoală. Chiar aşa am şi făcut. Răsfoindu-l, am remarcat că eu cunoşteam deja acele înscrieri aflate în paginile lui, rămânea însă să învăţ în a le scrie, fapt care s-a şi întâmplat în cursul acelui an şcolar. Învăţătoarea mea însă, a rămas surprinsă când a văzut că deja ştiam să citesc şi că eu fusesem iniţiat in ale cititului de pe paginile de ziar de către mama şi bunica mea. A fost uşor acel an şi am avut note bune la învăţătură. Nu am luat vreun premiu deoarece erau unii mai favorizaţi, care trebuiau să dea bine în ochii lumii, însă m-am ales şi eu cu o menţiune care m-a mulţumit în sinea mea. Nu v-am mai relatat aici ce am făcut în cele două vacanţe, înaintea celei de vară, deoarece v-aş fi plictisit cu acelaş lucru, povestindu-vă despre locurile unde mă jucam eu, cu arcul şi cu săgeţile mele. Nu mă pot lăuda că mă puteam juca şi cu altceva, deoarece în anii copilăriei mele nu am avut accesul la alte jucării, în afara unui trenuleţ electric adus din China de către unchiul meu Jan, care locuia în Bucureşti şi pe care mi-l dăruise de ziua mea. Eram în vacanţa de vară, atunci când mama cu sufletul ei mare şi milostiv, i-a mai dat o şansă tatei, chemandu-l să se mute împreună cu mine în apartamentul mamei, unde ea locuia cu chirie, în centrul oraşului chiar lângă şcoala unde eu învăţam. Era frumos acolo unde locuia ea, unde încă se mai construiau şi alte blocuri şi unde macaralele lucrau neîncetat împreună cu constructorii la ridicarea lor. În acel apartament unde apa curgea la robinet şi unde aveam baie cu cadă şi duş, viaţa mea părea că se schimbă în bine. Aici ne-a vizitat unchiul Jan care mi-a adus cadou acel trenuleţ electric,

raritate pe atunci, care avea un set de şine care puse cap la cap formau un cerc mare pe care trenuleţul se învârtea pus în mişcare de nişte baterii. Dar bucuria mea nu a ţinut prea mult şi într-o zi nefastă, pe când eu mă jucam cu locomotiva trenuleţului pe pervazul geamului de la apartament, aceasta, mi-a scăpat din mână şi a căzut jos în afara blocului. Mama locuia la parterul blocului iar în faţa geamului se afla o grădinuţă cu flori, aşa că, locomotiva mea nu a suferit nici o avarie. Însă tata care se afla în acel moment acasă, a văzut cum eu am scăpat locomotiva jos şi nervos mi-a luat trenuleţul şi a spus că eu nu-l mai merit şi că o să îl dea lui Alunel, copilul vecinului nostru. Degeaba l-am implorat să mi-l înapoieze că el nu s-a înduplecat şi luând trenuleţul, a bătut la uşa vecinului. Acesta a deschis iar tata a intrat acolo. S-a întors într-un târziu, afumat de licoarea lui Bachus; şi înmânându-mi un titirez „o rotiţă zimţată de la un ceas stricat", spuse: „asta este noua ta jucărie, pe asta o meriţi". Şi eu am suferit mult din această cauză. Mama s-a supărat şi ea iar el în loc să se potolească s-a răzbunat şi mai tare plecând de acasă. S-a întors beat turtă, apoi s-a pornit pe un scandal monstruos. Aşa că, viaţa mea bună şi speranţa că voi duce un trai confortabil acolo lângă mama s-a spulberat, deoarece mama i-a spus tatei să-şi ia lucrurile şi să plece de unde a venit. Lucru pe care l-a şi făcut, însă din bagajul lui am făcut parte şi eu şi nu a vrut să mă lase cu ea. Mă întorceam din nou în singurătatea mea acolo în casa lui tataie, unde tata mă abandona, văzându-şi de ale lui. Întors din nou acolo, în casa lui tataie, stăteam singur în cămăruţa mea, neajutorat şi fără dragostea celor dragi. Îi rămăsese tatei o pereche de bocanci vechi care stăteau aruncaţi sub soba de fontă, pe care eu i-am luat şi am pus în interiorul lor bucăţele mici de pâine, la care trăgea câte un şoricel sau doi, pe care eu îi prindeam şi mă jucam cu ei. Făcusem dintr-o cutie de

chibrituri un fel de căruţă, la care înhămam câte un şoricel, cu un ham făcut dintr-o sforicică şi mă amuzam pe seama lor. Cred că se învăţase acei şoricei cu mine, deoarece nu păreau a fi speriaţi iar unul dintre ei îmi mânca chiar din palmă. Viaţa mea devenea tot mai grea. Începusem deja anul şcolar în clasa II-a, iar eu băteam drumul pe jos de acasă până la şcoală. Hainele mele şi încălţămintea deveniseră vechi, iar mie îmi era ruşine să mai merg la şcoală îmbrăcat aşa. Colegii mei râdeau de mine, lucru care m-a afectat destul de rău şi din acest motiv în unele zile nu mai ajungeam la şcoală. Cu mama nu mă mai întâlneam, deoarece după cum îmi spusese tataie, ea se recăsătorise. În compania noului bărbat, mama, l-a adus pe lume pe frăţiorul meu despre care îmi spusese, dar pe care eu încă nu îl cunoşteam. Aşa că, situaţia mea la învăţătură s-a schimbat din bine în rău, iar clasa a II -a am terminat-o cu medie mică. M-am bucurat de vacanţa care a venit fiindcă era vară şi puteam să mă îmbrac sumar, iar zilele mi le petreceam pe plajă la Baia Roşie sau Baia Baciului, unde săream gardul şi mă pierdeam prin mulţimea adunată acolo. Nu aveam banii necesari pentru a-mi cumpăra un bilet aşa că mă descurcam şi eu cum puteam. Aveam de pe acum aproape 9 ani şi mă consideram deja băiat mare.

CAPITOLUL .IV.

Ani de pomină

Nu mă mai gândeam eu pe atunci că peste două luni urma să merg din nou la şcoală, iar zilele treceau una după alta, bune şi rele, noroase şi senine, iar eu mă bucuram singur de orice moment al vieţii mele de copil amărât, crescut şi hrănit de tataie care îmi era singurul părinte. Cu tata mă vedeam mai rar, iar atunci când venea acasă, îmi umplea masa cu dulciuri şi cu alte bunătăţi care bine înţeles că mă bucurau, chiar dacă acest lucru se întâmpla destul de rar. A trecut însă vara iar eu mai aveam puţin şi trebuia să încep clasa a III-a. Însă începutul de an şcolar m-a găsit total nepregătit, fără să am rechizite şcolare şi fără îmbrăcăminte. Noroc cu nişte vecini binevoitori care mi-au dat câteva hăinuţe şi încălţăminte de la copii lor, care erau purtate, dar încă bune şi eu m-am bucurat nespus de mult de ele. Mi-au oferit şi un ghiozdan dar şi nişte rechizite şcolare, cu care eu am putut să-mi încep activitatea şcolară. Am trecut cu bine acea toamnă însă iarna m-a prins fără încălţăminte, fără îmbrăcăminte şi fără lemne de foc. Bietul tataie nu mai putea nici el să mă ajute prea mult din puţina lui pensie, aşa că eu nu am mai mers prea des pe la şcoală. Mi-a trimis tovarăşa învăţătoare câteva lucruri colectate de pe la colegii mei de clasă şi anume o pereche de ciorapi de lână, o pereche de ghete, o pereche de mănuşi, o căciulă şi un flanel de lână. Însă lucrul acesta a făcut ca să-mi fie ruşine să merg la şcoală, gândindu-mă la ce vor zice colegii mei când mă vor vedea cu hainele purtate de unii dintre ei pe mine. Am scăpat însă de această ruşine, odată cu venirea vacanţei de iarnă, care pentru mine era benefică, datorită sărbătorilor. Aşteptam cu nerăbdare să vină Crăciunul ştiind că atunci vor începe colindele pe care nu le uitam niciodată, şi eu reveneam odată cu colindele adorate de mine, cred eu, primul care începea colinda, acolo în zona în care locuiam. Adunam în acele zile în care oamenii erau binevoitori şi care primeau

cu drag colindătorii, o sumedenie de nuci, mere, covrigi cu nemiluita şi portocale, iar cei care erau mai darnici îmi puneau în palmă câte o monedă de un leu sau de trei lei, iar câte odată primeam şi câte o bancnotă de 25 de lei. Eram tare fericit şi nu ţineam cont de frigul de afară. Umblam de obicei singur fiindcă în acel mod nu trebuia să împart cu nimeni cele primite de la oamenii pe care îi colindam. Îmi făceam multe provizii în acele zile, pentru că înainte de sărbătoarea Crăciunului, se umbla cu Steaua, apoi în seara de ajun se colinda „bună dimineaţa la moş ajun", colindă pe care o reluam şi în dimineaţa zilei de Crăciun. După aceea aşteptam să vină ziua de 31 Decembrie; zi în care dis de dimineaţă plecam la colindat cu pluguşorul, înhămat cu două tălăngi împrumutate de la un vecin care avea vite, însoţit de data aceasta de un prieten de-al meu pe nume Victor, care venise de la Bucureşti în vacanţă şi locuia la bunica lui care era vecină cu noi. El era cel care pocnea din biciul, pe care noi îl pregătisem dinainte, împletit în patru cu fire de fitil pe care îl procurăm din grămezile de cărbune de lignit, care erau depozitate în curtea salinii vechi a oraşului. Îi puneam la bici un sfârc de rafie sau borangic, considerate de noi cele mai bune şi după ce îl probam pocnind cu el pe uliţa din faţa casei, aşteptam să vină ziua de colindat. Adunam bănuţi frumoşi cu pluguşorul, dar primeam şi alte daruri cu care ne umpleam trăistuţele pe care le ţineam agăţate pe după gât. Ne întorceam acasă pe la orele prânzului apoi ne odihneam, deoarece seara porneam din nou la colindat cu cântecele, de data aceasta luând cu noi câte o traistă mai mare, deoarece era seara de Revelion, iar noi ştiam că în acea seară oamenii sunt mai veseli şi mai darnici. Aproape de miezul nopţii ne întorceam acasă, însă nu ne culcam până nu pregăteam sorcovele cu care urma să mergem a doua zi, în ziua de Sfântul Vasile, la sorcovit. Şi a doua zi cam pe la

orele unsprezece, plecam la sorcovit, pentru că atunci consideram noi că se trezesc oamenii, după petrecerea pe care au ţinut-o în timpul nopţii. Şi ne deschideau oamenii uşile, unii chiar somnoroşi, uitându-se pe geam ca să vadă cine îi deranjează. Circula pe atunci o superstiţie, cum că era bine, ca în prima zi a anului, primul care îţi intră în casă să fie bărbat. Această tradiţie ne făcea şi mai norocoşi deoarece eram primiţi în fiecare casă la care mergeam şi eram trataţi cum se cuvine. Terminam cu colindatul pe la orele două ale după amiezii, obosiţi dar mulţumiţi că aveam din nou traistele pline, precum şi buzunarele, în care zornăia mărunţişul căpătat. Nu am ştiut niciodată, în acei ani, ce înseamnă un brad de Crăciun şi nici despre cadourile aduse de Moş Gerilă, cum îl numeam eu pe atunci pe actualul Moş Crăciun. Eram însă fericit şi mulţumit, că de pe urma acelor datini frumoase cum erau „colindele" eu mă alegeam cu o sumedenie de bunătăţi cum erau: fructe, cozonac, prăjituri, bănuţi şi chiar lucruri de îmbrăcăminte.

Şi uite aşa a trecut şi vacanţa de iarnă, iar eu am cam uitat de şcoală. Nu era nimeni să mă controleze dacă merg sau nu merg la şcoală, iar mai târziu lipsa mea de acolo a devenit un obicei. Plecam de acasă dar rareori ajungeam la şcoală. Şi în felul acesta a trecut pentru mine şi trimestrul al doilea, la fel ca şi al treilea, iar eu nu am trecut clasa III-a deoarece am rămas repetent. Îmi era ruşine să dau nas cu colegii mei de clasă, care bătându-şi joc de mine îmi strigau: „repetentul după uşă, bate toba la păpuşă". Nu ştiau ei, cred, adevăratul motiv pentru care eu pierdusem acel an de şcoală. Însă gestul pe care-l făceau strigându-mi acele vorbe, mă făcea ca să mă retrag departe de ei. Mă aflam de pe acum în vara anului 1972 în vârstă de aproape 10 ani, pe care urma să-i împlinesc în ziua de 14 septembrie cu o zi înainte de reîncepere a anului şcolar, pentru mine tot în clasa III-a. M-am prezentat

din nou la început de an şcolar, unde de data aceasta m-a preluat o altă învăţătoare, tovarăşa Arvunescu. A fost bine în acel început de an, totul mergea binişor însă, măricel fiind, îmi dădeam seama că lucrurile nu merg aşa cum ar trebui să meargă şi nu puteam ţine pasul cu ceilalţi colegi de clasă care veneau la şcoală îngrijiţi şi bine pregătiţi de părinţii lor. Aşa că, am început să cutreier dealurile iar şcoala am lăsat-o pe planul doi. Nu era nimeni interesat de soarta mea. Tata nu mai avea grijă de mine şi începuse de pe acum să aducă pe acasă fel şi fel de femei, pentru mine, „mame vitrege" care nici decum nu-mi vroiau binele. S-a aflat printre ele şi una pe nume Roza, o femeie cu o statură mare, şi cu o fire urâcioasă. Ea m-a bătut cel mai tare dintre toate care au venit pe acolo şi îmi căra cu pumnii în cap, iar odată mi-a înmuiat hainele în gaz şi m-a îmbrăcat cu ele. Gazul mi-a afectat pielea şi m-am umplut tot de băşici. Când a venit tata acasă şi m-a văzut, eu, i-am spus păţania, însă ea, Roza a negat totul inventând că a fost vina mea şi că ce ştie ea prin ce gunoaie am umblat eu de m-am umplut de băşici, iar tata a crezut-o. Îşi găsise o slujbă în acea perioadă şi obosit fiind după ce a mâncat, s-a culcat deoarece a doua zi de dimineaţă urma să plece din nou la serviciu. A doua zi după ce tata a plecat la serviciu „mama vitregă" a început să strângă de prin casă ce a putut să bage în două genţi şi înhămată la ele, a plecat de la noi şi dusă a fost. Când a venit tata acasă nu a mai găsit-o nici pe ea dar şi o bună parte din lucrurile lui dispăruseră. S-a culcat şi s-a împăcat cu ideea că asta i-a fost soarta. A mai fost şi o altă mamă vitregă de etnie romă cu care de data asta m-am împăcat mai bine dar ce folos că tot de capul meu eram. Începuse ţiganca aceea să mă înveţe numai lucruri rele, pe care eu le executam necondiţionat. Şi multe rele am făcut eu în acea perioadă, pe care nu aş vrea se le enumăr aici în aceste rânduri, deoarece ele nu sunt

amuzante ci mai degrabă ruşinoase pentru mine, din acei ani chinuiţi din copilăria mea. Cert este că în acel an mi-a fost totuşi foarte greu. Avea ţiganca şi doi copii, pe care îi hrănea, doar pe ei, de mine uitând de fiecare dată. Noroc cu bietul tataie care în ascuns, mă chema la capătul prispei şi-mi oferea o farfurioară în care erau puse bucăţele de pâine unse cu unt şi o cană plină de cacao cu lapte. Apoi îmi spunea: „vezi să nu le dai şi la ţiganii ăştia". Dar puradelul cel mai mic al ţigăncii, pe nume Bebe, mă pândea şi venea sub prispă, iar apoi se ruga de mine ca să-i dau şi lui, iar eu de pe atunci aveam un suflet bun aşa că nu mă lăsa inima până nu-i dădeam şi lui o bucăţică două de pâine. Iar când venea iarna, beneficiile mele strânse de pe urma colindelor trebuia să le împart cu ei, iar banii primiţi mi-i lua mama vitregă, chipurile ca să cumpere de mâncare. A stat tata multă vreme cu ea, ba la noi acasă ba pe la ea în comuna Poiana Slănic, unde ea îşi avea părinţii, pe care i-am cunoscut şi eu într-o primăvară, când şcoala era de acum pe planul trei fiindcă pe nimeni nu mai interesa situaţia mea la învăţătură fapt care a făcut ca eu să rămân iarăşi repetent tot în clasa III-a. Iar eu nu conştientizam că acest lucru va fi rău pentru viitorul meu, dar nici nu s-a găsit vreunul care să mă sfătuiască s-au să-mi deschidă ochii pentru a-mi arăta şi mie ce este bine şi ce este rău şi ce ar trebui să fac pentru binele meu. Eram al nimănui, un copil care rătăcea prin această lume şi prin viaţă, nebănuind pe atunci gravitatea situaţiei prezente care în viitor îmi va îngreuna foarte mult viaţa.

CAPITOLUL .V.

Metehnele tatei

Tatăl meu era cel mai mic fiu al lui tataie. Mai avea tata încă trei fraţi mai mari şi o soră. Unul din fraţi locuia în Bucureşti, numele lui era Jan şi lucra în cadrul armatei având gradul de colonel. Urma apoi Gicu, care locuia în Braşov şi care era directorul unei croitorii de lux de acolo, şi apoi Costel, care locuia în Suceava şi activa ca miliţian la sediul miliţiei din oraş. Sora lui şi cea de pe urmă, Lenuţa, locuia în Slănic şi era măritată cu un bărbat de rit adventist. Pe ea o cunoşteam cel mai bine deoarece venea mai des pe la noi împreună cu fiul ei Cornel şi care îmi venea mie verişor, despre care am mai vorbit. Tata însă, de altfel băiat deştept, nu se prea împăca cu munca. El nu stătea angajat mai mult de două sau trei luni. Plăcerea lui era să cocheteze cu licoarea lui Bachus, fapt care îl determina să dea toţi banii din buzunar pe băutură, cinstindu-i şi pe alţii. Acest lucru însă l-a afectat în viaţă, dar ce s-a întâmplat cu el vă voi spune la timpul potrivit. După cum v-am mai spus pierdusem încă un an de şcoală tot în clasa -III-a. Mergeam deja pe 11 ani de viaţă chinuită, dezorientat şi dezamăgit de toate aceste evenimente pe care le trăisem încă de atunci de la plecarea mea de lângă bunica şi de la acele meleaguri mirifice pline de farmec care îmi încântaseră inima mea de copil timp de cinci ani. Îl vedeam pe tataie tot mai trist, iar vizitele rudelor lui erau tot mai dese. Din discuţiile lor am dedus, că mamaia, Lucreţia, nu se simţea deloc bine. Se întâmpla pe la sfârşitul lunii iunie a anului 1972, când mamaia a încetat din viaţă. Se chinuise mult săraca fiind imobilizată la pat, iar bietul tataie s-a chinuit şi el, având grijă de ea în fiecare zi precum şi nopţile când acesta era solicitat de nevoile ei. Eu am fost acela care am alergat pe la rudele apropiate să le dau vestea tristă care se abătuse asupra familiei. S-a adunat multă lume la noi; vecini, rude dar şi toţi copii lui tataie, care trişti şi cu lacrimi în ochi spuneau: „Bine că a luat-o Dumnezeu, săraca şi nu a mai lăsat-o să se chinuie!". Eu nu am intrat să o văd fiindcă îmi era frică. Iar atunci când mamaia a fost scoasă din casă şi a plecat pe ultimul drum, m-a năpădit plânsul, apoi am fost luat de o vecină şi dus în casă, am fost potolit din

plâns cu mângâieri pe creştet, oferindumi-se şi o bucată de ciocolată. Am uitat însă repede acel eveniment iar gândurile mele nu mergeau mai departe, adică nu mă gândeam la cum se va desfăşura acea ceremonie de înmormântare. Mi-am văzut în continuare de copilăriile mele. Au trecut câteva zile de la acel eveniment, iar eu cu ochii mei de copil vedeam că tataie se schimbase în bine, era mai liniştit şi după câte auzisem eu se pocăise şi el la ritul adventist, iar sâmbăta mergea acasă la tanti Lenuţa, pentru că acolo aveau loc adunările lor care erau conduse de nenea Mişu soţul lui tanti Lenuţa. Ştiam aceste lucruri deoarece m-am nimerit şi eu într-o sâmbătă pe acolo şi am participat la acea adunare, împreună cu copii lor: Daniel, şi Lidia, dar şi cu Cornel cu care începusem să mă înţeleg mai bine şi care mai târziu avea să-mi fie coleg de clasă.

.....

Tata stătea şi el pe acasă aflându-se în perioada când nu avea serviciu.

M-a luat tata într-o zi pe lângă el, fapt care se întâmpla destul de rar şi asta atunci când venea băut acasă şi când mă punea să-i cant, apoi m-a întrebat:

– Ştii tu Eugen, că mai ai un frate?

– Da, am răspuns eu, ştiu asta de la mama, mi-a spus că o să am un frăţior, atunci când a plecat de la noi.

– Nu ai vrea să-l cunoşti? m-a întrebat tata.

– Ba da! am răspuns eu fericit.

– Prea bine, spuse el, azi îl voi aduce la noi ca să te joci cu el.

Şi aşa s-a şi întâmplat. În după amiaza aceea, tata l-a adus acasă pe frăţiorul meu. Era frăţiorul meu pe atunci, un băieţel micuţ în vârstă de trei ani, cu o faţă ovală, frumoasă, iar părul lui era lung până peste umeri, blond şi bucălat, iar mama îi pusese numele de Iulian Ninel. Eram tare fericit alături de el şi i-am oferit toate nucile mele pe care le aveam de la colindat şi pe care le păstrăm într-o cutie mare de carton, precum şi nişte jucării din lemn confecţionate de mine. El era tare încântat de tot ce-i ofeream eu, iar tata se

uita la noi fericit în timp ce două lacrimi i se prelingeau pe obraji. Suferea probabil în sufletul lui şi doar el ştia la ce se gândea în acel moment.

Dar deodată îşi şterse lacrimile, apoi mi se adresă cu o voce fermă şi hotărâtă: rămâi în cameră cu fratele tău şi încuie uşa, Iulian va rămâne la noi, să nu deschizi uşa la nimeni, nici măcar mamei tale căci ea sigur va veni după el ca să-l ia acasă. Apoi tata a ieşit din cameră iar eu am închis uşa după el. A trecut ceva vreme timp în care eu şi fratele meu, sătui de joacă ne-am pus în pat şi am adormit amândoi. Într-un târziu ne-am trezit speriaţi de bătăile ce se auzeau în uşă. Am mers repede la fereastră ca să văd cine bate şi acolo am văzut-o pe mama, care când m-a văzut, mi-a spus să deschid uşa ca să-l ia pe Iulian acasă.

Atunci eu am fugit de la fereastră şi am refuzat să-i deschid.

Trebuie să vă spun că în tot acel timp de când eu nu o mai văzusem pe mama, fusesem învăţat şi convins de tata şi de mama vitregă, că mama mea îmi doreşte numai rău, că nu mă mai iubeşte şi că de aceea nu mai vine să mă vadă. De aceea când am văzut-o pe mama nu am fost impresionat şi nu am simţit acea atracţie maternă. Afară se auzeau discuţii şi certuri între mama, tataie şi tata, iar vecinii ieşiseră curioşi pe la garduri. Într-un târziu mama a chemat miliţia, care l-a obligat pe tata să deschidă uşa.

Acesta a venit la fereastră şi mi-a spus să deschid. Am deschis uşa, iar mama a intrat şi l-a luat pe Iulian, care în tot acest timp s-a jucat cu nucile pe care i le dădusem eu, neavând el treabă cu forfota de afară şi nici chiar atunci când a auzit glasul mamei. Mi-a aruncat mama atunci o privire gravă apoi a ieşit în grabă însoţită de doi miliţieni.

Nu m-a afectat privirea ei ci din contră mi-a întărit convingerile că mama este chiar aşa cum îmi spusese tata şi cu mama vitregă. Nu după multă vreme de la acest eveniment, într-o seară, tata m-a luat lângă el şi mi-a spus:

- Eugen, mama ta ar vrea să te ia şi pe tine la ea, dar tu să nu accepţi că doar ştii că ea nu te mai iubeşte. Săptămâna viitoare vom merge într-un oraş mare şi anume la Ploieşti,

unde ne vom întâlni cu un nenea judecător, la tribunal. Când acel nene te v-a întreba dacă vrei să mergi ca să locuieşti cu mama ta, tu să refuzi şi să spui că vrei să rămâi cu tata.
Am aprobat cele spuse de el dând din cap, dar în sinea mea eram confuz şi tot odată speriat pentru că nu cunoşteam nimic despre termenii de care pomenea tata şi anume: de judecător şi tribunal.

A sosit însă şi ziua în care noi trebuia să mergem la Ploieşti, iar tata îmi pregătise nişte hăinuţe noi cu care m-a îmbrăcat iar în picioare mi-a pus o pereche de tenişi.

Apoi cu el de mână am pornit către gară. Eram bucuros că voi merge pentru a doua oară cu trenul, fapt care m-a făcut să uit cauza acelei călătorii.

Iată-mă din nou în tren aşteptând să se pună în mişcare însoţit de acel şuierat prelung al locomotivei.

Trenul a plecat iar eu cu ochii aţintiţi pe geamul vagonului, admiram privelişte a ce mi se desfăşura prin faţa ochilor. De data aceasta am mers destul de mult cu trenul şi mă cam plictisisem, aşa că l-am întrebat pe tata dacă mai avem mult de mers, la care el mi-a răspuns ca nu, apoi mi-a reamintit şi de repertoriul pe care mă învăţase să-l spun în faţa judecătorului.

– Gata! o să coborâm, spuse tata şi lundu-mă de mână ne-am apropiat de uşa vagonului. Trenul a oprit iar noi am coborât într-o gară mare în care erau multe trenuri iar pe peron roiau oamenii ca într-un muşuroi de furnici. Păşisem într-o lume nouă pentru mine. Din faţa gării am luat o maşină mare pe care tata o numea „rată".

Priveam pe geam şi ochii mei descopereau o privelişte nemaiîntâlnită; blocuri mari şi multe vitrine frumos amenajate iar pe de-alungul străzii, pe trotuar, se aflau băncuţe din lem care erau aşezate sub castanii care ornau cu frumuseţea lor întreg oraşul. Priveam curios totul, chiar şi atunci când am coborât din maşină, adresându-i tatei din când în când câte o întrebare, la care el îmi răspundea, lămurindu-mă. Am ajuns apoi la acea clădire numită tibunal, unde am zărit-o şi pe mama, care mi-a făcut cu mâna

zâmbindu-mi. Atunci tata m-a tras de mână amintindu-mi ce aveam de făcut, nemai având timp ca să-i răspund mamei şi să-i fac şi eu la rândul meu cu mâna.

De fapt nici nu aveam voie deoarece tata îmi interzisese să vorbesc cu ea.

Eram confuz în privinţa mamei mai ales acum când ea se afla în prejma mea.

Nu-mi mai aduc aminte cum s-a desfăşurat în totalitate acel eveniment, însă îmi reamintesc totuşi că în faţa acelui judecător, eu am spus ceea ce mă învăţase tata. Atunci am văzut-o pe mama plângând. Nu-mi dădeam eu seama în acele momente că de fapt mama plângea pentru că mă pierduse din nou şi pentru că ea mă iubea şi-mi dorea binele, dar eu nu aveam de unde să ştiu acel lucru. Eu credeam că plânge din alt motiv şi mă bucuram, îmboldit de zâmbetul sarcastic al tatei care obţinuse o victorie.

După o plimbare destul de istovitoare pentru mine prin acel oraş mare unde am văzut destule lucruri noi, am ajuns din nou la gară pentru a lua trenul înapoi către casă. Era ora două după ceasul gării, ora la care ne-am urcat în tren.

Drumul înapoi către casă l-am făcut în lumea viselor, deoarece după ce trenul s-a pus în mişcare eu am adormit, obosit fiind de acea călătorie şi plimbare istovitoare prin oraş. M-a trezit tata, când trenul a ajuns în gară la Slănic. Am coborât somnoros, apoi tata mi-a cumpărat o cutie cu frişcă şi savurând cu plăcere din ea nici n-am băgat de seamă când am ajuns acasă. Nu-mi mai amintesc ce am făcut eu în restul acelei după amiezi, dar ştiu că tata şi-a sărbătorit victoria, sorbind pahar după pahar, golind cele două sticle de vin pe care le cumpărase de la Ploieşti.

.....

Zilele de vară erau fierbinţi dar plăcute iar atunci când vreo ploaie torenţială se dezlănţuia în timpul zilei, eu alergam cât mă ţineau picioarele în vârful dealului unde curgea un pârâiaş şi unde eu îmi făcusem un baraj din lut galben lipicios iar

când ploua se forma acolo o băltoacă destul de mare şi unde eu mă bălăceam cu plăcere.

Pe acele maidane îmi făceam veacul iar de foame nici că-mi mai păsa. Erau destui pomi fructiferi pe acolo, din care eu mă înfruptam cu plăcere. Nu era nimeni care să mă cheme la masa de prânz. Sau poate că mă mai cauta bietul tataie câte odată. Spun acestea deoarece atunci când mă întorceam acasă, tataie mă întâmpina zicând: „unde ai fost mă prăpăditule că te-am căutat toată ziua". Îmi dădea apoi o farfurie plină cu bucăţele de brânză alături de nelipsita pâine unsă cu unt şi o cană plină de cacao cu lapte, pe care eu le înfulecam pe nerăsuflate.

Şi multe pozne şi năzbâtii mai făceam eu în acele zile de vacanţă şi nici un copil nu alerga mai repede decât mine pe acele maidane. Mă bucuram din plin de libertatea mea şi unde nimeni nu mă trăgea la răspundere pentru năzbâtiile pe care le făceam. Mă bucuram fără să bănuiesc măcar că ele vor avea un sfârşit şi că în curând eu o să părăsesc şi acest loc cu care nu mă voi mai întâlnii. Însă nu aş putea trece mai departe fară a vă relata una din poznele făcute de mine în acei ani ai copilariei mele de atunci.

Zilele copilăriei mele erau oarecum fericite iar eu copil fiind nu ştiam prea multe lucruri despre cum ar trebui să fie o familie.

Eram mai mult singur. Seara intram în cămăruţa mea şi prin întunericul camerei păşeam cu tălpile goale pe lutul bine întins ce ţinea loc de pardoseală, apoi mă cuibăream sub aşternutul patului şi cu capul aşezat pe perna aflată acolo adormeam fără nici un fel de grijă.

Nu mai era nimeni în cameră. Aş fi dorit şi eu ca orice copil să fi fost acum mângâiat de mâna caldă a mamei, după care cu blândeţe să-mi spună noapte bună şi apoi să-mi dea pe frunte sărutarea de somn uşor. Dar acestea rămâneau doar nişte dorinţe la care eu încă mai aspiram.

Dimineaţa, când mă trezeam, îmi aţinteam privirea către micuţul geam al camerei şi căutam să văd dacă soarele mă va încălzi şi în acea zi cu razele lui în drumurile mele pe

maidanele şi prin păduricile ce se aflau nu departe de casă. Toată vara mi-o petrecusem pe acolo bătându-le cu piciorul gol cărările.

Nu cred că mai era altul ca mine care să se bucure din plin de frumuseţea naturii aşa cum mă bucuram eu. Fâneţele necosite mă primeau în mijlocul lor, iar eu tolănit pe spate priveam cerul fără a avea vreun gând anume. Florile de margaretă care se aflau în jurul meu, mă priveau aplecându-se uşor în bătaia vântului, atingându-mă pe faţă cu petalele lor albe şi moi.

Apoi mireasma florilor de voinicel mă îmbătau cu aroma lor, adormindu-mă. De multe ori, în acel mic pui de somn pe care-l trăgeam prin acele poiene necosite, mă visam la casa bunicii, alergând şi zburdând prin imensa grădină de acolo, apoi auzeam glasul bunicii care mă striga chemându-mă la masă.

Atunci mă trezeam, iar eu auzeam cum cineva mă strigă dintr-un loc nu prea departe de mine. Erau văcarii care păşteau cirezile de vaci pe islazul din apropiere. Mă cunoşteau cu toţii şi ştiau că mă aflu prin preajmă, mă strigau ca să mă duc la ei, pentru a mânca împreună. Ei locuiau acolo la periferia oraşului unde locuiam şi eu. Îmi cunoşteau situaţia şi ştiau că nu are cine să mă hrănească.

De aceea mă invitau cu drag să iau prânzul cu ei. După ce îmi puneam burta la cale le mulţumeam şi apoi îmi vedeam de ale mele, căţărându-mă prin copaci, scotocindu-le scorburile doar, doar voi da de vreun pui de pasăre sau de veveriţă.

Spre seară îmi îndreptam paşii către casă, oprindu-mă doar la gardul din faţa casei lui tanti Florica Anghelache, care de cum mă vedea îmi oferea o ulcică din lut, plină cu lapte proaspăt, muls de la Joiana, văcuţa ei. Şi aşa cu burtica plină de gustosul lapte, intram în curtea casei mele.

Atunci treceam pe la tataie să văd ce mai face, care de cum mă vedea mi se adresa cu nelipsita lui mustrare: „Pe unde ai umblat măi amărâtule". Apoi dacă avea îmi mai oferea şi el câte ceva de mâncare. Cocoţat pe zăbrelele prispei începeam

să cânt câteva cântece pe care le ştiam foarte bine. De cum mă auzeau cântând, fetele lui tanti Florica pe nume Lila şi Gina, mă chemau la poartă şi oferindu-mi câte o ciocolată mă rugau să le dau în bobi şi să le ghicesc în ale dragostei la drumul lor de seară.

Învăţasem să dau în bobi de la o amoreză de-a tatei, ţigancă, care se pricepea bine la datul în bobi şi la ghicitul în cafea. Şi se cam potrivea de fiecare dată prezicerile făcute de mine, iar fetele lui tanti Florica mă recompensau de fiecare dată cu câte ceva dulce. De-abea atunci când seara se lăsa iar întunericul nopţii începea să creeze umbre înfricoşetoare mă îndreptam către cămăruţa mea.

Era într-o dimineaţă de toamnă atunci când eu mă trezisem din somn şi cu ochii aţintiţi spre geam căutam ca de obicei să văd dacă soarele mă va însoţi în acea zi. Prietenul meu, soarele, era acolo pe cer şi mă aştepta să ies din casă. M-am îmbrăcat repede cu vechii mei pantalonaşi scurţi de fapt şi unicii pe care îi aveam, mi-am luat pe mine şi cămăşuţa, după care încheindu-mă din mers la cei trei nasturi pe care îi mai avea, am zbughit-o pe uşă afară. Ieşind din curte am pornit către Camera Agricolă, unde mă aşteptau plini de rod pomii fructiferi aflaţi acolo. De cum venea toamna natura îmi oferea cu bunătate roadele ei de tot soiul pe care eu le găseam din abundenţă la tot pasul.

Porneam de la alunişul aflat la marginea lizierei de salcâmi de unde îmi umpleam buzunarele cu alune apoi plecam mai departe pe potecile bine cunoscute de mine până la locurile unde crengile cornilor mă întâmpinau cu rodul lor bine copt, din care mă îmfruptam cu plăcere, însă nu prea mult deoarece trebuia să gust şi din murele mari şi negre care mă aşteptau la marginea livezii de pruni. De aici mergeam către livada de meri de la care plecam cu sânul plin de mere creţeşti şi ionatane.

În dimineaţa aceea nu prea aveam chef de plimbare prin toate acele locuri, aşa că, mi-am pus în gând să mă opresc doar la livada de meri. Mai aveam puţin până să ajung acolo când deodată zăresc legat de un măr, cu o sfoară lungă,

frumosul berbec al lui nea Romică, care îşi avea casa în apropiere.

Zărindu-l, m-am bucurat că acesta era legat, fiindcă acel berbec nu odată mă atacase prin surprindere şi mă tamponase cu coarnele aruncându-mă cât colo.

Acum mă gândeam eu, că o să-i vin de hac.

Rămânea însă să văd cum îl păcălesc.

De cum m-a văzut, berbecul şi-a aţintit privirea asupra mea, iar când m-am apropiat şi-a şi luat avânt îndreptându-se către mine cu capul plecat pregătit să-mi tragă o căpăţână zdravănă.

Dar spre dezamăgirea lui, sfoara cu care era legat s-a întins şi zmucindu-l la tras un metru înapoi îngenuchindu-l.

Behăind nervos, el începu să bată cu copita în pământ.

O idee năstruşnică îmi veni atunci în minte, şi am început să alerg pe lângă el încercând să fac înconjurul mărului de care era legat. Acesta nu a stat mult pe gânduri şi luându-se după mine alerga nervos în urma mea, nebănuind că sfoara cu care era legat se înfăşura pe după pom scurtându-se din lungime.

Şi când sfoara s-a înfăşurat de tot pe după măr, iată-l pe prietenul meu berbecul, stând nemişcat şi behăind de furie, lipit de trunchiul mărului. Atunci, m-am suit pe spatele lui şi prinzându-l de coarne am început să-l călăresc dojenindu-l şi spunându-i: „na acum cine este mai tare, tu sau eu"; să-ţi fie învăţare de minte pentru câte mi-ai făcut".

De multe ori mă alergase el pe acolo prin livadă iar acum îi venise şi lui rândul să fie tachinat.

Nu ştiu cât timp trecuse de când eu îl tot obosisem pe săracul berbec, încât acesta stătea de pe acum îngenuchiat, iar eu apucasem să-mi umplu şi sânul cu mere, când deodată îl văd la câţiva paşi de mine pe nenea Romică.

Acesta venea furios spre mine dojenindu-mă. Avea în mână o nuia cu care îmi altoi vreo două pe cârcă.

Am sărit repede din spatele berbecului şi am luat-o la fugă cât mă ţineau picioarele spre dealul ce dădea spre liziera de salcâmi, cu nea Romică alergând în urma mea. Îmi sfârâiau călcâiele pe iarba care fusese cosită şi mă depărtam văzând

cu ochii de el, care era obosit, apoi oprindu-se în loc îmi strigă: „te prind eu netrebnicule".

Nu era copil sau tânăr care să mă fi întrecut vreodată la fugă, dapăi nea Romică care era trecut de 40 de ani, iar eu fugeam la deal ca şi la vale fără să obosesc.

M-am oprit şi eu în loc şi văzând că el s-a întors înapoi, mi-am verificat locurile unde fusesem altoit cu nuiaua. Două vărgi umflate şi vinete îmi însemnau pielea în locul unde mă lovise.

Supărat mi-am pus în gând să mă răzbun.

Nea Romică era şofer pe maşina de gunoi şi deseori trecea cu ea pe strada noastră.

Aşa că, într-o zi mi-am confecţionat un arculeţ din lemn de corn, iar tolba mi-am umplut-o cu săgeţi făcute din tulpină de trestie, iar în capătul uneia dintre ele am înfăşurat puţină sfoară după care de la o lumânare topită am turnat ceară peste ea localizând-o. Eram expert în confecţionarea săgeţilor deoarece ele constituiau nelipsitele mele „jucării" pe care le purtam cu mine toată vara.

Şi în ziua aceea, ascuns pe după trunchiul unui brad care era plantat acolo pe un dâmb şi dăinuia de zeci de ani, am aşteptat pregătit, cu arcul în mână să apară nea Romică cu maşina lui.

Era destul de cald afară aşa că speram, ca el să aibă geamul de la maşină deschis.

Într-un târziu am auzit huruitul motorului care mă anunţa că maşina condusă de el îşi făcuse apariţia. Mi-am pus atunci acea săgeată ceruită în aţa arcului şi pregătit cu arcul întins am aşteptat ca maşina să apară.

Când aceasta şi-a făcut apariţia în dreptul meu, am dat drumul săgeţii care a zburat şi s-a oprit direct în capul lui nea Romică, care spre nefericirea lui avea geamul de la maşină deschis. Lovit de acel obiect care venise de nicăieri, speriat, el a oprit brusc maşina şi nedumerit cu săgeata în mână se pregătea să coboare din ea.

Atunci m-am ridicat din locul în care eram ascuns şi trăgând un chiot, aşa cum făceau indienii pe care îi văzusem la

televizor într-un film cu Winnetou, am luat-o la sănătoasa satisfăcut că îi plătisem pentru nuielele pe care mi le altoise.

Săracul om nu a făcut altceva decât să îmi tragă nişte înjurături, neobosindu-se de data aceasta să alerge după mine, ştiind că nu avea nici o şansă să mă prindă.

Acasă m-am întors doar spre seară, cercetând pas cu pas pe la toate locurile unde nea Romică ar fi putut sta ascuns, ca să mă prindă, şi să-mi tragă o chelfăneală zdravănă. Însă norocul mi-a surâs şi am ajuns acasă cu bine.

Acolo, după ce am intrat în cameră, am încuiat uşa asigurându-mă că nu o să mă deranjeze nimeni, nici chiar nea Romică, care mă gândeam eu că ar putea veni peste mine în acea noapte.

Cuibărit ca de obicei sub aşternutul sigur al patului am adormit.

A doua zi, tataie, care aflase de boacăna pe care o făcusem, mi-a bătut în uşă şi după ce m-a dojenit, m-a invitat la o ceşcuţă de cacao cu lapte şi la nelipsitele bucăţele de pâine unse cu unt.

În ziua aceea nu am părăsit curtea şi mi-am petrecut timpul cu tataie, pe care l-am ajutat la unele treburi.

Frumoase au fost zilele copilăriei mele iar eu ca oricare copil mai făceam câte o năzbâtie.

Că de, cine a mai pomenit „Babă frumoasă şi copil cuminte". Nu ştiu dacă v-am încântat cu povestirea mea însă ea face parte din viaţa mea, şi nu puteam trece peste ea cu uşurinţă. Bineînţeles că au mai fost şi alte năzbâtii, una mai mare decât alta dar pe acestea , poate vi le voi destăinui altă dată.

Însă în continuare vă voi încânta cu alte amintiri din viaţa copilăriei mele dar şi cu alte întâmplări trăite de mine în decursul anilor.

.....

Era spre sfârşitul lunii august când tata, într-o seară mi-a destăinuit că mama l-a dat în judecată pentru pensia alimentară pe care el trebuia să i-o dea pentru întreţinerea fratelui meu Iulian şi că în curând el o să fie luat de miliţie şi

închis pentru o perioadă lungă de timp şi că eu nu trebuie să mă supăr, că el se va întoarce din nou la mine.

Avea lângă el o sticlă de vin din care sorbea din când în când câte o înghiţitură. M-am supărat eu un pic în sinea mea dar nu am fost prea afectat deoarece eram obişnuit cu singurătatea şi mai ales cu lipsa lui de lângă mine. Apoi tata mi-a zis:

– I-a cântă-mi Eugene, tu mie cântecul acela al lui Dolănescu, „Eu mai am mândro mai am".

Iar eu începeam să-i cânt interpretând şi imitând cât mai bine pe artist, în timp ce tata cu lacrimi în ochi mai trăgea pe gât câte o duşcă.

Şi am să vă scriu mai jos prima strofă a acelui cântec: „Foaie verde măghiran/eu mai am mândră mai am/şapte zile dintr-un an/şi plec mândro militar/".

De fapt tata mai avea şapte zile de libertate după care trebuia să se prezinte la miliţie pentru a fi dus la închisoare.

Îmi aduc aminte cum în ziua plecării lui la închisoare, i-am cântat pentru ultima oară, la rugămintea lui, cântecul lui Dolănescu. Tata mai avusese şapte zile până ce a fost luat la închisoare iar eu mai aveam şapte zile şi trebuia să încep şcoala, dar nu mai aveam nici o speranţă că o voi începe.

Însă Bunul Dumnezeu a aranjat lucrurile în aşa fel încât a doua zi după ce tata plecase la închisoare, a venit la mine mama şi mi-a spus că ea a căzut de acord cu tata, să mă ia la ea acasă cât el va sta închis şi că ea o să aibă grijă de mine ca să mă duc la şcoală şi că o să văd eu că îmi va fi bine alături de ea şi de fratele meu. Am fost de acord cu mama şi agăţat de mâna ei am părăsit acea curte fără a-mi lua alte lucruri ci doar cu ce aveam pe mine şi luându-mi rămas bun de la tataie, păşeam alături de mama spre noua mea destinaţie.

Şi uite aşa părăseam din nou un cuib bine cunoscut de mine urmând ca de data aceasta să locuiesc cu mama în centrul oraşului, loc pe care îl cunoşteam destul de bine din drumurile mele până la şcoală. Mă zbuciumam în mintea mea deoarece ştiam că mama se recăsătorise cu un alt

bărbat şi nu ştiam cum voi fi primit de acesta şi că îmi va lua ceva timp să mă obişnuiesc. Nu după multă vreme am ajuns la locuinţa mamei care era alta faţă de aceea pe care o ştiam eu.

Cum va fi noua mea viaţă aici şi cât timp voi petrece în noua familie vom vedea în cele ce urmează.

CAPITOLUL.VI.

Noua casă şi anii de **şcoală**

Ne-am oprit în faţa unui bloc cu două etaje, situat faţă în faţă cu biserica, dar şi lângă Şcoala de băieţi unde eu fusesem înscris ca elev. Mama a deschis uşa şi am intrat. Am coborât apoi nişte scări şi am pătruns într-un hol destul de mare. Erau acolo vreo cinci uşi.

Mama a deschis una dintre ele şi am intrat.

Era o cameră destul de mare, pereţii erau albi şi netezi iar pe trei dintre ei se afla câte un tablou cu temă religioasă.

Pe peretele din dreapta, cum intrai în cameră, se afla o vitrină frumoasă, din lemn, neagră la culoare, bine lăcuită, iar pe peretele din faţă sub o fereastră nu prea mare se afla o canapea, lângă care era aşezată o noptieră pe care se afla o veioză şi un ceas cu clopoţei, identic cu cel pe care îl avea tataie.

Mai încolo se afla o masă, potrivit de mare, acoperită cu o faţă de masă, albă imaculată, iar lângă masă se afla un scaun de lemn cu spătar. Pe jos erau aşternute preşuri colorate aşezate unul lângă altul.

S-a aplecat mama în faţa mea, m-a luat uşor de mânuţe şi mi-a spus: „aici va fi camera ta iar acolo în vitrină îţi vei aranja cărţile şi caietele tale, pentru şcoală; hai acum să-ţi arăt şi celelalte încăperi".

Eram tare bucuros şi un zâmbet satisfăcător mi se citea pe buze. M-a luat apoi de mână, şi deschizând uşa am ieşit din nou în acel hol din care intraserăm în cameră. A deschis o uşă alăturată celei care de acum era camera mea şi am intrat.

Aici se afla o cameră mult mai mare decât aceea pe care mi-o încredinţase mama mie. Se afla aici pe un perete o vitrină mult mai mare ca aceea din camera mea şi care era încadrată între două şifoniere, de o culoare neagră frumos lăcuită. Ca şi în camera alăturată, aici sub fereastră era aşezat un pat mare cu tablii lucioase, iar în mijlocul patului, înconjurat de jucării, stătea fratele meu Iulian. Am fost tare încântat la vederea lui şi bucuros l-am îmbrăţişat sărutându-l pe obraji.

Am privit scurt către mama şi am observat că avea ochii înlăcrimaţi. Apropiindu-se de noi ne-a îmbrăţişat părinteşte, cu drag, sărutându-ne, apoi mi s-a adresat cu blândeţe,

mângâindu-mă pe creştet: „sper să vă înţelegeţi bine, iar tu Eugen, că eşti mai mare să ai grijă de el"; am aprobat dând din cap, apoi am întrebat-o:

– Dar nenea cu care stai, unde este?

– La serviciu, mi-a răspuns ea, o să vină în curând, acum vino să-ţi arăt unde se află baia şi bucătăria.

Am ieşit din nou în hol şi deschizând o altă uşă am pătruns într-o încăpere în care se afla o masă de lemn, mare, în jurul căreia se aflau şase scaune din lemn cu spătar. Pe un perete se afla un bufet de bucătărie care era plin cu toate cele de trebuinţă, iar într-un colţ al camerei se afla o maşină de gătit.

După ce am văzut şi bucătăria, mama m-a dus să văd unde se află baia.

Bineînţeles că se afla tot în acel hol, pentru că după cum vedeţi fiecare încăpere avea intrare separată şi toate se făceau din acel hol. În baie era o cadă mare o chiuvetă şi o toaletă, iar pereţii erau vopsiţi cu vopsea de culoare albă. Eram foarte încântat de ceea ce vedeam şi înţelegeam că de acum încolo viaţa mea v-a fi cu totul alta; însă în mintea mea se petrecea ceva ciudat şi la un moment dat toată bucuria mea de până atunci s-a transformat în teamă. Mi-au revenit în minte învăţăturile celor cu care trăisem până atunci. Fusesem învăţat să nu accept nimic de la mama, deoarece ea ar fi vrut ca să-mi facă rău. Cu toate că acum vedeam la mama un comportament blând şi drăgăstos, eu totuşi eram derutat şi nu ştiam ce să fac, să fug sau să rămân. Dacă fug, gândeam eu, tataie nu o să fie prea încântat şi se v-a supăra pe mine şi pe deasupra acolo nu o să am nimic din ceea ce mama mi-a oferit aici. M-am hotărât, deci să-mi asum riscul, cu gândul că dacă mi se va întâmpla ceva rău, o să fug. Şi cu un zâmbet care de acum nu mai era al meu, am urmat-o pe mama care m-a dus în cameră la fratele meu, urmând să rămân cu el, în timp ce ea a mers la bucătărie ca să gătească ceva de mâncare, deoarece se apropia ora când soţul ei trebuia să se întoarcă de la serviciu. Am început să mă joc cu fratele meu făcând giumbuşlucuri, la care acesta, râdea în hohote. Timpul a trecut pe nesimţite, iar la un moment dat

am auzit o voce bărbătească care venea din hol. Atunci, inima a început să-mi bată din ce în ce mai tare şi tensionat am încetat să mă mai joc cu fratele meu. Uşa s-a deschis, iar în cadrul ei a apărut un bărbat rotofei de statură mijlocie, care zâmbind s-a apropiat de mine. La vederea lui, fratele meu Iulian, i-a sărit în braţe. Acesta la sărutat pe frunte, apoi i-a intins o ciocolăţică după care l-a aşezat pe pat. Eu între timp mă dădusem jos din pat şi sfios stăteam în picioare lângă el.

Bărbatul a scos din buzunar o altă ciocolăţică pe care mi-a întins-o. Am luat-o cu sfială, după care i-am mulţumit respectuos.

M-a poftit apoi ca să mă aşez pe pat, după care mi-a spus:

– Eu sunt cel care voi avea de acum încolo grijă de tine, numele meu este Baciu Alexandru, mama ta îmi spune Sandu, iar tu poţi să mi te adresezi cum crezi că îţi este mai bine, nenea sau chiar tată dacă îţi doreşti asta. Am aprobat dând din cap uitându-mă când la el când la mama, căci între timp intrase şi ea în cameră, apoi, el i-a spus mamei să pregătească masa ca să mâncăm cu toţii.

Era acest nene, cum îi spuneam eu, un om voinic cu braţe vânjoase, cu o faţă netedă bine bărbierită, avea nişte ochi blânzi de un albastru deschis iar buzele îi schiţau permanent un zâmbet cald, care mie mi-a insuflat încredere în el. La scurt timp mama ne-a chemat la masă. Acolo pe masa din bucătărie, farfuriile cu ciorba aburindă erau deja aşezate şi aşteptau să fie savurate, iar în mijlocul mesei pe un platou din lemn, se afla o mămăligă mare, din care nenea se înfrupta cu poftă. M-am aşezat la masă pe un scaun în dreptul uneia dintre farfuriile cu ciorbă, dar nu m-am apucat să mănânc aşa cum ceilalţi deja o făceau şi care sorbeau cu plăcere din ciorba aburindă. Acele gânduri ciudate mi-au revenit dintr-o dată în minte; îmi era frică să mănânc, o teamă mi-a pătruns în suflet, broboane mari de transpiraţie au început să-mi inunde faţa şi corpul, iar eu simţeam că mă cufund într-un somn adânc. Ca prin ceaţă am văzut cum mama s-a apropiat de mine, apoi nu am mai ştiut nimic. Leşinasem.

În cameră era semi întuneric iar veioza de pe noptieră era aprinsă, reflectând o lumină slăbuţă, gălbuie. Era noapte iar eu mă trezisem din somnul acela în care căzusem. Pe noptiera de lângă pat se aflau câteva medicamente si un termometru. Acestea îmi indicau faptul că mama chemase vreun doctor atunci când am leşinat, ca să se asigure că nu s-a întâmplat ceva grav cu mine.

Ceasul de pe noptieră indica ora două fără un sfert. Maţele îmi chiorăiau de foame şi somnul îmi fugise.

Mi-am amintit atunci de ciocolăţica pe care mi-o dăduse nenea Sandu şi dându-mă jos din pat am căutat în buzunarul de la pantalonii cu care fusesem îmbrăcat şi care acum erau aşezaţi de mama pe un scaun de lângă masă şi am luat din el ciocolăţica pe care am deposedat-o în grabă de ambalajul cu care era împachetată după care am înfulecat-o cu poftă.

Aşezat pe spate în noul meu pat cu ochii aţintiţi la un tablou care-l înfăţişa pe Isus, am spus în gând rugăciunea învăţată de la bunica, apoi uşor, uşor, am păşit pe tărâmul viselor copilăreşti.

Când m-am trezit, dimineaţa, am ieşit ca să merg la baie, apoi am ciocănit la uşa camerei unde ştiam că este mama, după care am intrat. În cameră nu se afla decât fratele meu care încă mai dormea, însă mama şi cu nenea Sandu, nu se aflau acolo. Am ieşit uşor din cameră şi m-am îndreptat către bucătărie sperând ca acolo să nu fie nimeni. Îmi era foame şi eram decis să mănânc ceva. Am intrat fără să bat şi spre bucuria mea aici nu era nimeni. Pe masă, încă se mai afla o bucăţică de mămăligă învelită într-o cârpă curată.

Nu m-am repezit să înfulec din ia ci privirea mi s-a fixat pe tuciul de mămăligă care era pus în chiuvetă, umplut cu apă curată. Mama nu îl spălase, iar pe pereţii lui se afla o crustă groasă de mămăligă. Am vărsat apa din tuci în chiuvetă apoi cu o lingură am curăţat toată coaja aceea de mămăligă şi am mâncat-o pe nerăsuflate, după care am spălat tuciul cu gândul că dacă voi fi întrebat de mama ce s-a întâmplat cu el de este curat, îi voi spune că am vrut să o ajut în treburile ei gospodăreşti ca să aibă mai puţin de lucru. M-am dus apoi

în camera mea şi am aşteptat ca cineva, mama, nenea, sau Iulian să-mi deschidă uşa. Nu după multă vreme a intrat în cameră mama. S-a aşezat pe pat lângă mine şi luându-mă de mână m-a întrebat ce s-a întâmplat cu mine, fiindcă ea s-a speriat foarte tare şi că a fost nevoită să cheme un doctor ca să mă consulte, crezând că ceva grav se întâmplase cu mine.

Însă doctorul o liniştise spunându-i că a fost doar un simplu leşin. Norocul, a fost, că doctorul locuia în acelaş bloc cu noi, iar în acel moment când a fost solicitat, el se afla acasă, aşa că, intervenţia lui a fost rapidă.

Spunea mama , că eu mă trezisem repede din acel leşin şi că aş fi vorbit cu ea, însă eu nu-mi aminteam nimic.

După ce mama a tăcut şi mă privea cu drag, eu mi-am făcut curaj şi i-am povestit tot ce mă învăţase tata şi concubinele lui cu privire la ea.

Parcă văd şi acum, cum mama a izbucnit în plâns şi luându-mă în braţe, abia a putut să rostească:

– Dragule, dacă îţi voiam răul nu te mai luam la mine, eu te iubesc şi vreau ca tu să duci o viaţă mai bună, uită tot ce te-a învăţat tatăl tău şi o să vezi că totul are să fie bine. Am început atunci să plâng şi eu şi parcă şi acum când scriu aceste rânduri îmi vine să plâng.

Dragostea mamei pentru mine era nemărginită şi ea de fapt îşi împlinise un vis şi anume acela ca eu să fiu împreună cu ea şi cu fratele meu. Atunci mi-am dat eu seama că tot ceea ce mă învăţaseră tata şi cu mamele vitrege erau doar minciuni, care m-au împiedicat tot timpul să mă mai gândesc şi chiar să o caut pe mama.

Când nenea Sandu s-a întors acasă de la serviciu, mama i-a povestit şi lui cele aflate de la mine, iar el s-a apropiat de mine şi cu o voce caldă şi iubitoare mi-a spus: Să ştii fiule că eu nu-ţi vreau răul şi nici mama ta nu ţi-l vrea şi m-aş bucura nespus de tare dacă ai putea să-mi zici „tată".

La auzul acestor cuvinte, mintea mea s-a luminat şi prinzând încredere am spus cu curaj:

– Am să vă spun tata Sandu.

Au râs atunci şi el şi mama, apoi m-au cuprins în braţe amândoi, în timp ce inima mea fericită se umplea de încredere şi o nouă viaţă începea din acel moment pentru mine.

Şi aşa a şi fost.

Nu la mult timp după ce eu deja mă integrasem în noua mea familie şi după ce mama cu tata Sandu, îmi cumpăraseră o sumedenie de lucruri noi de îmbrăcat, am fost înştiinţat de către mama că în ziua ce va urma, vom merge la primărie pentru că tata Sandu vrea să mă înfieze pe numele lui şi că în loc de Isar Eugen, mă voi numi Baciu Eugen.

Şi acel lucru a fost înfăptuit a doua zi la primăria oraşului, iar eu nu-mi mai amintesc nimic din tot demersul care s-a făcut acolo pentru acel eveniment. Ştiam însă că de acum numele meu este Baciu Eugen, iar eu din acel moment lui tata Sandu i-am spus doar tată şi bucuria lui a fost nespus de mare.

Luna septembrie se apropia cu paşi repezi iar mama şi tata mă pregăteau pentru un nou an şcolar. În ziua de 14 septembrie a anului 1973, am avut parte de un eveniment nemaintalnit de mine până atunci şi anume că mama şi cu tata mi-au sărbătorit ziua de naştere, zi în care eu împlinem vârsta de 11 ani, cu multe cadouri, printre care şi un ceas de mână marca Pobeda, pe care tata mi l-a aşezat la mâna stângă, spunându- mi: „La mulţi ani".

A fost pentru prima oară în viaţa mea când ziua mea de naştere a fost sărbătorită şi aşa avea să fie în fiecare an.

A doua zii însă, însoţit de mama şi de tata, ne-am prezentat în curtea şcolii pentru începerea unui nou an şcolar. Urma să mă înscriu din nou în clasa a III-a cu promisiunea că voi învăţa şi voi trece clasa cu note bune la învăţătură. Numele tovarăşei învăţătoare la care am fost înscris atunci, era Mănescu Didina şi îmi aduc aminte că ea a promis părinţilor mei că se va ocupa de mine şi că va face din mine un elev silitor la învăţătură. Ne-am adunat apoi toţi elevii în sala de

clasă care ne-a fost repartizată şi aşezându-ne în bănci am făcut cunoştinţă între noi elevii.

Mare mi-a fost mirarea, atunci când, printre colegii mei de clasă l-am regăsit şi pe vărul meu Cornel Isar. Eram în clasă 12 băieţi şi 12 fete, iar tovarăşa învăţătoare ne-a aşezat în bancă câte un băiat şi o fată. Îmi aduc aminte şi acum numele unor colegi de clasă din acele vremuri, şi ei erau: Boboc Marius, Tudose Constantin, Băican Alexandru, Mocanu Constantin, Saulea Alexandru, Dulce Dănuţ, Hâncu Viorel, Stancu Mihaela, Vlăşceanu Carmen, Pătraşcu Dana, Vasilescu Carmen, Andrei Steluţa, Arnăutu Constanţa, Chircă Lizica, Chiru Nicoleta şi Muşat Mihaela, dar nu cred că ar interesa pe nimeni, daca aş face o descriere pentr fiecare în parte, aşa că voi încerca doar să vă povestesc pe scurt cum am parcurs acel an şcolar, dar şi următorii care au venit după el.

Am fost încântat de noile mele manuale, pe care le-am primit, alături de îndrumările tovarăşei învăţătoare şi eram fericit că în sfârşit intrasem şi eu în rândul lumii.

După terminarea orelor de şcoală, care au fost destul de scurte în acea zi, am mers spre casă însoţit de două dintre colegele mele de clasă, pe numele lor Vasilescu Carmen şi Pătraşcu Dana care locuiau aproape de mine. Am ajuns acasă vesel şi cu o poftă de carte pe care nu o mai avusesem de multă vreme. În după amiaza aceea tata m-a ajutat să-mi învelesc caietele şi cărţile de şcoală cu coală albastră aşa cum se obişnuia în acea vreme, apoi le-am lipit etichete cumpărate de la librărie pe care mi-am scris numele şi clasa din care făceam parte.

Eram bucuros. Întradevar acest tată de-al doilea pe care Dumnezeu mi-l dăruise, se ocupa cu dragoste de mine.

El era cel de-al doilea învăţător al meu, fiindcă el era acela care mă asista la efectuarea temelor pentru acasă.

Primul trimestru de şcoală se apropia de sfârşit, iar eu obţinusem note bune la învăţătură. Se adeverea spusele tovarăşei învăţătoare, dar se vedea aici şi intervenţia părinţilor mei care se ocupau de mine pentru o bună educaţie. Se apropia vacanţa de iarnă. Afară ninsese iar

zăpada se aşternuse într-un strat gros pe pământul deja îngheţat de ger. Spre deosebire de alţi ani, acum, mă bucuram de o îmbrăcăminte frumoasă şi groasă specifică acestui sezon iar în picioare purtam o pereche de ghetuţe de toată frumuseţea şi la care le toceam talpa pe gheţuşul din curtea şcolii sau pe cele găsite în drum către casă.

A sosit şi vacanţa de iarnă iar eu nici că mă mai gândeam că vin zilele de colindat la care altădată eram nelipsit. Gândul meu era de acum la porcul pe care tata avea să-l taie în ziua de Ignat, eveniment la care eu nu asistasem niciodată şi eram tare curios să văd aceste lucruri.

Închiriase tata, încă din vară, un mic teren pe malul râului Slănic şi construise acolo o cocină pentru a creşte un porc şi un coteţ pentru găini. Erau amplasate destul de departe faţă de locuinţa noastră, dar îmi făcea plăcere să-mi însoţesc părinţii când era vorba să ducă de mâncare la porc şi la găini şi îi ajutam bucuros la curăţarea coteţelor şi nu puţine au fost zilele când mergeam chiar singur ca să le hrănesc.

Acum v-a spune el „porcul" ce a băut şi ce a mâncat, a zis tata, în dimineaţa zilei de Ignat, când însoţit de un vecin, alături de un frate de-al lui, mama eu şi Iulian ne-am dus la coteţe pentru ca tata să taie porcul.

A guiţat săracul porc sub mâinile vânjoase care-l doborâseră la pământ, apoi tata cu îndemânare l-a lăsat pe Ghiţă fără suflare.

Zăpada s-a înroşit de sângele lui care ţâşnea cu viteză din beregata tăiată. A urmat după aceea, ceea ce toată lumea ştie că se întâmplă cu porcul, însă vreau doar să reamintesc aici faptul că m-am săturat de „şoric" şi că a fost pentru prima dată când eu am stat călare pe un porc „mort", cică aşa era datina.

Toate evenimentele ce au urmat în acea vacanţă de iarnă au fost inedite pentru mine, inclusiv pomul de Crăciun pe care eu nu-l avusesem niciodată până atunci, apoi cadourile puse de Moş Gerilă sub brad şi care mie îmi adusese prima mea jucărie adevărată şi anume un tanc şi nu mai vorbesc de colindătorii pe care de această dată eu le-am fost gazdă,

primitoare, deschizându-le uşa şi ascultându-le colindele, după care tata le ura „La mulţi ani" punându-le în palmă câte un ban. Era pentru prima oară în cei 11 ani pe care îi împlinisem, când mă bucuram şi eu de aceste sărbători în sânul unei familii iubitoare.

Au trecut şi acele evenimente şi odată cu ele petrecerea de Anul nou şi iată-ne păşind în anul 1974, cu speranţa că vom avea un an mai bun decât cel pe care îl lăsam în urmă, fiecare în gând cu o dorinţă de împlinit, printre care, eram şi eu, care doream să trec clasa a III-a cu note bune la învăţătură, pentru a mulţumi pe mama şi pe tata răsplătindu-le efortul depus. Şi întradevăr m-am ţinut de cuvânt şi am trecut clasa a-III-a cu note bune la învăţătură obţinând pe deasupra şi o menţiune, spre bucuria celor dragi.

---

*

După cum am mai spus, viaţa mea se schimbase în bine, începusem să gândesc altfel iar noile priorităţi începeau să apară. Tata era văzut ca un bun cetăţean în oraşul Slănic, iar eu nu voiam să-i stric imaginea greşind cu ceva, ci din contră voiam să-i merg pe urme. Ştiam de la mama că tata este miner, că lucrează la Salina de sare şi că în timpul liber munceşte ca zidar şi este solicitat de foarte multă lume din oraş, deoarece era un meşter foarte priceput în ceea ce priveşte construirea caselor. De aceea oamenii îl respectau şi îl iubeau pentru munca sa, făcută cu îndemânare şi mulţumitoare pentru ei.

Terminasem deja clasa a IV-a şi eram în vacanţa de vară când tata a obţinut un apartament cu două camere, la parterul unui alt bloc din apropiere şi care nu de mult fusese construit.

Mutarea în noul apartament a durat destul de puţin, deoarece din vechea locuinţă părinţii mei nu au luat decât lucrurile importante, restul de lucruri lăsându-le acolo pentru a fi folosite de aceia care s-au mutat în locul nostru, care erau mai nevoiaşi şi aveau mare trebuinţă de ele. În noul

apartament tata, a cumpărat mobilă nouă de care mama s-a bucurat foarte mult, la fel şi noi copii, iar fratele meu Iulian a primit în dar de ziua lui o frumuseţe de maşină cu pedale, din care nu s-ar fi dat jos niciodată. Îi plăceau mult maşinuţele iar tata îi promisese această bijuterie, pe care i-a făcut-o cadou acum când el împlinise 5 ani. Era tata, un om bun şi iubitor.

Aflasem de la mama că el mai avusese şi o altă soţie cu care avea trei copii la care le plătea pensie alimentară.

Dar neînţelegerea cu soţia lui a făcut ca ei să se despartă, copii rămânând cu mama lor, însă el, tata, avea grijă ca aceştia să nu sufere şi le oferea sprijin material.

La fel ne iubea şi pe noi, pe mine şi pe Iulian chiar dacă nu eram sânge din sângele lui, însă îi purtam numele şi acesta era lucru mare pentru el, fapt cu care se mândrea.

Urma însă, ca nu peste multă vreme să se bucure de un alt copil pe care mama îl purta în pântece, rod al dragostei lor şi pe care el îl aştepta cu nerăbdare.

Să ne întoarcem însă acolo unde rămăsesem la povestirea noastră şi la viaţa noastră de zi cu zi, în noua casă, pentru mine a patra locuinţă în cei 13 ani pe care îi împlineam peste o lună, înainte cu o zii de începerea anului şcolar, de data aceasta în clasa a V-a şi pe care urma să o încep la Şcoala generală de zece clase şi seral din oraş.

După cum v-am mai spus, ziua mea onomastică era pe 14 septembrie însă, eu am primit cadourile cu cinci zile mai devreme. Acestea au constat în: uniformă şcolară, pantofi, ghiozdan, rechizite şcolare şi pe deasupra o mândreţe de trotinetă pe care am pus-o imediat în funcţiune, zburând cu ia pe trotuarele dintre blocuri.

Era al doilea cadou pe care îl primisem de la noul meu tată.

Eram fericit alături de el, de mama şi de fratele meu.

Se împlinise doi ani de când făceam parte din noua mea familie.Totul decurgea normal iar în mintea mea de copil nu m-am gândit vreodată că viaţa mea ar putea să se schimbe în vreun fel.

De tatăl meu biologic nu mai ştiam nimic, dar nici nu eram interesat în vreun fel de el, îl uitasem. Viaţa bună pe care o

duceam mă schimbase, îmi iubeam noua mea familie şi nu vroiam nicicum să o pierd.

Avea tata o vorbă pe care nu am s-o uit niciodată. El spunea: „Tată îţi este acel care te creşte şi te iubeşte ci nu cel care te-a făcut".

Şi mare dreptate mai avea .

CAPITOLUL .VII.

Şi bune şi rele

Îmi aduc acum aminte la cei cincizeci de ani pe care îi am şi când scriu aceste rânduri, schiţând în acelaşi timp un zâmbet, aducându-mi aminte de năzbâtiile pe care începusem să le fac, ca oricare copil de vârsta mea pe atunci de 13 ani şi nu pot să trec peste, fără a vă destăinui măcar una dintre ele. Era pe atunci o regulă în acel cartier de blocuri în care locuiam şi eu, ca începând de la orele două ale după amiezii şi până la orele 4, timp de două ore în care oamenii trebuiau să se odihnească în linişte şi din acest motiv, noi copii eram obligaţi să dormim. Aşa că, şi eu ca şi fratele meu trebuia să respectăm această regulă şi eram puşi să ne culcăm impreună, iar mama mergea în camera ei să se odihnească. Eu însă, o pândeam pe mama şi când credeam eu că ea a adormit, deschideam geamul şi zdup săream afară în curtea blocului şi mă aliam cu alţi copii care făceau acelaş lucru ca şi mine şi împreună plecam în curtea bisericii unde ne jucam. Întotdeauna însă stăteam în gardă şi întrebam frecvent pe cei care treceau pe acolo cât este ceasul ca să ştim când să ne întoarcem acasă. Şi când mai erau zece minute până la ora patru mă întorceam repede acasă şi săream gemul înapoi în dormitor, după care mă băgam repede în pat şi aşteptam pe mama ca să vină să ne trezească. Nici prin gând nu-i trecea mamei de evadarea mea din timpul orelor de somn. Dar există în popor o vorbă şi anume, că: „Ulciorul nu merge de multe ori la apă" şi într-o zi când eu mă întorceam de la joacă, după ce sărisem ca de obicei pe fereastră, am avut ghinionul să găsesc geamul închis. Inima a început să-mi bată cu putere şi nu ştiam ce o să fac acum, cum o să mă justific în faţa mamei. Nu plecasem încă de la fereastră, când deodată perdeaua de la geam a fost dată la o parte şi chipul mamei şi-a făcut prezenţa la geam, avertizându-mă cu degetul. Geamul s-a deschis iar mama m-a invitat în casă nu pe uşă ci pe geam, ca să vadă şi ea felul în care eu fugeam de

acasă. În timp ce escaladam geamul şi eram pe jumătate intrat în casă am simţit cum două palme mi se lipesc dureros pe fund. Am înghiţit în sec, apoi am luat poziţia de drepţi în faţa mamei suportând dojanele ce mi le adresa. Era pentru prima oară de când mă aflam la ea, când m-a lovit şi m-a certat. Eram vinovat şi îmi meritam pedeapsa. Mă gândeam acum însă cum să-l pedepsesc şi eu pe acela care mă trădase şi care nu era altul decât fratele meu Iulian, căruia îi era ciudă că nu îl luam şi pe el cu mine. Aşa că, m-am hotărât ca mai în joacă mai în serios să-i car câteva perne pe cârcă. Şi după ce mama a plecat la treburile ei, nu am stat mult pe gânduri şi luând perna l-am invitat pe Iulian la o bătaie cu perne, cu gândul că eu voi lovi mai tare. Nu am reuşit decât să-i trag o pernă zdravănă în cap, când acesta s-a prăvălit pe jos urlând de durere. Imediat a venit mama şi ridicându-l de jos am observat amândoi cu stupoare cum din capul fratelui meu se prelingeau şiroaie de sânge. L-a luat mama repede şi i-a oblojit rana, după care a venit la mine să mă întrebe ce s-a întâmplat. I-am povestit cum că noi vroiam să ne batem cu perne şi că eu nu i-am dat decât o pernă în cap. Verificând perna, mama a găsit în ea ditamai magnetul de difuzor, pe care eu îl pitisem acolo de fratele meu şi uitasem cu totul de el. M-a mustrat din nou zicându-mi că puteam să-l omor cu acel magnet însă m-a iertat şi nu m-a pedepsit dar nici nu i-a spus tatei cele petrecute în acea zi.

Erau frumoase acele zile ale copilăriei mele şi mai ales în lungile vacanţe de vară, atunci când stăteam până seara târziu în curtea blocului şi ne jucam de-a hoţii şi vardiştii sau ne petreceam zilele jucându-ne de-a indienii. Ne făceam arcuri cu săgeţi şi ne împărţeam în câte două tabere apoi ne puneam numele triburilor aşa cum le ştiam de la televizor şi anume de: „Pieile roşii" şi „Pieile galbene". Iar în alte zile pândeam basculantele care cărau piatră din carieră şi ne rugam de şoferi să ne plimbe şi pe noi. Şi nu dădeam cu

orele pe acasă nici măcar la masa de prânz, iar mama îşi făcea griji că nu ştia pe unde umblu.

Ar fi multe de povestit despre întâmplările şi năzbâtiile copilăriei mele, sau anumite întâmplări din curtea şcolii ori din timpul orelor de clasă, dar pe acestea le voi povesti, poate, mai târziu într-o altă carte.

Însă o parte din libertatea mea mi-a fost luată atunci când tata a decis că de acum sunt destul de mare şi că aş putea să-l ajut şi pe el în munca sa la zidărie. Spunea el că: „dacă vreau să am ce mânca trebuie să muncesc".

Aşa că vrei nu vrei „bea Grigore aghiasmă" şi într-o dimineaţă devreme am plecat împreună cu el ca să-l ajut în munca sa. Şi din acea zi mersul cu el ca salahor, a devenit obişnuinţă.

Pe timpul şcolii, după terminarea orelor mergeam acasă mâncam iar după aceea plecam acolo unde el îşi avea lucrarea şi îl ajutam 2 sau 3 ore, după care mă întorceam acasă ca să-mi fac temele pentru a doua zii.

Iar atunci când eram în vacanţă mergeam cu el zi de zi de dimineaţă până seara, în afară de ziua de duminică. Îmi aduc aminte că la vârsta de 13 ani, eu puteam lua la sub braţ un sac de ciment şi puteam căra cu uşurinţă două găleţi pline cu mortar.

Tata era mulţumit de ajutorul pe care îl dădeam şi îmi spunea: „învaţă meserie Eugene că 100 de ani dacă v-a mai exista pământul, meseria de zidar v-a fi căutată".

Iar la sfârşit de săptămână îi dădea mamei nişte bani pe care el îi considera, plată pentru munca depusă de mine şi îi spunea mamei să-mi cumpere ceva de trebuinţă din ei. Rar îmi mai găseam şi eu timp pentru joacă iar aceasta se întâmpla când tata avea lucrări mai departe de casă şi atunci el nu mă solicita.

Terminasem deja clasa a V-a când mama l-a adus pe lume pe frăţiorul nostru mai mic căruia tata i-a pus numele de Petre Marian. Nu conştientizam încă, dar tata era foarte mândru că avea un fiu al lui, iar de acum toată atenţia şi-o îndrepta mai mult către fratele nostru mai mic. Odată cu

venirea pe lume a fratelui nostru mai mic comportamentul tatei a început să se schimbe. Îl vedeam deseori cum venea acasă băut şi de multe ori se certa cu mama.

Toate aceste incidente îmi aduceau aminte de comportamentul tatălui meu natural, care şi el practica aceste lucruri atunci când stătea cu mama. Îmi era frică ca lucrurile să nu ia amploare iar eu să ajung din nou singur şi părăsit.

Nu vroiam să mai trăiesc din nou aceeaş dramă pe care o trăisem în trecut. Mi-am făcut curaj într-o zi şi am întrebat-o pe mama, ce s-a întâmplat cu tata de are acest comportament, iar ea mi-a spus doar că din cauza băuturii.

Nu a vrut mama să-mi spună mai mult.

Mai avea tata puţin şi ieşea la pensie, după 25 de ani de ocnă şi spunea el, că vrea să mănânce pensia tot atâţia ani cât a lucrat. Avea tata 55 de ani când a ieşit la pensie, bucuros însă, mai mult că se va putea ocupa din plin de meseria lui de zidar.

Era în vara anului 1976, când mama şi cu tata s-au hotărât să se căsătorească legal. Nu-mi mai aduc aminte data zilei când au avut loc aceste evenimente şi nici cum s-au desfăşurat ele deoarece eu am rămas acasă ca să am grijă de frăţiorul meu mai mic Marian, care avea de acum doi anişori. Însă a doua zii după ce toate aceste evenimente fuseseră puse la punct, tata m-a luat pe mine, împreună cu fraţii mei şi ne-a dus în curtea Casei de Cultură şi acolo ne-a pozat pe toţi trei, fotografie pe care o păstrez şi acum şi care este singura făcută în copilărie alături de fraţii mei pe care cu mare drag o ataşez mai jos, alături de poza facută de parinţii mei la cununia lor religioasă.

Mama si tata la cununia lor religioasa (1976)

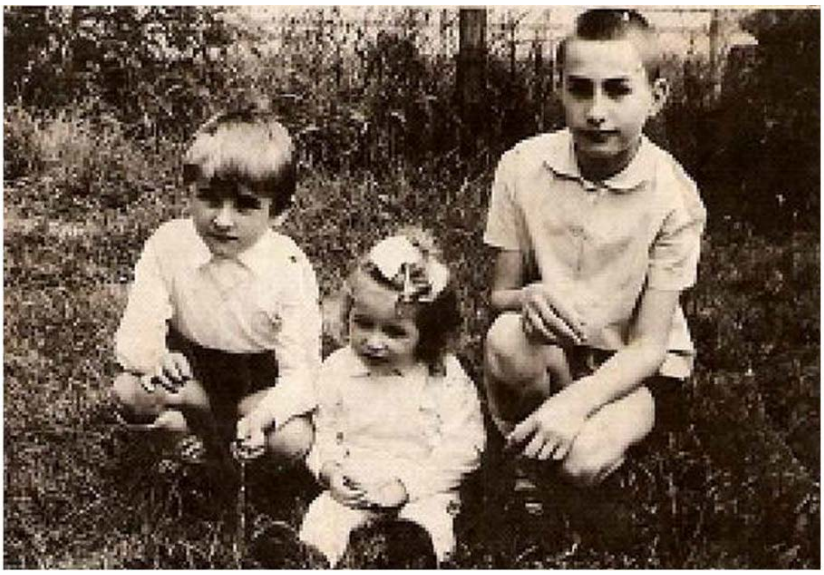

Eu in dreapta sus la varsta de 14 ani alaturi de fratii mei Iulian (stanga) si Marian (cel mai mic) (1976)

Eu terminasem clasa a şaptea şi mă pregăteam să încep clasa a VIII-a şi din cauză că în trecut pierdusem doi ani de şcoală, acum începeam clasa a opta la vârsta de 16 ani.

Aveam buletin iar tata mă considera apt de muncă din toate punctele de vedere.

La şcoală pierdusem pionieratul din cauza vârstei, iar în clasa a VIII-a am fost făcut direct utecist, aşa cum se obişnuia în acele vremuri în care comunismul era în floare.

Înţelegeam de acum destul de bine ce se petrece în jurul meu şi în societatea în care trăiam.

Devenisem un băiat respectuos şi eram cunoscut prin oraş, datorită tatălui meu, deoarece îl însoţisem la multe lucrări de zidărie, pe la casele oamenilor.

Oraşul Slănic nu era un oraş mare, îl puteai măsura cu pasul de la un capăt la altul, în mai puţin de o oră. Nici acum în aceste zile nu s-a schimbat prea mult şi în afară de câteva

construcţii noi, oraşul a scăzut ca importanţă devenind zona defavorizată, datorită reducerii locurilor de munca.

Dar să ne reântoarcem din nou în timp, acolo unde, o amintire importantă mi-a revenit acum în minte şi care s-a întâmplat în toamna anului 1978, chiar după începerea anului şcolar în care eu trecusem în clasa a VIII-a.

Trecuseră mai bine de 10 ani de când eu părăsisem acele locuri pline de farmec, acolo unde casa bunicii era încălzită de razele soarelui, de dimineaţă până seara.

Toate evenimentele care se întâmplaseră în viaţa mea în decursul acelor ani m-au făcut să uit definitiv, de bunica mea cea dragă.

O uitasem şi nu mai ştiam nimic despre ea.

Dorul de bunica mă năpădise aşa dintr-o dată, aşa că, am întrebat-o într-o zi pe mama dacă mai ştie ceva despre ea.

Mi-a spus mama, că nu mai ştie nimic, deoarece, tata îi interzisese să mai aibă vreo legătură cu neamurile ei, cu mamaie Tudora sau cu fraţii şi surorile ei. Acest lucru m-a întristat foarte tare, deoarece eu voiam cu orice preţ să ajung la bunica mea cea dragă.

Totuşi, am pus-o pe mama să-l roage frumos pe tata, ca să mă lase să merg la bunica. Săraca mamă, de dragul meu l-a rugat pe tata ceea ce eu îi cerusem, iar la insistenţele ei, tata a hotărât, ca la sfârşit de săptămână, să mergem împreună toată familia, în vizită la bunica.

La auzul acestor veşti, din partea tatei, am sărit în sus de bucurie, apoi mi-am îmbrăţişat părinţii cu dragoste. Orele de şcoală din acea săptămână mi se păreau enorm de lungi. Învăţăm după amiaza, iar seara când ieşeam de la ore mergeam şi rătăceam prin parcul oraşului.

Păşeam încet pe aleile parcului, care erau pline de frunze ruginii căzute din castani, iar gândul meu era la bunica şi la ziua revederii cu ea. Oare cum mai arăta bunica, ce v-a zice ea când mă va vedea; eram băiat mare de acum.

Off, câte gânduri mă mai frământau.

A trecut cu greu acea săptămână, iar în seara de vineri mi-am pregătit bagajele pentru călătoria de a doua zi. Pusesem

acolo, în bagajul meu şi o cutie de bomboane fondante, comandate de mama la cofetărie. Acesta era cadoul meu pentru bunica şi aveam mare grijă de el. M-am culcat devreme în acea seară.

Dimineaţa la ora şase am fost trezit de mama şi eu am sărit imediat din pat, iar din câteva mişcări am şi fost îmbrăcat.

După ce fraţii mei au fost pregătiţi şi ei de drum, am plecat cu toţii către gară, care era foarte aproape de casă. Am ajuns repede acolo şi după ce ne-am urcat în tren, aşteptam ca acesta să plece. Tata nu cumpărase bilete de tren, deoarece pe vremea aceea se practica călătoria cu naşul. Îi dădea tata la controlor o monedă de trei lei, iar acesta pleca mulţumit mai departe la ceilalţi călători. Ştiam acest lucru deoarece mai călătorisem cu trenul până atunci şi de fiecare dată, tata, făcea acest lucru cu nenea controlorul.

Drumul cu trenul a fost de scurtă durată, am mers doar trei staţii, însă de acum încolo urma drumul cel mai greu şi cel mai lung, pe care îl parcurgeam pe jos. Mama cunoştea bine drumul, fiindcă în tinereţile ei, îl bătuse de nenumărate ori cu piciorul. Eu însă nu-mi mai aminteam nimic; îl parcursesem o singură dată, atunci când plecasem de la bunica. Doamne, că lung şi greu mi s-a mai părut atunci drumul până la bunica.

Parcă nu se mai termina. Asta se datora şi faptului că fraţii mei erau mai mici şi oboseau repede, iar noi a trebuit să facem multe popasuri, pentru ca ei să se poată odihni. Se minunau şi ei de acele privelişti minunate pe care le întâlneam în drumul nostru.

De fapt acel drum era doar o cărare bine bătătorită de picioarele celor care făceau această cale zi de zi. Dar după multe suişuri şi coborâşuri, prin pădure şi prin mirişti, unde la tot pasul întâlneam ruguri de mure pline de fructe bine coapte şi care ne făceau cu ochiul, la care noi ne opream de fiecare dată şi ne înfruptam din ele, am ajuns la o uliţă mare, unde pe o parte şi pe alta se aflau case bătrâneşti, construite din lemn.

– Nu mai avem mult! spuse mama; ura! am chiuit atunci noi copii, de bucurie. Şi după ce am sărit un pârleaz şi am coborât

printr-o grădină, am păşit apoi pe o punte care făcea trecerea peste un pârâiaş cu apă limpede şi cristalină. Eu am recunoscut acea punte din lemn şi plin de bucurie am exclamat: „în sfârşit, am ajuns!".

Era încă dimineaţă şi nu cred că trecuse de ora 9, iar eu păşeam din nou pe acel tărâm de basm, al copilăriei mele. Pe iarba ce crescuse din nou, în urma coasei din acea vară, încă se mai aflau broboane mari de rouă, care ne uda încălţămintea atunci când păşeam pe ia. Deja vedeam casa bunicii, care era luminată de razele soarelui din acea dimineaţă şi care anunţa o zi frumoasă de toamnă. Pe bunica, însă nu o zăream pe prispa casei şi nici prin curte.

M-am îngrijorat un pic, deoarece ştiam că ea, de obicei se trezea dis de dimineaţă şi trebăluia prin curte. Când am ajuns mai aproape de casă am realizat că acel gard din jurul curţii, pe care eu îl lăsasem aici atunci când plecasem de la bunica, dispăruse, vişinii din faţa casei erau neculeşi, iar crengile lor erau aplecate de povara vişinelor negre şi coapte, care aşteptau să fie culese.

Un câine cu blană zmotocită, ieşi somnoros de sub o claie de fân şi începu să latre zgomotos; nu băgase el de seamă că cineva îi călcase teritoriul.

La zgomotul făcut de lătratul lui, uşa de la camera bunicii s-a deschis scârţâind şi pe prispă apăru bunica care îl dojenii zicând: „taci lighioană, loghite-ar brânca".

Când dădu însă cu ochii de noi, rămase puţin uimită, apoi întrebă:

– Cocuţo tu eşti?

– Da mămică, răspunse mama. Cocuţa era diminutivul cu care o alinta bunica pe mama, încă din copilărie, şi aşa îi spuneau toţi.

Cu ochii înlăcrimaţi, bunica s-a apropiat de noi, măsurându-ne pe fiecare cu privirea.

Am fost primul care m-am aruncat în braţele ei, plângând şi eu la rândul meu, însă, acum de fericire.

Au urmat prezentările, pentru că bunica nu-i cunoştea pe fraţii mei şi nici pe tatăl meu adoptiv. Intraserăm deja în

camera bine cunoscută de mine şi aici totul era neschimbat. Doar culoarea pereţilor îşi schimbase aspectul, datorită fumului pe care îl făcea soba bunicii, care era foarte veche şi pe care bunica o mai folosea şi acum.

După ce i-am oferit bunicii cadoul, de care eu avusesem grijă în tot drumul meu până la ea, bunica, m-a sărutat pe obraji, apoi măsurându-mă din cap până-n picioare cu privirea, mă scuipă de deochi şi zise: „Doamne că mare şi frumos ai mai crescut"; mă gândeam că o să mor şi nu o să te mai văd; dar uite că Bunul Dumnezeu nu doarme, şi iacătă că mi te-a trimis ca să te mai văd şi eu". Am petrecut destul timp lipit de trupul bunicii, în timp ce ea mă mângâia cu mâna ei fină pe creştet.

La un moment dat bunica, m-a îndemnat să-i iau pe fraţii mei şi să le arăt împrejurimile. Nu am stat mult pe gânduri şi luându-i pe aceştia, am ieşit afară din casă şi am pătruns în imensa grădină care mă aştepta şi ea să-i admir frumuseţile.

Am colindat cu ei prin toate cotloanele grădinii, locuri bine ştiute de mine, îmbiindu-i să guste din roadele pomilor care erau încă neculeşi.

Se bucurau şi se minunau fraţii mei de acele locuri minunate, de care ei nu mai avusese parte până atunci. Ei nu-şi imaginau că există asemenea locuri frumoase, fiindcă erau crescuţi la oraş, în curtea blocului şi ei credeau că peste tot este la fel. Le-am povestit apoi frânturi, din copilăria mea petrecută aici, iar ei ascultau cu gurile căscate, parcă dorindu-şi şi ei să fi făcut parte din povestirile mele. Erau destul de mărişori fraţii mei pe atrunci. Iulian se apropia de vârsta de 9 ani iar Marian făcuse deja 4 ani şi înţelegeau şi ei destul de bine, sensul vorbelor mele şi explicaţiile pe care le dădeam despre acel loc minunat al copilăriei mele.

La un moment dat am fost tulburaţi din discuţiile noastre, de strigătul mamei care ne invita la masă.

Abia la auzul cuvântului „masă", am simţit senzaţia de foame şi luându-ne la întrecere, am alergat într-un suflet spre locul unde mama împreună cu bunica şi cu tata, pregătiseră un prânz bogat, afară în faţa casei, pe o masă din lemn, pe

care tata o improvizase în timpul cât noi copii ne-am jucat, iar pe de-o parte şi de alta a mesei, făcuse două băncuţe pe care noi ne-am aşezat, nu înainte însă de a ne spăla bine mâinile cu apă şi săpun. Am înfulecat cu poftă din toate bunătăţile ce se aflau pe masă, după care bunica ne-a servit cu câte un pahar de socată, pregătită de ea, din florile de soc pe care le culesese în primăvară. Am mulţumit apoi pentru masă, frecându-ne cu mâna pe burţile sătule.

– Să nu plecaţi la joacă, spuse tata; trebuie să o ajutăm pe bunica la culesul fructelor.

Ura am exclamat noi copii, într-un cor şi am şi pus mâna pe târnele din nuiele care erau deja pregătite şi puse lângă peretele casei. Şi până seara, împreună cu fraţii mei, alături de mama şi de tata am reuşit să umplem rafturile din beciul bunicii cu roadele pomilor fructiferi.

Urma ca a doua zi să culegem şi fructele din cei doi vişini din faţa casei, din care, zicea tata, că va face o vişinată pe cinste, iar mama şi bunica spuneau că sunt destule vişine, pentru a prepara şi o dulceaţă delicioasă.

Seara se aşternuse încetişor peste cătunul liniştit.

Tata stătea aşezat pe zăbrelele prispei şi fuma o ţigare, sorbind din când în când dintr-un pahar cu vin. Viţa de vie care se întindea de-alungul prispei era încă neculeasă iar parfumul boabelor de struguri, bine coapte, te îmbăta cu aroma lor.

Mama pregătea patul din camera de oaspeţi, pe care bunica o ţinea de curată şi nu o folosea decât atunci când era vizitată de cineva. Opaiţele erau aprinse şi luminau cu lumina lor pală în întunericul din camere. Fraţii mei erau foarte curioşi, deoarece ei nu mai văzuseră până aici o lampă cu petrol şi învârtindu-se în jurul mamei o copleşeau cu întrebări. Bunica pregătea şi ea patul pentru culcare în camera ei, unde urma să dorm şi eu, apoi după ce am mai povestit câte ceva ne-am urat noapte bună şi fiecare şi-a ocupat locul lui în pat, unde trebuia să doarmă.

Fraţii mei au mers împreună cu mama şi cu tata în camera alăturată, iar eu m-am aşezat în pat lângă bunica, în acelaşi

loc unde mai dormisem, cu mult timp în urmă. Atunci, bunica mă sărută pe frunte, fericită că nepotul ei drag îi va mai ţine de urât încă o noapte din viaţa ei încărcată de ani. Avea de acum bunica 75 de ani, însă chipul ei nu se schimbase prea mult.

Anii bătrâneţii şi singurătatea de aici pictase pe faţă câteva pete şi câteva riduri ceva mai aprofundate brăzdau faţa. În rest era la fel cum o ştiam, iar prin părul ei începuse să apară fire albe. Am povestit un timp, amândoi, iar de la o vreme am observat că bunica deja adormise. Opaiţul pâlpâia în întuneric făcând umbre pe pereţii camerei.

Îmi spusese bunica că din cauza singurătăţi obişnuia să doarmă cu lampa aprinsă, aşa că nu m-am dat jos din pat ca să o sting.

Eram fericit şi încercam de acum ciulind urechile, să mai ascult ca altădată cântecul greierilor de afară. Era totuşi sfârşitul lui septembrie, iar ţârâitul greierilor se auzea mai rar.

Se auzea însă câte un buhăit de bufniţă sau câte un ţipăt de nevăstuică. Privirea mea măsura de pe acum fiecare părticică a camerei; hipnotizat însă de lumina pâlpâindă a opaiţului, am adormit, păşind uşor uşor în lumea viselor.

În dimineaţa zilei ce a urmat, soarele deja răsărit, prevestea din nou o vreme frumoasă şi însorită de toamnă. Aşa cum ne propusesem de cu seară, după ce am servit micul dejun, ne-am pregătit târnele şi cocoţaţi în vişinii încărcaţi, culegeam de zor la vişinile negre şi coapte. După ce am terminat de cules, bunica a pregătit două târne pline cu vişine, dintre cele mai frumoase, pentru a fi luate de noi acasă, iar pe lângă acestea a mai pregătit şi alte sacoşe în care se aflau toate sortimentele de fructe pe care noi le culesesem. M-am speriat când am văzut atâtea bagaje gândindu-mă că va fi greu pentru noi să le cărăm, ştiind cât de lung este drumul de întoarcere acasă. M-a liniştit atunci bunica, spunându-mi că a vorbit ea cu un vecin, pe care l-a rugat să ne ducă cu căruţa până la gara din Vărbilău. Mi-a mai venit inima la loc şi eram bucuros că nu voi mai fi nevoit să merg pe jos atâta

cale. După amiază, după ce am servit masa de prânz, o căruţă trasă de doi armăsari negrii, şi-a făcut apariţia în faţa casei.

Am încărcat în căruţă toate bagajele, apoi luându-ne rămas bun de la bunica ne-am suit cu toţii în căruţă aşteptând ca ea să se pună în mişcare. Bunica, s-a apropiat de căruţă. Din ochii ei câteva lacrimi îi invadaseră obrajii. Erau lacrimi de fericire dar şi de tristeţe. De fericire pentru că îşi petrecuse o zi şi o noapte alături de cei dragi şi de tristeţe, pentru că noi plecam, iar după aceea ea va rămâne din nou singură.

– Să mai veniţi pe la mine, spuse bunica; să mai vii pe la mine Eugene şi să vii maică şi singur că de acum eşti băiat mare.

– Aşa am să fac bunico, am răspuns eu şi nu m-am putut abţine ca să nu plâng.

M-a consolat mama, în timp ce căruţa s-a pus în mişcare, iar eu făcându-i cu mâna bunicii mele dragi mă depărtam din ce în ce mai mult de acel loc în care ea rămăsese nemişcată, făcându-mi cu mâna, până când o cotitură a şters imaginea bunicii şi a casei ei, iar de acum alte privelişti îşi făcuseră apariţia înbiindu-ne cu farmecul lor.

Călătoria cu căruţa a fost zdruncinantă dar nu şi obositoare. Ajunşi în gară la Vărbilău, am debarcat cu tot ce ne aparţinea pe peronul gării, după care am aşteptat trenul care nu a întârziat să apară şi în care ne-am suit pentru a ne întoarce acasă.

Se făcuse deja seară când am ajuns acasă şi obosit de atâta drum abia aşteptam să merg la culcare.

*

Au trecut multe zile de la acel eveniment.

Îi promisesem bunicii că o voi vizita de câte ori o să am ocazia şi chiar aşa am făcut. Prima vizită la bunica a fost în iarna aceluiaş an, atunci când mama m-a trimis la ea ca să-i duc ceva bunătăţi de la oraş. Am mers bucuros chiar dacă ninsese şi zăpada se aşternuse într-un strat destul de gros pe acel drum către casa bunicii. Frigul de afară nu avea nici un efect asupra mea. Singur fiind, am parcurs drumul destul de

repede, iar în puţinul timp pe care l-am stat în acea zi la bunica, i-am tăiat lemne de foc ca să aibă cel puţin o săptămână. Doamne ce bucuroasă mai era bunica că beneficia de ajutorul meu. Dar şi mai fericit eram eu, fiindcă puteam să o ajut. Un an întreg a avut parte bunica de vizitele mele şi ce fericită mai era bunica, dar şi eu pe lângă ea.

Mai aveam eu o mămăiţâ şi de care uitasem să vă spun, ea era mama mamei mele şi locuia în comuna Găvanel, împreună cu copii ei: Mircea, Lizica, Doiniţa, şi Alexe (Gigel) cum îl alinta ea. Numele ei era Tudora. Ea era pe atunci o femeie trecută de 50 de ani, dar din cauza greutăţilor şi necazurilor vieţii, ce le avusese până atunci, se trecuse cu firea şi mai tot timpul era bolnavă. Era o femeie de statură mijlocie, plinuţă, iar privirea ei ce se radia din ochii verzi ca o pajişte în lumina dimineţi, transmitea bunătate şi dragoste. Avea o voce blajină şi liniştită şi rar auzeai să iasă din gura ei vre-o vorbă de dojană pentru cei ce o supărau. Soţul ei, Gheorghe Alexe, pe care nu prea l-am cunoscut, era închis pentru crimă şi fusese condamnat la 20 de ani de închisoare. De aceea nu vroia tata ca mamaia Tudora să vină pe la noi, dar nici eu nu mergeam prea des pe la ea. Însă atunci când o făceam mă simţeam tare bine acolo, alături de verişorii mei, însă, nu la fel de bine ca acolo la bunica mea cea dragă din Podul Ursului, care de fapt era mama lui mamaia Tudora.

Astăzi mamaia Tudora isi doarme şi ea, somnul de veci in cimitirul comunei Dumbravesti.

CAPITOLUL .VIII.

Moştenirea

Terminasem cu bine şi clasa a-VIII-a şi eram în vacanţa de vară. Serile călduroase de vară mi le petreceam în faţa blocului stând de vorbă cu foştii colegi de clasă, facându-ne planuri de viitor, precum şi discuţii cu privire la treapta l-a de liceu.

Clasa a VIII-a, promoţia 1978. Eu în stânga sus lângă mine Dulce Dănuţ, apoi Hâncu Viorel şi Drăgoi Nicolae (Miki), iar cei de jos începând din stânga, Boboc Marius, Băican Alexandru, Tudose Constantin şi Saulea Alecsandru.

Eu nu voiam să-mi continui şcoala aici în oraş şi de aceea îmi alesesem să fac treapta I-a la un liceu din Ploieşti, unde eu credeam că este mai bine pentru mine. Şi pe atunci ca şi acum se dădea un examen de admitere, prin care se verificau cunoştinţele elevilor acumulate din clasele anterioare. Am dat şi eu acel examen pe care l-am trecut cu brio, spre mândria părinţilor mei. Puteam acum să mă bucur liniştit de acea vacanţă de vară, pe care mi-o petreceam mai mult prin muncă, alături de tata, care avea lucrări din abundenţă.

Într-o seară, pe când eu şi cu tata ne-am întors de la muncă, în timpul mesei de seară, mama i-a spus tatei cum că fraţii ei ar fi de acord să-i lase mamei, o casă moştenită de la părinţii lor care se afla lângă spitalul oraşului, urmând ca mama să le dea fraţilor ei o sumă modestă de bani.

A rămas ca tata să se gândească şi că va trebui în primul rând să găsească un cumpărător pentru apartamentul în care locuiam.

Asistând la discuţiile lor şi auzind că vom schimba din nou locuinţa, pentru mine deja a cincea oară, m-am bucurat în sinea mea doar pentru faptul că ne mutăm la o casă cu curte. Însă aveam şi o oarecare tristeţe, deoarece lăsam aici, multe amintiri plăcute şi chiar idile. Dar despre ele am să vă povestesc altădată.

Pe la sfârşitul lunii iulie a venit tata acasă cu un cetăţean, care era interesat să cumpere apartamentul nostru.

După o prealabilă evaluare, au căzut de acord în vânzarea apartamentului, urmând ca noi să-l eliberăm de lucruri în două săptămâni.

Nu a durat însă nici măcar o săptămână, fiindcă a doua zi tata şi cu mama au început să împacheteze şi toate lucrurile în afară de mobilier au fost ambalate în cutii mari de carton. În următoarea zi, tata a venit acasă cu un camion în care au fost încărcate toate bunurile familiei.

Eu, împreună cu tata, ne-am urcat în camion şi am plecat către noua locuinţă unde aveau să fie descărcate lucrurile noastre, iar mama, a rămas în apartament pentru a face curăţenie. În scurt timp am ajuns în faţa unei curţi, destul de

măricele, curte în care se afla o casă mare bătrânească cu prispă şi pivniţă.

Casa se afla pe strada Mărăşti nr.1.

În faţa curţii, la poartă, se înălţa semeţ un nuc care era plin de rod. Pe cealaltă parte a străduţei curgea lin un pârâiaş cu apă limpede, iar pe de-alungul malului crescuseră sălcii plângătoare.

În curtea casei creştea singuratic un măr domnesc, care şi el era plin de rod.

Am urcat scările făcute din lespede de piatră, din faţa casei şi am urcat pe prispă. Aici se aflau două uşi care făceau intrarea separat în încăperile casei. Una dintre ele făcea intrarea într-o singură cameră, iar cealaltă uşă făcea intrarea într-un hol destul de mare, din care se făcea accesul într-o altă cameră. Camerele erau dotate cu ferestre mari, care luminau din belşug încăperea. Apoi am coborât în pivniţă. Aceasta era destul de mare, iar construcţia ei era făcută numai din piatră.

– O voi transforma eu zise la un moment dat tata, doar sunt de meserie; ceea ce s-a şi întâmplat mai târziu, când tata a transformat beciul într-o frumoasă bucătărie.

A sosit într-un târziu şi mama şi ajutaţi de vecinii săritori, până seara am reuşit să ne aranjăm toate lucrurile cu care venisem aici. Acea cameră separată, mi-a fost destinată mie şi fratelui meu Iulian, iar în celelalte două s-au instalat părinţii mei, împreună cu fratele meu mai mic, Marian.

Ne lipseau acolo însă, condiţiile de care ne bucuraserăm la bloc.

Nu aveam trasă apă curentă şi nici baie în casă. Toaleta se afla în curte, iar apa trebuia să o aducem din capătul străzii, pe care o cărăm cu găleata. Ne-am acomodat repede cu situaţia de faţă. Casa era destul de departe de centrul oraşului, ceea ce făcea ca noi, aici, să ne bucurăm de multă linişte. Iar mama împreună cu tata au transformat acea mică curte într-un colţişor de rai. Mama a sădit flori în toată curtea, încât de cum intrai pe poartă te întâmpinau cu frumuseţea lor tot soiul de flori, care mai de care frumos

colorate, iar fiecare dintre ele te îmbătau cu parfumul lor. Prispa casei era de pe acum ornată cu ghivece de flori de muşcată, toate înflorite, iar pe lângă casă, mama plantase o sumedenie de alte flori, printre care şi regina nopţii care seara îşi deschideau petalele şi te îmbătau cu parfumul lor, iar într-un colţişor al grădinii se afla un trandafir, cu flori roz parfumate, „de dulcetaţă" aşa îi spuneam noi, deoarece de cum înflorea mama îi culegea petalele şi din ele prepara o delicioasă dulceaţă.

Nici toamna nu duceam lipsă de flori, deoarece mama sădise pe lângă gardul grădinii, tufănele, care odată înflorite ornau curtea cu florile lor albe sau galbene.

Nici tata nu a stat degeaba, ci în timp a mai construit o anexă lângă casă cu o nouă bucătărie şi cu toaletă interioară, desfiinţând toaleta care se afla în curte, iar mai târziu a stricat şi prispa, mărind în acest fel cele două camere şi holul de la intrare în casă.

Cu timpul s-au mai făcut şi alte modificări la noua locuinţă unde ne mutasem, fapt care a făcut ca noi să ducem o viaţă frumoasă şi liniştită.

Imaginea acelei case şi frumuseţea acelui loc, care astăzi a rămas doar o amintiere, m-a făcut dragi cititori să mă îndepărtez de firul povestirii noastre. Aşa că hai să ne întoarcem acolo unde rămăsesem şi să vedem ce a mai urmat în continuare.

Eu aveam, mai puţin de o săptămână şi trebuia să plec la Ploieşti pentru a urma trapta I-a de liceu. Urma să locuiesc la internatul şcolii, şi eram conştient că pe acasă mai veneam decât în vacanţe.

Ce trăiri şi ce aventuri voi avea aici în această casă vom afla mai târziu când mă voi întoarce din călătoria mea de pregătire şcolară.

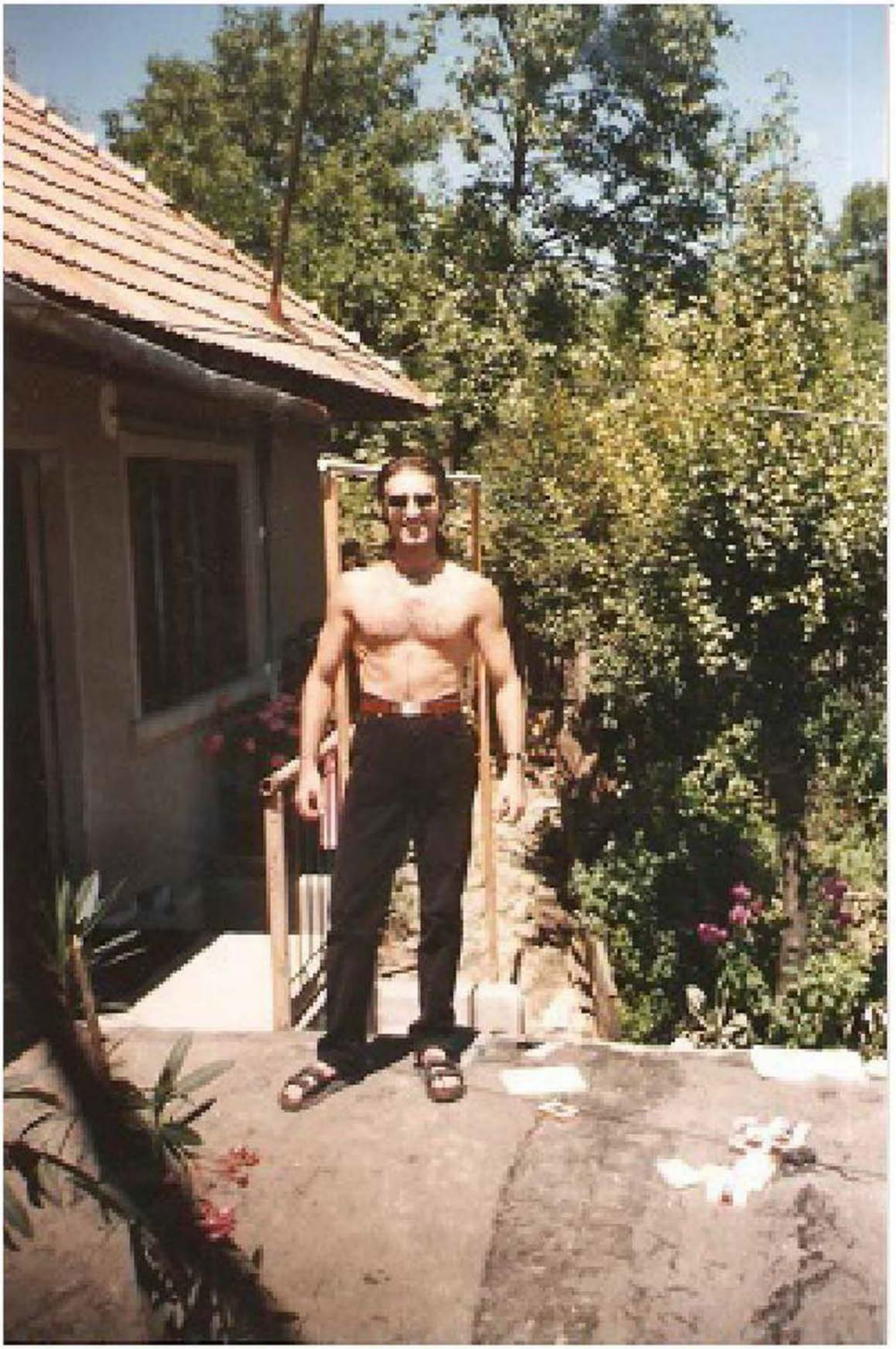

Poza facuta pe terasa casei, la 4 ani dupa mutarea noastra acolo.

CAPITOLUL .IX.

Anii de liceu

şi

Şcoala profesională

Pe data de 15 septembrie a anului 1979 însoţit de mama, m-am prezentat la Grupul Şcolar de Petrol Teleajen, din oraşul Ploieşti, unde urma să încep anul şcolar în treapta I-a de liceu. Liceul se afla lângă rafinăria de petrol Teleajen şi era situat într-o curte imensă. Tot în acea incintă se afla şi internatul şcolii, unde eu aveam să mă cazez alături de alţi elevi, iar între şcoală şi internat se aflau cantina şcolii şi atelierele mecanice.

După ce am fost preluat de dirigintele clasei, care ni se prezentase cu numele, de Dumitru Eugen, împreună cu alţi colegi de clasă şi cu mama am mers pentru a mă caza la internatul şcolii. Aici, în cămin, am fost condus într-o încăpere mare, în care se aflau patru paturi, aşezate în fiecare colţ al camerei, respectiv, două la fereastră iar două erau aşezate pe de o parte şi de alta, de cum intrai în cameră. Pe mijloc, între paturi se forma un culoar, iar la capătul lui, aşezată la fereastră se afla o masă mare din fier, la care noi aveam să studiem. În cameră se mai aflau încă doi băieţi, cu care aveam să-mi petrec de acum restul timpului şi anume pe perioada de şcoală. După cum vedeam se ocupaseră doar trei paturi, iar eu l-am ales pe cel din dreapta, de la intrarea în cameră. În partea din stânga, la fereastră, s-a instalat unul din băieţii cu care am făcut cunoştinţă şi al cărui nume era Baldovin Nicolae şi venea din comuna Pogoanele. El era un băiat bine întremat, cu o faţă ovală, şi cu obrajii roşii, avea în permanenţă un zâmbet larg şi o privire blajină, iar glasul lui era subţire ca al unei fete. Celălalt coleg şi-a ales patul din dreapta al camerei la fereastră. Făcând cunoştinţă cu el, am aflat că numele lui era Florea Constantin şi că venea din oraşul Mangalia. Faţa lui era cam prelungă şi avea o privire pătrunzătoare, cu obrajii puţin ciupiţi, iar în barbă i se vedeau aparent nişte acnee. Avea un corp bine dezvoltat şi se vedea pe el că este un pui de şmecheraş. Însă ne-am agreat unul pe altul încă din primele momente; doar eram colegi de cameră, nu!.

După ce m-am instalat, salutându-mi colegii de cameră am plecat cu mama pentru a o conduce până la poarta şcolii,

poartă care era păzită pe atunci de un portar, care avea misiunea de a nu lăsa pe nici un elev să părăsească curtea şcolii, numai în cazul în care acesta avea bilet de voie, dat de administratorul şcolii. Şi cum eu nu deţineam un bilet de voie, nu am putut să o conduc pe mama mai departe, aşa că ne-am luat rămas bun, acolo la poarta şcolii.

Despărţirea de ea a fost grea, deoarece nu aveam să o mai văd până la vacanţa de iarnă. Şi cu lacrimi în ochi am îmbrăţişat-o la despărţire. Cu o sărutare pe frunte şi cu lacrimi în ochi, draga mea mamă m-a încurajat spunându-mi: – Să ai grijă dragul meu şi să înveţi bine; o să mai vin eu pe la tine când o să pot; nu uita însă să-mi scrii câte o scrisoare.

Şi mama a plecat iar eu am urmărit-o din priviri cu ochii înlăcrimaţi până când depărtarea a facut-o invizibilă.

M-am întors trist în camera mea, unde i-am găsit pe colegii mei, de la care, după unele discuţii făcute între noi, am concluzionat că de fapt noi eram şi colegi de clasă la acelaş diriginte. În acea după amiază la orele treisprezece, am început primele mele cursuri, unde i-am cunoscut şi pe ceilalţi colegi. Eram în acea clasă, 11 băieţi şi unsprezece fete, în total 22 de elevi şi majoritatea erau din Ploieşti. Nu îmi mai amintesc însă, în totalitate numele colegilor mei de clasă, însă pot să-mi aduc aminte de grupul de elevi din care am făcut parte în acel prim an de liceu.

Eram un grup de elevi silitori la învăţătură iar numele lor era: Filipescu Sorin, Filipescu Ludovic, Dumitru Daniel, Gheorghe Gheorghe şi încă vreo două fete la care îmi aduc aminte doar de numele lor mic care era: Puşa şi Suzana. Mai erau şi alţii tot la fel de silitori dar din păcate nu-mi mai amintesc numele lor. Pot însă să afirm că datorită faptului că eu eram antrenat de ei ca să învăţ, am obţinut o bursă, care m-a ajutat foarte mult pe plan financiar pe toată perioada cât eu am fost licean.

Nu am să vă destăinui acum pas cu pas toată aventura mea şcolară la acel liceu, ci doar am să menţionez anumite aspecte din timpul petrecut acolo. Aşa se face că, în prima seară când eu şi colegii mei de cameră ne-am aşternut la

somn, în camera de cămin, târziu, în noapte am simţit o greutate care mă apasa peste tot corpul, iar eu simţeam că mă sufoc. Când am reuşit să mă dezmeticesc, am realizat că de fapt eu nu mă mai aflam în pat sub aşternutul meu, ci patul era răsturnat peste mine, la fel şi salteaua cu tot ce era pe ea.

Uitându-mă năucit prin cameră am realizat că şi colegii mei se aflau în aceeaşi situaţie ca şi mine.

Ce se întâmplase?

Era „botezul bobocilor" şi tot odată primirea pe care „veteranii" căminului, o faceu noilor veniţi, pentru a arăta cine este stăpân pe acolo. Am aflat acest lucru, deoarece nici nu ne dezmeticiserăm bine că în cameră au intrat trei băieţi râzând şi făcând haz de necazul nostru. Apoi ne-au spus, că aşa păţesc noii veniţi. Dar nici bine n-au apucat ei să ne explice cum stau lucrurile, că numai ce îl văd pe colegul meu Florea Constantin îndreptându-se către locul unde se aflau cei trei, şi din câţiva pumni i-a rezolvat pe toţi trei lăsându-i pe aceştia laţi, trântiţi la pământ, fără nici un fel de răspuns. Cuprinşi de spaimă şi luaţi pe nepregătite aceştia s-au ridicat de pe jos şi şi-au luat tălpăşiţa în camerele lor.

Nu mă înşelasem atunci când am spus, că, colegul meu avea o alură de şmecheraş. Atunci am aflat de la el, că de fapt acolo în cartierul unde locuia din oraşul Mangalia, nu-i stătea nimeni în faţă şi că el era şeful.

S-a dus repede vestea în cămin despre el şi degeaba şi-au unit forţele cei mai şmecheri veterani din cămin, pentru ai da o lecţie lui Florică, că nu au reuşit. Era Florică foarte rapid, iar cel care făcea cunoştinţă cu pumnul lui, cu greu se mai ridica de pe jos. Aşa că Florică, care mai târziu a primit porecla de „Foamea", datorită poftei lui de mâncare, a devenit protectorul bobocilor din internat. Şi niciodată nu cerea el răscumpărare nimănui, însă, când bobocii primeau pachete de acasă, el era răsfăţat cu tot felul de bunătăţi.

Eu însă, alături de Filipescu Ludovic şi de Petre Gheorghe, făceam echipă cu Florică şi devenisem echipa de şoc a şcolii ştiindu-ne de frică chiar şi cei din clasa XII-a. Eu datorită

faptului că lucrasem cu tata în construcţii, aveam o conformaţie bine pusă la punct şi aveam o forţă pe măsură. Şi greu mai scapa din mâinile mele câte unul mai robust pe care eu îl răpuneam mai greu. Însă pe Florică nu l-am putut birui niciodată. Era făcut să fie un luptător.

Şi uite aşa, cu bune cu rele, a trecut şi primul an de liceu, iar eu am absolvit cu note bunicele la învăţătură. Vacanţele mi le-am petrecut acasă alături de cei dragi.

Îmi aduc aminte că în acea vacanţă de iarnă, am preluat din nou tradiţia şi am mers cu colindul, de data aceasta doar cu „Hăile" un fel de pluguşor care se colinda în noaptea de anul nou şi era cântat de flăcăi pe la casele oamenilor care aveau fete mari de măritat. Şi împreună cu un fost coleg de-al meu din şcoala generală pe numele lui Mocanu Constantin, amândoi îmbrăcaţi în costume naţionale tradiţionale de pe la noi, înzestraţi cu un buhai şi cu două talăngi frumos împodobite, plecam la orele înserării la colindat. Aş vrea să vă redau mai jos câteva versuri din colinda pe care o uram eu în acea seară şi care cred că în zilele noastre a fost uitată:

Bună seara, bună seara, cinstiţi gospodari/care aveţi pe lângă dumneavoastră/cinstite fete mari/am venit la dumneavoastră/fiindcă am auzit că aveţi o fată frumoasă/de frumoasă-i pica, pică/inimioara mi-o despică/are părul castaniu/te băgă-n pământ de viu/şi obraji ca doi bujori/daţi-o roată măi feciori/să se-audă până-n zări/.

Doamne ce vremuri frumoase. Şi fetele ieşeau în prag, unele mai ruşinoase altele nu şi după ce terminam de urat ne invitau în casă după care ne serveu cu câte un pahar de vin, răsplătindu-ne şi cu câte o bancnotă de 25 sau de o sută de lei. Apoi plecam mai departe şi colindam până aproape de miezul nopţii, după care ne opream undeva pentru a împărţi câştigul, apoi ne întorceam fiecare la familia lui.

Însă în vacanţa de primăvară şi cea de vară, mergeam cu tata la muncă. Spunea tata că trebuie să muncesc ca să am banii mei. Nu aveam ce face, trebuia să merg cu el. După cum v-am

mai spus, tata se schimbase, iar câte odată când venea beat acasă făcea scandal ajungând chiar să o şi bată pe mama, iar eu încă nu aveam tupeul să sar în apărarea ei.

Dar tot efortul meu depus de mine prin muncă era răsplătit, iar înainte de a pleca din nou la şcoală, pentru a urma clasa a X-a, eu aveam destui bani strânşi cu care mi-am cumpărat lucruri noi şi mi-au mai şi rămas.

Însă supărarea mea a venit atunci când într-o seară tatăl meu mi-a spus că după ce termin clasa a X-a, eu nu v-a trebui să urmez treapta a II-a de liceu, ci va trebui să mă înscriu la şcoala profesională, ca să învăţ o meserie pentru ca după aceea să mă pot întreţine singur.

Am încercat eu să-l conving pe tata că ar fi bine să merg mai departe cu liceul dar nu am reuşit să-i schimb decizia.

Mama, săraca nu avea cum să mă ajute şi mă încuraja spunându-mi: „O să fie bine dragul meu, nu pot face nimic pentru a schimba decizia tatălui tău".

Şi uite aşa am început clasa a X-a dezamăgit şi dezarmat de speranţele şi visurile mele, cu privire la viitorul meu.

Aşa că, în acel an şcolar nu am mai fost acel elev silitor de până atunci şi uşor, uşor, m-am aliat cu elevii care aveau şi ei opţiunea de a se înscrie la şcoala profesională, iar performanţele mele la învăţătură au scăzut.

Orele de limba rusă şi de limba franceză mi le petreceam pe terenul de fotbal al şcolii şi alături de ceilalţi chiulangii încingeam câte o miuţă.

Profesorii care predau acele două limbi străine, ne dădeau întotdeauna note de trecere, mulţumiţi că nu rămâneam în clasă ca să le deranjăm orele.

Nu apăruse nimeni în viaţa mea până atunci, care să-mi schimbe intenţiile şi să mă îndrepte pe făgaşuri noi, mai bune, aşa că, mi-am urmat soarta care-mi era predestinată şi ursită încă de atunci de când am deschis ochii, adus pe lume în acel cătun, de scumpa mea mamă.

Doar Bunul Dumnezeu a fost tot timpul alături de mine, apărându-mă de rele şi binecuvântându-mă cu bunătatea lui.

Aşa că, el Domnul, a făcut ca eu să nu pierd acea bursă, din cauza situaţiei mele slăbuţe la învăţătură, deoarece la nivel de minister al învăţământului, se stabilise că elevii care locuiesc la internatul şcolii să primească în continuare bursa. Trebuie să menţionez că eu, pe atunci când parcurgeam clasa a X-a de liceu, împlinisem deja vârsta de 18 ani. Eram major şi deja îmi fugeau ochii după câte o fetişcană.

Şi nu eram singurul.

Aşa că, de multe ori seara târziu, eram surprins alături de alţi băieţi, la căminul de fete de către pedagogi. Şi să ne fi văzut cum escaladam ferestrele de la camerele fetelor, sărind chiar şi de la etajul unu şi luând-o la sănătoasa, intram repede la noi în cămin şi ne întorceam în camere fără să aprindem lumina şi dezbrăcându-ne la foc automat ne băgam sub pături. Şi nimeni nu ne-a descoperit vreodată.

Dar totuşi trebuie să vă spun că aveam un alibi, în persoana pedagogului nostru din cămin, Dl. Pantelimon, care nu era trecut de 35 de ani şi care întotdeauna ne lua apărarea şi ne susţinea spunând că, băieţii lui nu au părăsit căminul şi că poate alţi băieţi de prin oraş dădeau târcoale fetelor. Iar fetele niciodată nu recunoşteau că prin camerele lor ar fi fost picior de băiat.

Acel an de şcoală a trecut parcă mai repede decât alţi ani iar eu am absolvit clasa a X-a mai slăbuţ, iar mediile cele mai mari le-am avut la literatură, sport şi practică. Am mai încercat eu pe parcursul anului, în vacanţele pe care le petrecusem acasă, ca să-l conving pe tata să mă înscrie la o profesională cu profil de mecanici auto, tot din oraşul Ploieşti, dar n-am avut sorţi de izbândă. Aşa că, înainte să plec în vacanţa de vară, după absolvirea clasei a X-a, împreună cu alţi colegi de clasă printre care şi: Baldovin Nicolae, Florea Constantin, Petre Gheorge şi Filipescu Ludovic, ne-am înscris la şcoala profesională a Grupului Şcolar Teleajen, cu profil de mecanică grea în construcţii şi terasamente, urmând ca pe parcursul acelui an şi jumătate de şcoală profesională să primim bursă şi salariu modic pentru munca noastră efectuată în atelierele mecanice.

Şi uite aşa am plecat acasă în vacanţa de vară, urmând ca la terminarea acesteia, să-mi încep cursurile la şcoala profesională timp de un an şi jumătate alături de o parte din colegii mei cu care împărţisem băncile şcolii în clasele a IX-a şi a X-a.

Eu si colegul meu Filipescu Sorin in trapta I-a de liceu(clasa X-a 1980)

Bine înţeles că vacanţa de vară mi-am petrecut-o prin muncă alături de tata, dar, vreau să spun că de pe acum nu mai eram salahorul tatei, ci cot la cot cu el întindeam cu mistria materialul pe pereţi şi îi tencuiam.

Învăţasem deja meşteşugul, iar tata îmi destăinuise toate tainele acestei meserii de zidar, şi de acum el îşi punea mare bază în mine. Această meserie m-a ajutat de multe ori, în drumul meu prin viaţă, deoarece folosindu-mă de ea, am depăşit cu uşurinţă multe greutăţi. Acum însă, tata, nu era chiar atât de sobru cu mine ci sâmbetele şi duminicile mă lăsa liber ca să mă pot întâlnii şi eu cu băieţii şi cu fetele, seara la discotecă sau în locurile pe unde ne duceam noi tineretul oraşului, cum erau: cinematograful, Casa de Cultură, Sala spaţioasă de la Salina veche, unde la sfârşit de săptămână se ţinea discotcă, a cărui muzica era redată de două magnetofoane, iar DJ. era un bun prieten de-al meu, care se numea Camelin, sau terasa discotecii de la Băile

Baciului. Iar când în oraş aveau loc evenimente mai deosebite, cum erau teatrele de vară venite la noi cu actorii din Bucureşti şi care-şi începeau spectacolele începând cu orele 16, eu aveam întotdeauna privilegiul să le vizionez.

Niciodată nu m-a împiedicat tata să nu pot viziona aceste piese de teatru, ci chiar el mă sponsoriza cu bani pentru a-mi putea procura biletul de intrare.

Duminicile, de regulă mi le petreceam pe plaja uneia dintre cele trei băi ale oraşului care erau: Baia Baciului, Baia Verde şi Baia Roşie, băi care mai există şi astăzi şi care sunt populate în fiecare vară de turiştii care frecventează Staţiunea Slănic Prahova.

Prea repede a trecut şi acea vacanţă de vară iar eu trebuia să-mi încep cursurile la Şcoala profesională. De data aceasta însă, eu nu vroiam să mă mai cazez ca de obicei la căminul şcolii şi convenisem cu părinţii mei să fac naveta cu trenul, de la Slănic la Ploieşti, pe toată perioada şcolii profesionale.

Şi în data de 15 septembrie a anului 1981, la orele patru dimineaţa, ceasul a sunat deşteptarea mea din somn, pentru ca eu să-mi pregătesc plecarea către şcoală.

Mama mi-a fost şi ea alături în acea dimineaţă, asistându-mă şi verificându-mi ţinuta, pentru că ea voia ca eu să arăt bine, dar şi pentru că voia să-mi iau cu mine toate cele de trebuinţă. M-a sărutat pe frunte şi mi-a urat succes în drumul meu.

Nu ne mai despărţeam ca altădată, pentru o perioadă lungă de timp ca în anii precedenţi, dar mamei, i se umeziră ochii şi două şiruri de lacrimi i se scurgeau calde si cristaline pe obraji. Erau lacrimi de fericire. Ea mă iubea şi eu simţeam asta. Era fericită că băiatul ei crescuse mare şi frumos.

Am imbrăţişat-o luându-mi la revedere, apoi cu paşi grăbiţi am plecat spre gara oraşului de unde am luat trenul spre destinaţia Ploieşti.

Acea zi de început de şcoală s-a desfăşurat mai mult prin a face cunoştinţă cu profesorii care aveau să ne instruiască,

precum şi cu maiştrii şi inginerii cu care urma să facem practică.

Restul zilei mi l-am petrecut cu colegii prin oraş, având timp suficient să vizionăm şi filmul „„Şatra" care rula în acea zi la Cinemascop. Seara m-am întors acasă unde mama mă aştepta curioasă, ca să-i povestesc cum a decurs prima mea zi de şcoală.

Nu vă voi detalia acum cum a decurs în totalitate acel an şi jumătate de şcoală, ci mă voi opri doar asupra unor aspecte din acea perioadă.

Făceam pe atunci practică la o inteprindere din oraşul Ploieşti care se numea Staţia de Utilaj şi Transport „SUT".

Obligaţiunile noastre ca practicanţi era să spălăm piesele motoarelor dezmembrate de la utilajele aflate în hală, piesă cu piesă, într-o vană mare care era plină cu motorină. Rar eram luaţi să asistăm la desfacerea vreunui motor, munca noastră era să spălăm piesele, să strângem şi să infiletăm şuruburi, iar de două ori pe săptămână lucram pe strung învăţând să facem filete la şuruburi sau la piuliţe.

Doar o singură dată pe săptămână aveam cursuri teoretice, timp de opt ore, la studiul şi rezistenţa materialelor, precum şi un studiu cu privire la tehnologia materialelor.

Era ceva nou pentru mine toată această tehnică cu care nu mai avusesem de-a face, de aceea mi-a plăcut şi învăţam cu sârg tot ceea ce mi se preda. Învăţasem chiar şi să conduc câteva dintre utilaje precum erau: buldozerul şi vola, iar la teorie mă descurcam bine având note de şapte şi de opt.

Urma ca după terminarea şcolii profesionale, să ni se asigure acolo un loc de muncă, iar eu voiam să dovedesc că pe viitor voi devenii un muncitor priceput. Aveam posibilitatea ca după absolvire să mă înscriu la şcoala de maiştri şi să devin maistru mecanic. Însă toate aceste visuri cu privire la viitorul meu, s-au spulberat, atunci când în ultima lună de absolvire a şcolii, noi elevii, am fost chemaţi pe rând la biroul personal al inteprinderii şi am fost neplăcut informaţi că inteprinderea nu ne va mai putea asigura locuri

de muncă. Aveam însă opţiunea de a mă recalifica în altă meserie şi anume în aceea de petrolist, dar nu eram obligat să o fac. Şi cine nu dorea acest lucru, primea cartea de muncă în care i se înscria litera A din codul muncii.

Eu in Scoala profesionala (1981)sectia strungarie)

Mare a fost, a nu ştiu câta oară, dezamăgirea mea, ştiind că pe viitor nu voi avea asigurat un loc de muncă pe baza celor învăţate aici şi că va trebui să-mi găsesc un loc de muncă în altă parte.

Am absolvit totuşi cu bine această şcoală, la care mi s-a înmânat şi o diplomă de absolvire, în care era menţionat profilul pe care îl terminasem precum şi media generală de absolvire la care eu obţinusem nota 7,85. Eram în luna februarie a anului 1983 când eu îmi încheiasem socotelile cu şcoala şi urma ca de acum înainte să-mi continui viaţa, cu ce avea ea să-mi ofere în continuare.

Parcă şi acum cuprins de întristare, privind această neşansă a vieţii, am uitat să vă spun că în ultimile şase luni de şcoală profesională eu nu am mai făcut naveta cu trenul, ci mama a vorbit cu o soră de a ei, care locuia în comuna Păuleşti şi care se afla la câţiva kilometri de Ploieşti, să mă cazeze la ea. Sora mamei îmi venea mie mătuşă, iar numele ei era Muşat Mariana.

Era mătuşa Mariana pe atunci, o femeie drăguţă, micuţă de statură şi avea în jur de 35 de ani. Era căsătorită şi dăduse până atunci naştere la patru copii, două fete şi doi băieţi.

Aceştia îmi veneau mie verişori.

Numele lor în ordinea în care fuseseră aduşi pe lume era: Liliana, Costel, Vasile şi Viorica.

M-au primit cu dragoste în familia lor şi se bucurau întotdeauna de prezenţa mea. Soţul mătuşii mele, pe numele lui de Muşat Nicolae, era un bărbat de statură mijlocie, cu un corp bine clădit datorită muncii, iar din fire era mai retras şi nu zâmbea prea des. Aveau o gospodărie modestă dar bine întreţinută.

Atât mătuşa Mariana cât şi unchiul erau oameni muncitori şi trudeau din greu pentru întreţinerea celor patru copii ai lor.

Liliana fata lor cea mai mare era pe atunci cea care se ocupa cu gospodăria, atunci când părinţii ei erau plecaţi la

muncă, având grijă şi de cei mai mici ca ea, dar şi de treburile din gospodărie.

Liliana era o fată drăguţă; avea pe atunci un păr lung bine îngrijit, iar privirea ei blândă şi chipul zâmbăreţ, te făceau să nu-ţi dai seama de problemele şi grijile ei.

La şcoală învaţa bine iar aspiraţiile ei prevedeau un viitor care să-i ofere o viaţă bună şi frumoasă. Costel, fratele ei, semăna cu tatăl lui şi de asemenea el era o fire mai retrasă, muncitor în felul lui, dar şi el cu vise şi speranţe mari pentru viitorul lui, încă de pe atunci. Vasilică, cel de-al treilea „Sile" cum îl alintau cei dragi ai lui, era nebunatecul familiei. Micuţ de statură dar de o răutate ieşită din comun, pus pe rele şi pe ceartă mai ales cu sora lui mai micuţă Viorica, care era o mânuţă de fată, dar care şi ea la rândul ei îi cânta în strună lui Sile, aţâţându-l pe acesta şi luându-se la bătaie cu el.

Era aşa de nebunatic Sile încât cu greu reuşeam chiar şi eu să-l potolesc, fapt care m-a determinat, ca într-o zi să-l iau pe sus şi să-l agăţ de gaica pantalonilor în cuierul aşezat pe uşa de la intrare, lăsându-l acolo până ce s-a potolit, spre bucuria şi satisfacţia celorlalţi.

S-au întâmplat multe lucruri frumoase în acea perioadă cât am stat pe acolo iar când a fost nevoie de ajutorul meu am acceptat cu plăcere.

Relaţia dintre mătuşa mea şi soţul ei însă nu mergea prea bine, iar acest lucru, a făcut ca mai târziu ei să se despartă, rămânând ca mătuşa mea să aibă grijă singură de cei patru copii. După ce eu am terminat profesionala, am mai stat o perioadă pe la mătuşa mea.

Şi după cum vă spuneam, relaţia mătuşii mele cu soţul ei nu a mai mers, ducând la despărţiră lor.

Mătuşa mea însă nu s-a speriat fiindcă rămânea singură. Era din fire puternică şi tânără apoi nu era pentru prima oară când întâmpina asemenea greutăţi. Lucrase o perioda la colectivul din comună unde depusese un efort destul de ridicat în munca de acolo, însă ea nu s-a pierdut cu firea.

La fel făcea şi acum, trăia cu speranţa în Dumnezeu, că El o va ajuta să treacă şi peste acest hop. Avea un serviciu bun la

Uzina Mecanică din Plopeni cu un salariu bunicel şi nu îşi facea griji prea mari. Aşa că, mătuşa mea şi-a făcut o relaţie cu un alt bărbat, pe care eu l-am cunoscut şi cu care mătuşa mea, în viitor prin dragostea lor va aduce pe lume o fetiţă.

Numele ei va fi Ionelia „Oana" şi despre ea voi vorbi mai târziu la momentul potrivit. V-am povestit aceste întâmplări deoarece ele s-au petrecut după cum v-am mai spus în acel an şi jumătate de şcoală şi nu puteam să trec peste ele.

Anii ce vor urma, vor fi anii frumoşi ai adolescenţei mele, cu plăcerile, bucuriile sau necazurile pe care eu le-am întâmpinat în decursul lor.

---

*

CAPITOLUL .X.

Ani de burlăcie

Primăvara anului 1983, m-a găsit angajat la Salina oraşului Slănic. Printr-o cunoştinţă de-a lui tata am putut fi angajat la strungăria atelierului mecanic, în brigada tovarăşului maistru Torcătoru. Mă pricpeam bine la strungărie după pregătirea pe care o avusesem în şcoala profesională.

Eram hotărât să muncesc pentr a-mi strânge bani, dar fără a avea un scop anume, în care mai târziu să-i investesc. Şi pentru că multă lume din oraş, ştia că mă pricep şi în meseria de zidar, eram solicitat de ei pentru a le face reparaţii sau chiar să le tencuiesc casele pe afară sau interioarele camerelor.

Făceam acest lucru în afara orelor de program, cel de 8 ore pe care le efectuam pe strung. Am putut în acest fel să-mi strâng destui bani pentru a mă îmbrăca cu cele mai la modă haine, care se purtau pe atunci, pe care mi le cumpăram de la Timişoara. Şi cine mai avea la mână, un ceas electronic cu şapte melodii, sau alte minunăţii cum aveam eu pe atunci cum erau: magnetofon ZK.semiprofesional, staţie audio de amplificare, casetofon stereo, chitară şi televizor.

Iar atunci când ieşeam în oraş sâmbăta sau duminica, îmi luam în buzunar cinci sutare, din care cheltuiam 25 sau 50 de lei cu prietena mea la un film, discotecă sau la cinematograf. Ideea era că aveam cu ce mă făli în faţa acelora care nu prea aveau bani în buzunare, dar cărora nu le prea plăcea munca. Şi nici nu îmi era frică să ies în oraş cu bani mulţi la mine deoarece eram cunoscut printre tinerii oraşului de „smardoi".

Eu niciodată nu cream probleme la nimeni însă, odată am fost apostrofat de câţiva flăcăi din comuna Groşani, care erau cunoscuţi pentru bătăile care le creeau prin discoteci sau pe la terase şi eu nu am făcut decât să mă apăr de aceştia şi din câteva mişcări i-am răpus pe toţi trei, lăsându-i fără posibilitatea de a mai riposta. Din acel moment mi s-a dus vestea prin rândurile şmecherașilor din oraş şi rar au mai fost aceeia care au mai îndrăznit să se pună cu mine. Dar întotdeauna, din banii câştigaţi de mine, nu uitam să o bucur pe mama, oferindu-i o parte din câştigul meu, pentru

trebuinţele ei, dar şi pentru că eu o iubeam şi fiindcă voiam s-o răsplătesc pentru că şi ea la rândul ei suferise mult şi depusese mult efort ca să mă poată creşte.

Era frumos oraşul Slănic în acei ani ai adolescenţei mele, ani pe care eu mi-i petreceam în sânul familiei participând de acum şi eu la bunăstarea ei.

Şi după cum vă spuneam mai sus, în acele seri de sâmbătă sau de duminică, centrul oraşului se umplea de tineret. Veneau aici în oraş, cu trenul, din toate satele şi comunele apropiate, pentru a se distra în discotecă, la terasele celor două restaurante, sau pentru a viziona un film bun la cinematograful din oraş.

Uneori în serile de toamnă, se strângeau la mine la poartă câte un grup de fete şi de băieţi, iar eu îmi luam chitara şi inspirat de cântecele pe care le auzeam interpretate de artiştii din „Cenaclul Flacăra" susţinut de marele poet Adrian Păunescu, fredonam şi eu în acorduri de chitară, acele cântece de dragoste şi ne distram făcând şi câte un foc.

Apoi ne aşezam roată în jurul lui, precum ţiganii din şatră.

Aici în jurul focului, cântând melodii de dragoste, noi legam idile inocente, dar plăcute momentului respectiv.

Doamne ce frumoasă mai era viaţa noastră a tineretului, atunci în acele zile şi cât de romantici mai eram.

Viaţa era frumoasă iar eu mi-o petreceam prin muncă şi prin întâlniri cu prietenii după cum v-am arătat mai sus, iar eu nu mă gândeam niciodată că vor veni şi zile mai triste.

Dar nu se poate ca omul să trăiască numai în fericire, fără a avea parte şi de alte surprize ale vieţii.

Aşa că, într-o bună zi din luna aprilie a aceluiaşi an1983, o veste groaznică mi-a întristat inima şi anume, vestea că bunica mea dragă, după ce suferise o operaţie de apenticită, părăsise nu ştiu din ce motive această lume.

Nu mai mersesem pe la bunica de aproape 4 ani, iar acum îmi părea rău că nu o făcusem.

M-am învoit de la serviciu şi am pornit într-un suflet acolo spre meleagurile mele natale, pentru a plânge la căpătâiul bunicii şi pentru a o conduce pe ultimul drum. Parcă zburam

peste dealurile şi văile care îmi ţineau piept şi am ajuns mai repede ca niciodată acolo în casa bătrânească a bunicii.

Nu vreau ca să-mi reamintesc acum, prea multe din acele momente neplăcute şi triste de atunci, însă vreau să menţionez, că odată cu plecarea bunicii mele în lumea celor drepţi, acel tărâm minunat unde ea trăise atâţia ani, a murit odată cu ea. Când am plecat de acolo, înapoi spre casă, am lăsat în urmă o tristeţe de nedescris. Parcă tot acel farmec care îl avea natura acolo, plecase odată cu ea. Era pustiu.

Şi pustiu a rămas până în ziua de azi, iar eu de atunci nu am mai mers niciodată pe acolo.

Nu a trecut însă prea multe zile de la acest trist eveniment, că o altă veste se abătu asupra mea, tot atât de tristă, dar nu tragică şi anume că, dragul de mine era chemat la institutul de pe Vasile Lupu din Ploieşti, pentru a primi ordinul de încorporare.

Şi uite aşa, că îmi veni din nou rândul să cânt, de data aceasta pentru mine: „foaie verde măghiran/eu mai am mândră mai am/şapte zile dintr-un an/şi plec mândră militar".

Şi în luna mai a anului 1983, cu valiza de lemn în mână, însoţit de mama şi de prietena mea, care m-au condus până pe peronul gării, mi-am luat adio de la civilie. M-am despărţit cu greu de mama care plângea de pe acum, de dorul meu, pe care avea să mi-l ducă. Apoi mi-am luat rămas bun şi de la prietena mea Roxana, fiindcă acesta era numele ei şi urcat în trenul care s-a pus în mişcare, pe-aci ţie drumul către comuna Bascov din judeţul Argeş, unde se afla unitatea militară la care trebuia să mă prezint.

Ajuns acolo, s-a întâmplat şi cu mine ce se întâmplă cu toţi flăcăii care fac armata.

Cu rele cu bune, cu plantoane, cu gardă, cu târâşuri şi culcaturi, cu trageri de zi şi de noapte, cu zile de instrucţie, dar şi cu zile de satisfacţie atunci când eu din boboc am ajuns veteran, dar şi cu dorul de familie şi de fostele drăguţe, zilele de cătănie treceau una câte una, iar gândul meu era mereu la ziua liberării.

Eu militar(1984)

Dar nu aş putea trece mai departe fără a vă povesti câte ceva despre această viaţă de soldat, de care pe atunci în acei ani de comunism beneficia oricare tânăr ajuns la vârsta majoră, exceptând anumite cazuri, atunci când un tânăr nu-şi putea efectua stagiul militar din anumite motive.

Bunul Dumnezeu avusese grijă de mine şi a făcut în aşa fel încât eu să nu am parte de greutăţi şi probleme aici unde îmi efectuam stagiul militar. Fusesem încorporat la o unitate de infanterie, iar în plutonul din care eu făceam parte majoritatea erau din judeţul Prahova de unde eram şi eu.

Însă dintre toţi camarazii pe care i-am avut acolo, au fost câţiva cu care m-am înţeles foarte bine şi ale căror nume mi-l amintesc şi astăzi şi pe care o să-i trec în rândurile acestei cărţi după cum urmează: Dascălu Constantin, Dragulin

Vasile, Baciu Constantin, Niţu Sorin, Vlaicu Aurel, Muşat Viorel şi Samson Constantin.

Nu întâmplător am pus în cap de listă pe camaradul meu Dascălu Constantin. Ne înţelegeam bine şi ne aveam ca doi fraţi fiind nedespărţiţi la bine şi la greu. Era de loc din oraşul Câmpina din judeţul Prahova.

Costică, aşa cum îi spuneam eu, era un băiat înalt şi chipeş.

Avea o faţă prelungă cu un nas proeminent, iar de sub fruntea lui lată te priveau cald doi ochi căprui. Schiţa întotdeauna un zâmbet larg, indiferent dacă îi era rău sau bine.

Trecuserăm deja în ciclul doi de armată, adică deveniserăm veterani şi după perioada de instrucţie care durase şase luni şi pe care o efectuasem la o unitate militară din judeţul Argeş, mai precis în comuna Bascov, am fost mutaţi la o unitate militară din comuna Coteşti judeţul Vrancea, pe care soldaţii de aici o denumiseră Bagana. Aici am fost luaţi în primire de plutonierul major Dumici Marcel, care pe toată perioada armatei ne-a fost ca un tată susţinându-ne şi instruindu-ne pentru a deveni soldaţi de nădejde ai patriei. Plutonierul nostru era un bărbat înalt, rotofei, cu o faţă rotundă din care te priveau pătrunzător doi ochi de culoare verde. În afară de faptul că el ne era un bun coordonator, avea un suflet bun şi ne era ca un tată. Ne-a ajutat în multe din problemele pe care le-am întâmpinat în acea perioadă. Ne iubea şi ne dădea şi lecţii de viaţă voind să facă din noi nişte bărbaţi adevăraţi şi să privim cu fruntea sus orice problemă pe care o vom întâlni în viaţă.

Dar după cum se spune în popor că: „nu există pădure fără uscaturi", la fel eram şi noi soldaţii şi dornici de civilie mai ieşeam din când în când din standardele impuse acolo şi mai călcam din când în când pe „bec", făcând câte o mică gafă.

Nu la mare distanţă de unitate, se aflau aşezările locuitorilor din comuna Coteşti, pe la casele cărora eu împreună cu Costică care de pe acum ajunsese la gradul de sergent, seara, le băteam pe la porţi pentru a face rost de ceva vin din cel mai bun. Îmi făcusem aici în comună o

iubiţică care se numea Valica şi care întotdeauna mă aproviziona cu cele de trebuinţă. Şi pentru că ea lucra la o fabrică de alcool din oraşul Focşani, îmi mai aducea şi câte o sticlă de coniac pe care o savuram în ascuns cu camaradul meu Costică. Era Valica o moldoveancă frumuşică, roşcovană cu un ten palid care îi dădea un spect frumos şi avea ochii de culoare verde. Era topită după mine şi avea intenţii serioase vizavi de prietenia noastră.

De această prietenie a mea cu Valica, aflase şi un tovarăş căpitan pe nume Cherciu Nicolae, care într-o seară m-a chemat la el în birou şi după ce mi-a ordonat pe loc repaus invitându-mă să iau loc pe scaun, mi-a întins o ţigară din pachetul lui de Kent şi privindu-mă cu blândeţe zise:

– Îmi place de tine, am văzut că eşti un băiat descurcăreţ şi am aflat că ai şi o drăguţă de pe aici din comună. Ai grijă însă, să nu îi spui fetii când te liberezi. Eşti încă tânăr şi nu trebuie să îţi legi viaţa de pe acum de vreo fată. O să ai tu timp în civilie ca s-o alegi pe cea care îţi va fi sortită.

– Aşa am să fac tovarăşe căpitan, am răspuns eu.

– Bine soldat, eşti liber.

M-am ridicat de pe scaun şi salutându-l respectuos am părăsit încăperea. Era tovarăşul Cherciu un om pâinea lui Dumnezeu. Era înalt de statură, bine antrenat şi pe care niciodată nu a reuşit vreun soldat să-l întreacă la fugă sau la aruncatul baionetei la ţintă.

Pe lângă toate aceste activităţi extra militare pe care le aveam, în realitate eu eram un soldat bun care executa întocmai ordinile superiorilor.

Aveam rezultate foarte bune la tragerile de zi şi de noapte făcute în poligon, lucru care m-a ajutat să obţin râvnitele grade, ajungând la gradul de sergent. Eram un bun coordonator al plutonului de gardă, pluton care întotdeauna ieşea în evidenţă şi care era lăudat de ofiţerii superiori. Însă din nefericire la mai puţin de două luni înainte de liberare am fost degradat pentru o boacănă pe care am făcut-o din exces de zel, fără a mă controla sau a bănui că cineva mă va raporta la comandantul unităţii. Nu ştiu dacă ar fi indiicat să vă

relatez aici acea întâmplare nefericită pentru mine, aşa că, mă reţin a vă povesti acea năzbâtie.

Aşa că, în ultimile două luni de armată am servit patria ca soldat plin, făcând de gardă în obiectiv sub comanda bunului meu camarad şi prieten Dascălu Constantin.

Îmi mai rămăseseră doar două săptămâni până la liberare. Mă frământa de pe acum un lucru pe care nu mi-l puteam scoate din minte. Mă gândeam cum să fac ca eu să mă despart frumos de prietena mea Valica.

Nu aveam de gând să-l ascult pe căpitan şi să plec ca un laş fără a-mi lua rămas bun de la ea. Inima mea nu era de acord cu aşa ceva. Între mine şi Valica se legase doar o prietenie mai strânsă şi până atunci eu nu-i răspunsesem afirmativ la propunerile ei, care ar fi vrut ca după liberarea mea, să rămân acolo în acea comună alături de ea, ca mai târziu să ne căsătorim. Încă nu se legase între noi o idilă adevărată.

De aceea într-o seară am cerut bilet de voie la comandant cu intenţia de a mă întâlni cu ea. Biletul de voie mi-a fost aprobat obţinând două ore de învoire, apoi am plecat spre locuinţa prietenei mele. Ajuns acolo am bătut la uşă şi spre satisfacţia mea Valica era acasă.

S-a bucurat mult când m-a văzut, apoi am intrat şi puţin frustat de ceea ce aveam să-i spun m-am aşezat pe fotoliul aflat la fereastra sufrageriei, care îmi era destinat de fiecare dată când mergeam pe acolo. Ea şi-a dat seama că ceva nu este în regulă şi m-a întrebat:

– Ce s-a întâmplat Eugen?

După câteva momente de tăcere am spus:

– Ştii tu Vali, eu mai am două săptămâni şi mă liberez de armată; aş dori ca să rezolvăm de pe acum câteva probleme legate de noi doi.

Ştii că încă nu ţi-am răspuns afirmativ la propunerile tale, de a rămâne aici cu tine după liberare.

– Şi aş dori ca tu ...

– Îmi dau seama ce vrei să-mi spui, zise ea şi se aşează lângă mine. Nu-i nimic dacă răspunsul tău este negativ; tăcerea ta a

fost deja un răspuns pentru mine; nu trebuie să-ţi faci griji nu am să mă supăr.

Nu ştiam eu ce este în sufletul ei sau dacă suferea, dar cert era că eu mă liniştisem şi mă simţeam în sufletul meu eliberat de acel gând care mă măcinase până atunci.

Mi-am petrecut acele două ore în compania ei. Nu ştiam dacă o să ne mai intâlnim şi în ziua liberării, aşa că, mi-am luat rămas bun de la ea chiar în acea seară.

M-am întors apoi la unitate cu sufletul împăcat, iar de pe acum gândul meu era doar la civilie.

Şi uite aşa a trecut acel an şi jumătate iar cu ajutorul lui Dumnezeu eu m-am liberat din armată sănătos şi cu alte concepţii despre viaţă.

Era în luna noiembrie a anului 1984, când eu m-am liberat de armată, însă am ajuns acasă cam după o săptămână petrecându-mi timpul, împreuna cu Dascălu Constantin pe la nişte camarazi de armată, care locuiau în judeţul Prahova, respectiv in comuna Sălciile. Acelea au fost ultimele clipe petrecute in compania camaradului meu deoarece de atunci nu ne-am mai vazut niciodată.

După liberare mi-am reluat din nou locul de muncă pe care îl aveam la Salina Slănic.

Nu după multă vreme de la revenirea mea la vechiul loc de muncă, am fost transferat în altă brigadă de muncitori, unde era nevoie de un ifronist, iar eu având cunoştinţele necesare pentru acest post, cunoştinţe dobândite în şcoala profesională, dar şi de la un prieten de-al meu Cornel Vasile, am acceptat bucuros.

Mi-am reluat apoi cursul vieţii mele de dinaintea plecării în armată, pentru a profita cât mai mult de frumuseţea ei, de viaţa mea de burlac.

Totul mergea ca la carte iar eu mă bucuram în continuare de munca mea, de prietenii şi de familia mea. Într-o zi de septembrie am auzit că de la Salină, se făceau detaşări la minele de cărbune din Valea Jiului şi că mult tineret de la noi plecase acolo. Auzind aceste veşti, nu am stat mult pe gânduri şi dornic de ceva nou în viaţa mea, m-am dus la

conducerea inteprinderii şi am cerut să fiu şi eu detaşat în Valea Jiului.

Nu ştiu dacă a fost doar dorinţa mea de ceva nou sau dacă acesta era destinul meu în viaţă, cert este că dorinţa mi-a fost îndeplinită şi urma să plec acolo în luna octombrie. Eram dornic de aventură şi aşteptam cu sufletul la gură, plecarea mea către acele meleaguri necunoscute.

S-a cam supărat mama şi tata pe mine dar hotărârea mea era deja luată şi în niciun caz nu voiam să mi-o schimb.

Vremea plecării în detaşare a venit, iar eu bucuros, cu geanta pe umăr şi cu merinde pentru drum am plecat în călătoria mea, în interes de serviciu, către acea zonă a ţării, pe care abia aşteptam s-o cunosc.

După o călătorie cu trenul pe care am parcurs-o toată noaptea, plecând de la Bucureşti, am ajuns în oraşul Petroşani din judeţul Hunedoara.

Ce s-a întâmplat aici şi cum s-a desfăşurat viaţa mea în această zonă minieră, este ceva ce nu i se poate întâmpla unui om de două ori în viaţă, sau pentru mine poate a fost chiar destinul.

Dar înainte să păşesc în această aventură pe aceste meleaguri, aş dori ca mai întâi, să fac o scurtă istorioară a micului meu oraş Slănic Prahova în care eu mi-am petrecut o mare parte din copilărie şi de adolescenţă şi care merită în viziunea mea să fie descris în rândurile acestei cărţi.

Vreau să fac acest lucru deoarece în viziunea mea din acei anii ai adolescenţei mele, oraşul Slănic, căpătase o dezvoltare şi o frumuseţe deosebită, şi era plin de viaţă şi plăcut turiştilor care îl vizitau, dar şi locuitorilor lui.

CAPITOLUL .XI.

Puţină istorie şi amintiri din oraşul Slănic Prahova

Începuturile oraşului Slănic Prahova sunt legate de spătarul Mihail Cantacuzino, care dându-şi seama că în această regiune unde se afla aşezat oraşul, există un zăcământ de sare şi vroind să deschidă o mină, a cumpărat în anul 1685, moşia Slănic.

Zapisul din anul 1685, prin care moşnenii din Slănic, vând spătarului Mihail Cantacuzino, conţinea următoarele înscrisuri: „... jumătate din peste tot hotarul cu tot locul cu sare, unde avea să se facă ocnă ..." cu 700 de talere.

Prima exploatare s-a deschis în anul 1688 pe Valea Verde, iar între anii 1689 - 1691, spătarul Mihail Cantacuzino, a deschis o exploatare la Baia Baciului. Iar în anul 1713, spătarul Cantacuzino, donează moşia sa din Slănic împreună cu Ocnele de Sare, Mănăstirii Colţea din Bucureşti.

De menţionat este că din 1912, s-a introdus iluminatul electric în mina Mihai, iar din 1931, metoda de exploatare s-a perfecţionat prin folosirea havezelor de tăiat sare şi a explozibililor pentru derocare, eliminând operaţiile manuale de tăiere şi detaşare a brazdelor. Lucrările de exploatare s-au încheiat în anul 1943, când s-a trecut la o nouă exploatare sub minele Mihai şi Carol, care s-a numit Unirea. Din această exploatare s-a extras sare până în anul 1970, când exploatarea s-a mutat în mina Victoria, iar din anul 1992, s-a trecut la exploatarea rezervelor din câmpul Cantacuzino.

În secolul al VIII-lea exploatarea sării s-a făcut la Baia Baciului, Baia Verde şi Dorobănţeşti, despre care nu există prea multe informaţii. Se ştie însă că erau în formă de clopot, mărturie stând aşa zisele pâlnii de scufundare de la locul acestor exploatări. În prima parte a secolului XVIII-lea sarea s-a exploatat din ocnele: Baia Verde, Baia Baciului (1800 - 1854), Ocna din Vale (1819 - 1865) şi Ocna din Deal (1838 - 1865), ultimile două fiind atestate documentar din 1847. Din 1865, s-a trecut la exploatarea sării în mina „Sistematică" din zona Voinoaia.

Această exploatare a reprezentat un salt în mineritul sării de la Slănic, deoarece s-a trecut de la exploatarea stil „clopot"

la cea „sistematică" cu mai multe camere. Prezenţa apelor de infiltrare şi calitatea slabă a sării a dus la reexploatarea Ocnelor din Deal şi din Vale între anii (1875-1881), deschizându-se în 1881 şi mina Carol (Principatele Unite), ce a funcţionat timp de 61 de ani, până în anul 1935. Din anul 1912, s-a deschis şi mina Mihai (23 August) care a funcţionat simultan cu mina Carol. Mai târziu în mina Unirea, nu s-a mai făcut exploatare, iar acolo în subteran s-a amenajat un loc de atracţie pentru turiştii care o vizitează. Intrarea în subteran se face cu o colivie, care coboară până la o adâncime de 210 metri.

Aici vizitatorul se poate bucura de un aer rece salin. Tot acolo în subteran se află amenajat şi un loc special în care oamenii vin să se trateze în bolile respiratorii.

Vizitatorii, vor mai întâlni aici şi câteva sculpturi în sare şi care au un caracter istoric.

(preluare de pe internet)

Oraşul este aşezat de-alungul râului Slănic . Intrarea în oraş se face începând de la „graniţa" lui cu comuna Prăjani, pe un singur drum, Bulevardul Muncii, care duce în centrul oraşului. Aici se face o bifurcaţie, care face posibil, accesul pe două drumuri paralele, care la un anumit punct se unesc din nou, formând doar un singur drum principal. Bine înţeles că în oraş mai existau şi alte străzi şi străduţe care aveau intrarea din acest drum prncipal şi care împânzeau toată suprafaţa oraşului dar nu voi vorbi şi despre ele. Voi face acum o mică descriere a oraşului aşa cum îl vedeam eu în anii adolescenţei mele.

După cum vă spuneam, oraşul avea un drum principal care pornea din comuna Prajani. La jumătatea drumului întâlneai pe partea stângă cum mergeai spre centrul oraşului, Baia Roşie, mai sus cam la 200 m, se afla magazinul alimentar Florea, apoi pe partea dreaptă, aşezată pe malul celălalt al răului Slănic se afla Salina Nouă, care pe atunci se afla în deplină exploatare şi la care lucrase şi tata. Ajungem apoi la bifurcaţia de care am pomenit mai sus şi dacă o apucai pe

drumul care se făcea în dreapta întâlneai în cale Gara oraşului cu tutungeria, librăria şi alimentara, apoi puţin mai sus pe partea stângă, se aflau cele două restaurante mari, ale oraşului, Complexul si Orizont (Liliana) cu îl botezase unii, iar între ele se aflau: frizeria, cofetăria şi croitoria. Iar pe partea dreaptă peste calea ferată se afla un alt drum care ducea spre piaţa oraşului, dar şi către intrarea principală la Salina Nouă. Dar mai înainte de piaţă întâlneam în cale Baia Verde, Miliţia, Dispensarul, Primăria şi apoi pe o suprafaţă destul de mare din faţa primăriei se întindea parcul oraşului.

Aici în parc se înălţau falnici zeci de castani, care umbreau aleile parcului, dăruite cu băncuţe din lemn. Se mai aflau aici montate pe nişte stâlpi de lemn, câteva difuzoare, care emiteau muzică şi ştiri locale, pentru cei aflaţi în parc şi care ocupau băncile în zilele călduroase de vară, iar la intrarea în parc, te întâmpina o fântână arteziană, frumos amenajată şi ornamentată cu flori şi arbuşti. Tot la intrarea în parc se afla o clădire maiestos construită, cu minarete înalte şi ascuţite, despre care ştiam că ţinuse loc de Cazino, şi cinematograf, însă eu i-am călcat pragul doar atunci când în acel spaţiu s-a deschis un bar cu terasă.

Să ne îndreptăm paşii, puţin mai jos de parc şi de primărie, către piaţa oraşului, pe Str. Salinei, in care se aflau: măcelăria, sifoneria, aprozarul, bufetul, ferometalul şi oficiul pentru schimbarea buteliilor de aragaz.

Aici în piaţă, nu era prea mare vâlvă în cursul săptămânii, însă, duminica pe tarabele pieţei, îşi desfăşurau mărfurile producătorii veniţi din diferite regiuni, pentru a-şi vinde produsele. Doar în ziua de duminică, cumpărătorul găsea aici tot ce îi era de trebuinţă în gospodăria lui.

Să ne continuăm însă călătora şi să ne întoarcem la drumul pe care pornisem înainte de a ne abate pe aici prin piaţă, care continua pe lângă parcul oraşului şi totodată pe lângă calea ferată care se termina în depozitul de lemne şi de cărbuni.

De aici ne continuăm drumul, pe Str. Vasile Alecsandri, care este însoţit o bună parte din el de râul Slănic.

Însă pe partea stângă întâlneam Grupul şcolar Slănic, la care învăţasem şi eu, urmat de cinematograful oraşului, care în zilele de sâmbătă şi de duminică era arhiplin iar sala devenea neîncăpătoare.
Se rulau aici filmele în două serii: de la orele 17 - la orele 19 şi apoi după o pauză de 15 minute în care sala se umplea din nou, filmul se relua iarăşi şi se termina la orele 21. Sala cinematografului era destul de mare şi era dotată cu scaune din lemn numerotate, iar cei care veneu aici pentru vizionarea unui film, primea la cumpărarea biletului şi numărul locului pe care urma să se aşeze. Rulau pe atunci filme bune, cum erau cele indiene, western, filmele cu Stan şi Bran, sau cu Charlie Chaplin, care erau cele mai vizionate. Rularea filmelor se făcea cu un proiector clasic, prin care trecea pelicula de film, iar operatorul proiecţiei era domnul Georgescu A. Gheorghe (Originalul) aşa cum îl porecleau unii.

Să mergem însă mai departe şi să ne oprim paşii la ultimul popas pe care îl mai aveam aici, înainte ca drumul să se unească din nou cu celălalt şi pe care nu am păşit încă în călătoria noastră prin oraş. De acum pe partea stângă a străzii, în afara unui bloc de locuinţe şi a câtorva case, nu mai întâlnim decât grădiniţa de copii, care era situată la intersecţia străzii Alexandru Odobescu, care făcea legătura cu cealaltă stradă, pe care vom păşi în câteva momente şi tot aici se afla şi un şipot cu apă rece cristalină, din care călătorul îşi potolea setea in zilele călduroase de vara. Însă pentru a ne odihnii puţin din drumul nostru, să trecem peste podul care face trecerea peste râul Slănic şi să poposim în grădina de vară a oraşului. Aici în grădina de vară, care era amplasată exact la intrarea care ducea la mina Unirea, despre care v-am mai povestit, se afla şi o mică popicărie, iar alături de ea se afla un mic bufet care deservea clienţilor din oraş dar şi turiştilor care veneau aici şi care erau cazaţi în incinta minei, într-un mic Motel. Aici pe o suprafaţă de teren apreciată de mine cam la 500mp, se aflau plantaţi câteva zeci de brazi, iar la umbra lor erau aşezate măsuţe şi scaune care erau ocupate de cei veniţi aici şi care în faţă cu o halbă de bere, îşi

petreceau timpul liber şi se relaxau. Însă noi, nu ne vom opri aici pentru a savura o halbă cu bere, ci ne vom continua itinerarul mai departe pe drumul de la care ne abătusem, care de acum se uneşte cu celălalt drum, aici în faţa brutăriei oraşului, unde mirosul de pâine proaspătă îţi dădea o imensă senzaţie de foame. Să facem de acum cale întoarsă dar nu pe unde am venit, ci pe Str. 23 August, şi să vedem ce întâlnim în cale. Faţă de celalalt drum despre care am omis să vă spun că era asfaltat, acesta era pavat cu piatră cubică de granit, frumos lucrată de meşterii pietrari care îşi arătaseră măiestria lor în construirea drumului. Primul edificiu pe care-l vom întâlni aici este clădirea Icralului, o clădire veche dar bine construită şi se vedea pe ea că are o structură rezistentă. Mai jos de ea pe partea dreaptă se afla Poşta, o clădire veche cu prispă, lucrată la faţadă cu înfloriturі din lemn, cu acoperiş înalt, învelit cu tablă şi care avea aspectul unui conac, fostă şi prăvălie Ştefan R. Anghel. Mai sus de Poştă pe un drum neamenajat se afla Şcoala de Fete şi terenul de sport. Mergând însă pe drumul nostru mai în jos de poştă pe partea dreaptă se afla Biserica Sf. Trei Ierarhi, iar alături de ea se afla Şcoala de Băieţi la care am fost şi eu elev, până în clasa a IV-a şi o casă bătrânească, "Casa Cămărăşiei".

Puţin mai jos de şcoală tot pe partea dreaptă se afla consiliul popular sau „Sfatul Popular" cum se mai numea pe atunci, care avea o structură aproape identică cu aceea a clădirii Icralului şi poate că fusese construită de acelaş proiectant.

Mergând mai departe, întâlnim clădirea impozantă a Bibliotecii oraşului, aflată pe partea stângă a străzii şi la care eu eram abonat. După cum o să constatăm între cele două străzi, se aflau aşezate blocurile şi casele locuitorilor din centrul oraşului. În centrul oraşului se mai afla un Magazin Universal, în care se găseau tot felul de lucruri de îmbrăcăminte şi încălţăminte, precum şi articole, de lenjerie, covoare şi alte obiecte de uz caznic.

Lângă magazin activa o staţie peco, iar puţin mai încolo se aflau magazinul de pâine şi un chioşc de dulciuri.

De aici din centru se făcea un drum în pantă, pavat cu piatră cubică,(Str. Baia Baciului) iar dacă îi urmai cursul, pe partea dreaptă aşezată într-o curte destul de mare, frumos amenajată se afla Casa Pionierului, la care noi copiii ne înscriam pentru cursurile de: Numismatică, Aeromodele, Carting şi Orientare Turistică, unde eram înscris şi eu, la cursul de Aeromodele.

Urcând mai sus pe această stradă, ajungeai la Baia Baciului.

Aici, pe lângă ştrandul cel mare cu apă sărată, care era înconjurat de o plajă frumos amenajată, se afla şi un lac mai mic, tot cu apă sărată, dar plin cu mâl negru şi cu viermişori de iod, pe care noi îl numeam Baia Porcilor.

Aici turiştii îşi tratau bolile de reumatism, ungându-se cu nămol din cap până-n picioare.

Tot aici între cele două lacuri cu apă sărată, se ridica semeţ un munte de sare, care pe dinăuntru era gol, formând în mijlocul lui o grotă cu apă foarte sărată numită: Grota Miresii. Legenda spunea că aici de pe acest munte de sare, se aruncase o mireasă, care din cauză că fusese forţată să se mărite cu un altul decât acela pe care ea îl iubea, a fugit în toiul nopţii de la nuntă şi s-a urcat pe muntele de sare, aruncându-se de acolo în grotă.

De atunci această grotă a căpătat numele de „Grota Miresii" şi aşa ia rămas numele până in ziua de astăzi.

Să ne întoarcem însă din incursiunea noastră înapoi, acolo unde cele două drumuri din oraş s-au unit, acolo la Fabrica de Pâine şi să pornim în susul oraşului pe acel drum principal, de acum Str. I.L.Caragiale.

Pe partea dreaptă a drumului, avem de acum doar râul Slănic sau „Gârla" aşa cum îi spuneam noi, care avea pe malul celălalt de stradă, o moară unde oamenii îşi măcinau grâul sau porumbul, după care de- alungul drumului se aflau doar case, în spatele cărora nu erau decât dealuri cu grădini şi pădurea de brazi, care erau vizibile de aici din strada pe care ne aflăm. Mai departe în drumul nostru, de data aceasta pe partea stângă, întâlnim Casa de Cultură, unde vara se ţineau acele celebre piese de teatru despre care v-am povestit şi tot

aici pe scena Casei de Cultură se desfăşurau anumite serbări de sfârşit de an şcolar sau spectacole muzicale.

Lângă Casa de Cultură se afla „Energo" aşa cum denumeam noi clădirea sediului unde ne plăteam factura pentru curentul electric şi unde îşi desfăşurau activitatea electricienii de intervenţie ai oraşului. Să ne continuăm însă drumul mai departe, care de pe acum nu mai oferă trecătorului decât o privelişte, în care casele oamenilor, mai mici sau mai mari, mai frumoase sau mai urâte, complectau peisajul. Nu mai avem mult de mers pe acest drum deoarece, imediat ajungem la graniţa oraşului, de unde începe comuna Groşani. Dar până să ajungem acolo, să ne abatem puţin de pe drumul principal şi să urcăm pe o străduţă pavată cu piatră cubică, Aleea Spitalului, la al cărui capăt vom întâlnii Spitalul oraşului.

Aici spitalul, este aşezat într-o curte destul de mare, înconjurată de o mică plantaţie de conifere care conferea suferindului aflat internat aici, o mireasmă plăcută şi aromată de cetină de brad precum şi senzaţia că s-ar afla într-o staţiune montană, ci nu la spital, unde venise să-şi trateze oarece boală. Să coborâm înapoi şi să ne întoarcem pe strada principală, pentru că nu departe de aici, la doi paşi de spital, pe Str. Mărăşti, la Nr.1, se afla o clădire foarte importantă pentru mine din acele vremuri şi anume, casa în care locuiam eu alături de părinţii şi de fraţii mei. Nu ne oprim însă aici. Am vrut doar să fac un scurt popas înainte de a porni din nou la drum către ultimul obiectiv şi care era în proprietatea oraşului şi anume Cariera de Piatră Verde, care se afla dincolo de graniţa cu comuna Groşani. Cariera era pe atunci încă în exploatare şi după cum vă povesteam eu, pe aici, pe la această carieră, călătorind cu basculantele care cărau piatră, mi-am petrecut nenumărate zile de vară, din copilăria mea.

Aşa arăta oraşul copilăriei mele şi poate că ar mai fi multe aspecte de relatat despre acest oraş, însă eu nu vă voi povesti mai multe. Vreau doar să mai menţionez că, în anii ce au urmat, oraşul, a suferit unele modificări şi anume:

mutarea poştei vechi într-o cladire nouă din centrul oraşului, construirea unui Sanatoriu Balneoclimateric, pe locul Camerei Agricole, acolo unde mi-am petrecut şi eu o parte din copilărie, în casa lui tataie, aflată pe strada 13 Decembrie la nr.1. şi plus multe altele pe care nu intenţionez să le mai menţionez. Vreau să adaug însă, că în zilele noastre oraşul Slănic şi-a pierdut din amploare şi din farmec, iar la mina unde localnicii îşi aveau asigurat serviciul s-au făcut restructurări uriaşe şi o mare parte din muncitori au fost disponibilizaţi. Nu ştiu dacă mina mai funcţionează în vreun fel deoarece nu am mai fost pe acolo. Şi din câte am auzit eu, pe calea ferată trenurile nu mai circulă ca altădată, trenuri care erau pline de navetiştii care îşi aveau slujbele la Uzina Mecanică din Oraşul Plopeni, care şi ea se pare că a fost închisă. După cum îmi relata prietenul meu Vălcescu Florentin, într-o convorbire telefonică, se pare că totuşi, traficul feroviar a fost preluat de o firmă privată: *TransFeroviar Călători,* care face legătura Slănic – Ploieşti. De acum călătoria până în oraşul Slănic, se face mai rapid cu maşina personală sau cu microbuzul. A rămas însă, oraşul Slănic, cu faima sa de zonă turistică care într-adevăr este singurul obiectiv rămas în picioare. Sper însă şi îmi doresc ca cineva să ia în mână frâiele acestui oraş şi să încerce să-l readucă la viaţă aşa cum era el altădată. Să readucă locuitorilor lui, zâmbetul şi mândria pe care le aveau altadată pentru frumosul lor oraş minier, iar tineretul să umple din nou centrul oraşului în zilele de la sfârşitul saptamânii aşa cum îl umpleam noi tinerii, atunci când Slănicul era atracţia tuturor.

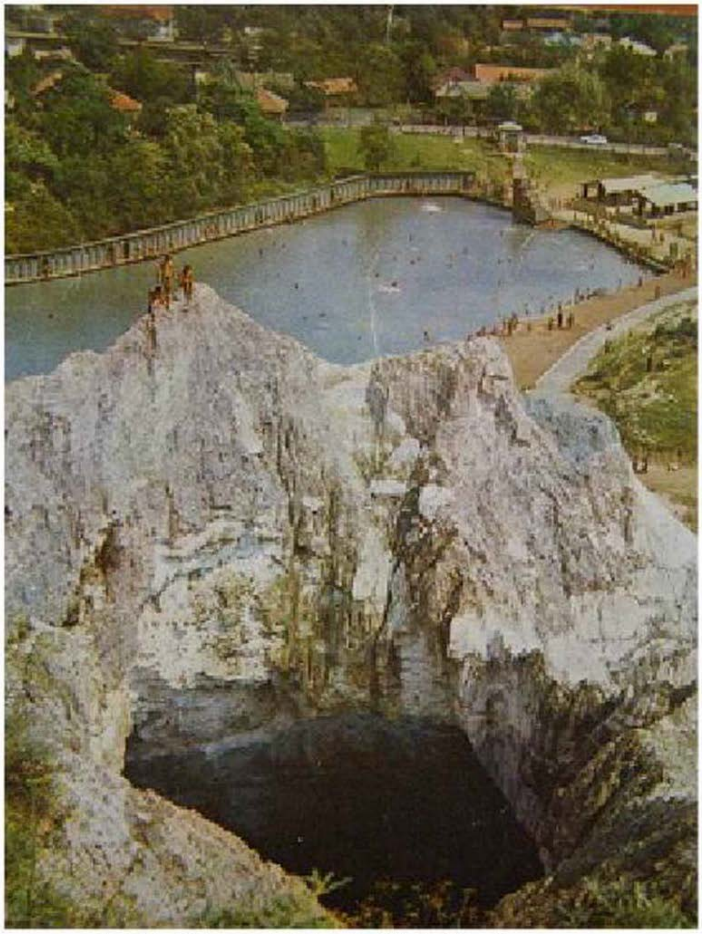

Baia Baciului, cu muntele de sare si Grota Miresei

Baia Baciului, şi Grota Miresii

Vechea poştă(vedere din lateral)

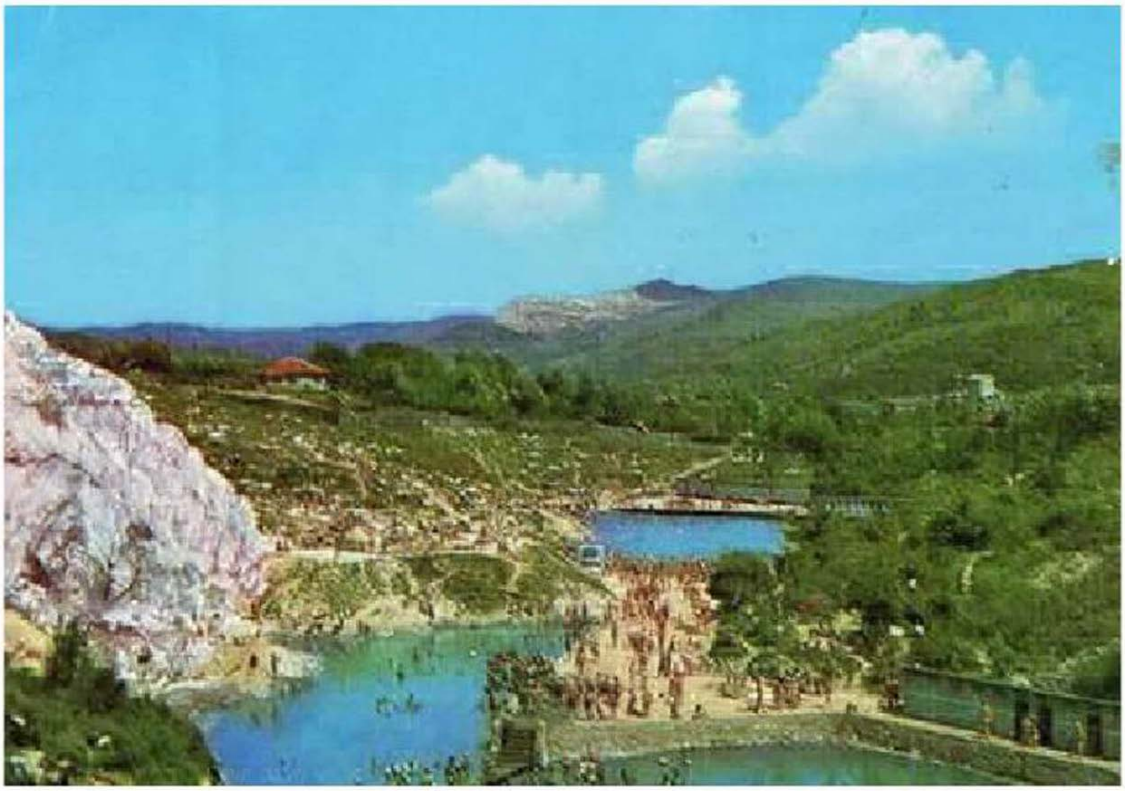

Lacul Baia Baciului vedere de ansamblu
In departare Cariera de piatră verde

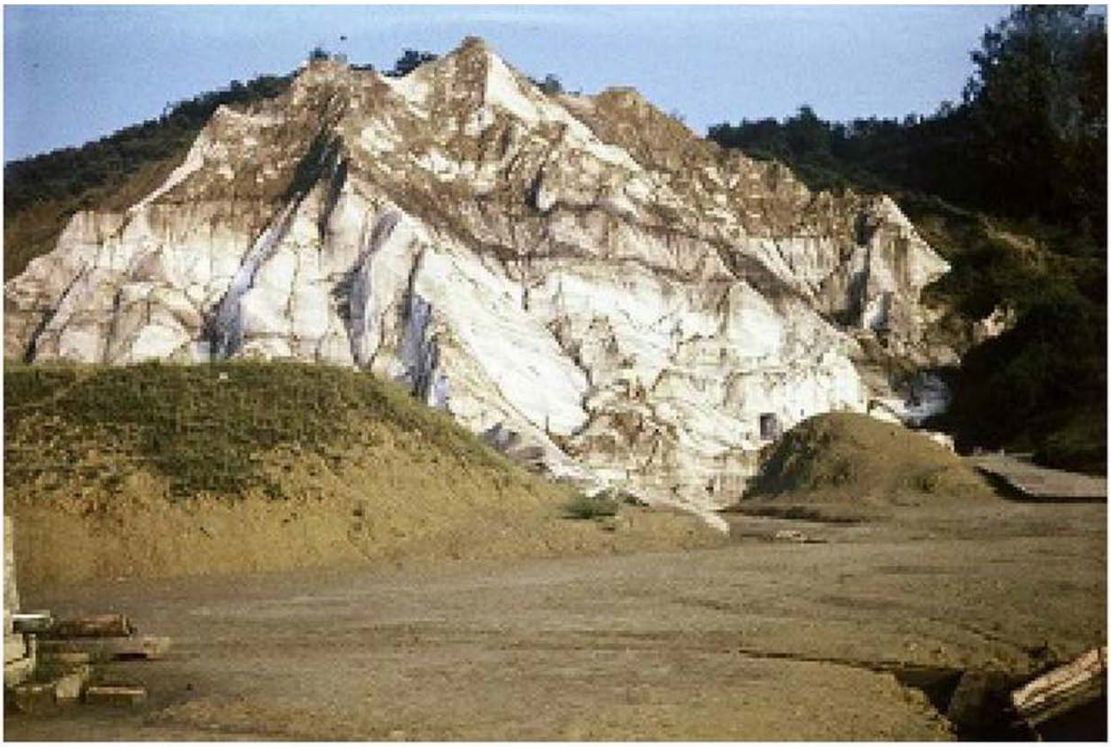

Muntele de sare în toată splendoarea lui

CAPITOLUL .XII.

Aventuri prin Ardeal

Detaşarea mea la una din minele din Valea Jiului, din anul 1985, nu a făcut decât ca să-mi deschidă noi orizonturi şi o altă perspectivă de viaţă. Am descoperit aici, o regiune care era formată din dealuri imense şi munţi, care erau înfumuseţaţi de flora specifică zonei, formată din păduri dese de stejar, fag şi conifere. Şi dacă priveai spre răsărit vedeai cum fălnicia munţilor Parâng, îşi înălţau crestele acoperite de zăpadă, până la cer şi care păreau că sunt situaţi la doi paşi de mine.

Am poposit în oraşul Aninoasa împreună cu alţi patru colegi de-ai mei cu care plecasem din Slănic, dintre care unul era prietenul meu Cornel Vasile. Oraşul Aninoasa era aşezat de-alungul lui, pe de o parte şi de alta între dealuri imense împădurite şi era străbătut de un singur drum principal, asfaltat, care tăia oraşul în două. Pe de o parte şi alta a străzii erau aşezate case şi colonii, iar în centrul oraşului se înălţau câteva blocuri cu 3 şi cu 4 etaje, o alimentară, o cofetărie, Şcoala generală, librăria, aprozarul şi nelipsitele baruri.

Ne-am prezentat toţi cinci la birourile minei, iar de acolo am fost preluaţi de către un administrator, care ne-a condus la clădirea unde aveam să fim cazaţi pe perioada detaşării noastre aici. Am fost cazaţi la Agrement (o clădire mare unde erau cazaţi arcaşii care veneau aici să se pregătească, pentru concursurile de tir cu arcul), iar apoi ni s-au dat indicaţiile necesare, de care aveam nevoie pentru a ne începe activitatea. Obosit de atâta amar de drum, am înfulecat repede ceva, apoi m-am băgat la somn, de voie că era nevoie. A doua zi de dimineaţă m-am prezentat la sectorul unu, unde fusesem repartizat, de unde am primit şi echipamentul corespunzător. Mi s-au înmânat şi nişte plăcuţe „mărci", trei tăbliţe din aluminiu pe care erau stanţate nişte numere, cu care eu trebuia să ridic de la lămpărie: masca de gaze, metanometrul şi lampa de miner. Am mers la lămpărie şi înmânând angajatei de acolo cele trei mărci, am primit în schimbul lor cele menţionate mai sus. Echipat, cu salopetă, cizme de cauciuc şi cu casca de miner pe cap, alături de alţi ortaci, m-am îndreptat către colivia care făcea transportul de

personal şi anume coborârea pe puţul amenajat până la o adâncime de 600 de metrii şi m-am urcat în ea. Trebuie să recunosc că eram puţin speriat, iar când colivia a început să coboare, cu viteza de 12 m pe secundă aşa cum aflasem de la minerii mai vechi, lovindu-se de ghidajele puţului, urechile mi s-au înfundat şi am simţit cum stomacul mi se ridică în sus.

Am ajuns destul de repede la orizontul 11 în subteran, aşa cum ziceau ortacii că se numeşte acolo unde m-am dat jos din colivie şi împreună cu ei am pornit către necunoscutul meu loc de muncă.

Galeriile minei erau dotate cu şine de cale ferată înguste, pe care rulau vagoneţii plini cu cărbune şi cărucioare pline cu lemn, cu suluri de plasă din fier, plus alte materiale la care eu încă nu le cunoşteam denumirile.

Am coborât şi câteva „pante" destul de abrupte, care în termeni minereşti se numeau suitoare şi într-un final am ajuns la un abataj.

Acolo am fost întâmpinat de brigadierul grupei, care cu o voce de bariton mi-a urat: Noroc Bun. Numele lui era Crăciun. Mi-a înmânat acesta o lopată imensă pe care ei o denumeau „Inima lui Stalin", cu care eu trebuia să încarc cărbunele pe un transportor numit „craţer".

Acest craţer, era un transportor format din două lanţuri groase aşezate paralel, care se numeau Tr3 şi care erau întretăiate de nişte palete metalice, fixate de lanţuri, la o distanţă de o jumătate de metru între ele şi care rulau pe nişte elemente metalice. Paletele metalice aveau rolul de a prelua cărbunele şi a-l transporta mai departe, unde era preluat de benzile transportoare. După o oră de lopătat în care eu mă simţeam deja epuizat, brigadierul a venit la mine şi mi-a spus să-l însoţesc.

Am lăsat bucuros din mână imensa lopată şi am păşit în urma acestuia, luminându-mi cu lampa prin întunecoasa galerie. Am ajuns, spuse acesta; şi luminând locul de acolo am văzut o grămadă mare de suluri „plasă de sârmă".

– Trebuie să luăm fiecare câte un sul, zise el şi să le ducem în frontal că avem nevoie de ele acolo.

Brigadierul era un om voinic, dar şi obişnuit cu asemenea muncă, aşa că, el a ridicat cu mare uşurinţă un sul de plasă şi l-a pus pe umăr. Nu acelaşi lucru s-a întâmplat cu mine, care atunci când am vrut să ridic sulul de plasă, am remarcat că acesta era foarte greu.

M-am chinuit eu cu el în spate o porţiune de drum, dar la un moment dat nu am mai putut şi l-am abandonat aruncându-l jos; apoi adresându-mă către brigadier am zis:

– Tovarăşe brigadier, cred că s-a făcut o greşeală cu repartizarea mea aici în brigada dumneavoastră; eu nu sunt ajutor de miner, ci am lucrat lăcătuşerie şi am condus ifronul, aşa că, nu mai stau nici un minut aici, o să ies afară din mină şi în nici un caz nu mă mai intorc la dumneavoastră în brigadă.

Şi aşa a şi fost.

La ora 11 am ieşit din mină şi m-am dus direct la birourile personal, pentru a le explica situaţia. Aceştia au înţeles şi mi-au spus ca a doua zi de dimineaţă să mă prezint la sectorul 6, în atelierul mecanic. Îmbrăcat în salopete şi fără să-mi predau lampa, metanometrul şi masca de gaze, la lămpărie, am plecat către camera mea de la agrment unde fusesem cazat.

Ajuns în cameră şi privindu-mă în oglinda de la baie am realizat că faţa mea era neagră plină de praf de cărbune şi mi se zăreau doar ochii şi gura. Am făcut o baie zdravănă, după care îmbrăcat în haine curate am plecat la lămpărie unde am predat ce luăsesem de acolo, după care am mers în recunoaştere prin micul oraş.

Aceasta a fost prima mea experienţă într-o mină de cărbune şi vor mai urma şi altele. În plimbarea mea prin micuţul oraş am întâlnit fete frumoase cu feţe zâmbitoare şi binevoitoare. Fetele cu care mă întâlneam mă priveau insistent, iar dacă ele se aflau în grup de trei sau patru, chicoteau şi îşi dădeau coate. Se vede treaba că necunoscuţii din oraş precum eram şi eu aveau priză la fete. Era un lucru bun iar eu am remarcat cu rapiditate acel aspect, urmând ca în curând să acţionez. După amiaza am petrecut-o cu

prietenii mei, cărora le-am povestit păţania mea cu brigadierul, la care au râs, deoarece ei nimeriseră unde trebuie. Apoi am făcut împreună o plimbare în oraşul Petroşani, de unde unul din prietenii mei pe nume Bizineche şi-a cumpărat o mandolină, iar eu mi-am cumpărat o muzicuţă.

Bizineche, îşi cumpărase de fapt mandolina, pentru că i-a plăcut instrumentul ci nu ca să cânte la ea deoarece nu ştia să-i ciupească corzile, pentru a scote vreun sunet melodios.

Eu însă cunoscând câteva acorduri învăţate acasă la chitara mea, atunci când am ajuns din nou în camera noastră de la Agrement, le-am făcut o demonstraţie, la care aceştia au fost încântaţi.

M-am culcat mai devreme în acea seară pentru că nu ştiam ce mă aşteaptă a doua zii şi voiam să fiu odihnit pentru a putea face faţă neprevăzutului. Cu forţe noi şi cu un supliment baban în traistă, a doua zi de dimineaţă m-am prezentat la sectorul 6.

Aici, spre mulţumirea mea am găsit exact ceea ce căutăm. Era chiar atelierul de lăcătuşerie mecanică al minei. Preluat de maistrul de aici, căruia nu îi mai reţin numele, am fost repartizat împreună cu câţiva dintre noii mei colegi, să reparăm câţiva vagoneţi în curtea minei. Nu vă voi povesti acum, mai departe fiecare amănunt sau fiecare etapă a muncii mele desfăşurate acolo la atelierul mecanic, însă vreau să menţionez că am avut parte de colegi minunaţi cu care m-am înţeles bine şi care m-au învăţat o sumedenie de lucruri noi, referitoare la munca pe care o efectuam. Lucram şi în mină şi la suprafaţă însă eram plătit ca muncitor în subteran.

Uşor, uşor, luna noiembrie se apropia de sfârşit iar eu eram deja familiarizat cu mina şi îmi făcusem chiar şi o prietenă, iar de prieteni nu duceam lipsă. Aveam printre prietenii mei pe unul care cânta la flaut şi împreună cu acesta, făceam câte o cântare, la care eu foloseam muzicuţa şi mandolina lui Bizineche. Făceam acest lucru, mai ales seara, în faţa clădirii unde eram cazaţi, iar în acele momente în jurul nostru se

strângeau fetele care ne dădeau târcoale de cum ne vedeau că apărem.

Îmi aduc aminte, că de la jumătatea lunii noiembrie eu şi cu prietenul meu Cornel Vasile, ne-am propus să nu ne mai bărbierim, aşa că mie îmi crescuse o barbă neagră şi deasă, iar Cornel avea o barbă blondă deoarece şi el era blond. Nu prea îmi stătea mie bine cu acea barbă dar mă obişnuisem cu ea şi nu aveam de gând să mă bărbieresc.

Eram deja cunoscut prin oraş, iar când apăream în discotecă, alături de prietenul meu Cornel, eu eram asemănat de către unii sau de unele fete cu Lucifer, iar Cornel datorită bărbii lui blonde era asemănat cu Isus.

Dar cine băga în seamă acele speculaţii, eu nici că mă sinchiseam de vorbele lor. Încă din acea perioadă se obişnuia că la data de 23 decembrie, muncitorii să-şi încheie activitatea, pentru a fi liberi să petreacă cu familiile lor sărbătorile care urmau să vină, urmând să-şi reînceapă activitatea după Anul Nou, în data de 3 Ianuarie. Rămâneau să lucreze doar minerii de intervenţie şi salvatorii.

Aşa că, în data de 23 Decembrie a anului 1985, eu mă aflam acasă la Slănic, pregătit să-mi petrec sărbătorile alături de cei dragi. Aproape că nu m-a recunoscut mama când m-a văzut cu ditamai barba. Atunci, la insistenţele ei, m-am bărbierit devenind din nou acel băiat simpatic pe care-l ştia mama. Crăciunul l-am petrecut în sânul familiei, într-o ambianţă plăcută fără ca tata să se îmbete, iar Anul Nou l-am petrecut în locuinţa unei prietene de-a mea, care a ţinut neapărat să-mi petrec noaptea de Revelion alături de ea.

Şi uite aşa am trecut în anul 1986, sperând că acel an să fie mai bun şi cu realizări mai deosebite, decât în cel care trecuse.

Întors din nou în oraşul minier Aninoasa, în data de 2 ianuarie 1986, am avut neplăcuta surpriză, de a fi anunţat că am fost evacuaţi şi că va trebui să locuiesc la căminul de nefamilişti care se afla în dotarea exploatării şi asta din cauza unora care întorşi mai devreme acolo, s-au îmbătat şi au făcut scandal deranjându-i pe sportivii care erau cazaţi acolo.

Bineînţeles că şi ceilalţi colegi ai mei au fost mutaţi împreună cu mine la acelaş cămin. M-am obişnuit repede cu ideea şi mi-am dus în continuare viaţa mea obişnuită fără să pun la suflet această schimbare. Trei luni de zile cât mai aveam eu de stat pe acolo le rezistam în acel cămin. Nici prin cap nu-mi trecea mie că în curând cineva din acest oraş, o să-mi schimbe radical viaţa.

Aşa că, pe la jumătatea lunii ianuarie, într-o seară pe când eu mă îndreptam către cantina minei ca să-mi potolesc foamea, neprevăzutul avea să-mi facă o surpriză plăcută.

Afară ninsese toată ziua, iar pe jos se aşternuse, un strat destul de gros, de zăpadă. Păşeam încet pe zăpada bătătorită de paşi trecătorilor, când, deodată, am văzut un grup de fete gălăgioase care se băteau cu bulgări de zăpadă, la câţiva metri în faţa mea chiar în dreptul cinematografului din oraş.

La un moment dat, una dintre ele exclamă veselă: Fetelor dar pe băiatul acesta nu-l bulgăreşte nimenea?!

Şi apropiindu-se de mine, poc, îmi şi aruncă în faţă o mână de zăpadă, apoi încă una. Eu nu am acţionat, ne-aruncându-i la rândul meu cu zăpadă în faţă, oferindu-i satisfacţia de a se bucura de acel moment. După ce ea şi-a terminat treaba pe care o începuse, mi-a întins mâna şi am făcut cunoştinţă. Numele ei era Maria Erike. Ea mă cunoştea din vedere şi îmi ştia şi numele.

Mi-a povestit că m-a văzut într-o seară la cinematograf, împreună cu o prietenă de a ei, Giurgea Simona, şi ea făcuse rămăşag cu aceasta că îi va fura prietenul, şi acela eram eu.

Şi s-a legat între noi o mică prietenie.

Ne întâlneam de câte ori aveam ocazia, iar serile, îmi anunţam prezenţa prin zona unde locuia ea, cu un fluierat specific pe care numai ea îl recunoştea. Aceste dese întâlniri a făcut ca între noi să se lege o mică idilă. Era pe atunci Maria „Eri" cum o alintam eu, o fetişcană înaltă, bine dezvoltată pentru vârsta ei care era de apropape 15 ani, avea părul numai inele aşezat într-o tunsoare scurtă băieţească, cu o faţă ovală etalând un ten deschis, pistruiată, iar ochii ei de culoare căprui radiau de blândeţe şi sinceritate. Ziua ei

onomastică urma să se apropie, aceasta fiind în data de 6 februarie când ea urma să împlinească 15 ani. Eu aveam aproape 23 de ani, dar pe ea nu părea să o deranjeze diferenţa de vârstă dintre noi care era de aproape 8 ani. Se înfiripase în inimile noastre o dragoste fulgerătoare şi ne era tare greu dacă nu ne vedeam în vreo zi.

În serile de iarnă o plimbam cu sania, s-au ne dădeam drumul cu ea pe pârtia din curtea bisericii care era aproape de casa ei. I-am compus atunci şi un cântec pe care i l-am dedicat cu toată dragostea. O să amintesc aici câteva din versurile acelui cântec: Ne-am cunoscut fără să vrem/Într-o frumoasă zi de iarnă/Şi-am arătat tot ce putem/cuprinşi de-a dragostei povară/Zile în şir stam mână în mâna/Iar eu voiam să-ţi fiu stăpân/Şi tu voiai să-mi fii stăpână/. Era tare încântată de versurile ce i le dedicam şi drept mulţumire mă premia cu câte o dulce sărutare.

M-a invitat apoi să particip la ziua ei onomastică, spunând că pot să aduc cu mine şi pe prietenii mei. Aşa că, în ziua de 6 februarie, pe la orele două după amiaza, împreună cu prietenii mei am bătut la uşa casei ei care se afla pe strada Progresului la nr 2/1. Uşa s-a deschis iar Maria a apărut bucuroasă în prag, apoi intrând în casă ne-am alăturat celorlalţi invitaţi care deja se aflau acolo. Atunci i-am cunoscut mai îndeaproape părinţii, pe care îi ştiam doar din vedere, deoarece ea mi-i arătase, fără a face cunoştinţă cu ei deoarece nu ştiau că ne întâlnim.

Aveam cu mine şi aparatul de fotografiat marca Smena, cu care am făcut câteva poze, iar una dintre ele ţin neapărat să o expun în această pagină, deoarece îmi este tare dragă. Nu mai ştiu exact ce cadouri a primit Maria de la prietenii mei, însă cadoul meu pentru ea a fost un buchet de flori, plus inelul de logodnă pe care eu i l-am oferit de faţă cu părinţii ei, cu propunerea ca pe viitor să devină soţia mea. Ea a fost tare încântată deoarece mă iubea, însă părinţii ei s-au reţinut să-mi dea un răspuns concret. Dar tatăl Mariei a afirmat, mai în glumă mai în serios că: El nu are fată de măritat. Aşa era, dar în opţiunea mea, eu nu voiam să o iau

Eu si Maria (1986, poza facuta la ziua ei)

imediat pe Maria de soţie, ci după ce aceasta îşi termina şcoala. Însă după ce petrecerea s-a încins, iar tatăl Mariei a gustat mai multe pahare, s-a obişnuit pe moment cu ideea şi m-a acceptat ca pretendent la mâna fiicei lui.

Era mama Mariei o femeie frumoasă de statură mijlocie, brunetă care pe atunci număra în jur de 45 de primăveri. Avea un chip frumos cu nişte obraji proieminenţi, cu ten deschis pe care încă nu se vedea nici un rid.

Ochii ei erau de culoare căprui închis şi degajau o căldură maternă, plini de blândeţe şi de bunătate.

Aşa aranjată cum era în acea zi arăta ca o stea de cinema. Tatăl Mariei, un ungur venit aici în acest oraş minier, tocmai din Capitala Ungariei, Budapesta, era un om înalt, slab, dar cu

Mama Mariei

o conformaţie osoasă puternică şi cu o musculatură dezvoltată. Avea pe vremea aceea în jur de 57 de ani. Părul îi albise datorită greutăţilor vieţii şi a muncii efectuată de el în subteran, pielea feţii i se ridase şi ea iar ochii lui de un verde pal dădeau senzaţia că priveşte undeva în neant aspirând la ceva numai de el ştiut.

Spre seară petrecăreţii au plecat către casele lor inclusiv colegii mei, eu însă nu am fost lăsat să plec fiind de acum considerat de-al casei.

Am rămas cu tatăl şi mama Mariei purtând discuţii referitoare la propunerea mea şi anume de a le lua fata în căsătorie. Am stabilit noi atunci câteva detalii şi anume că Maria va trebui să-şi termine mai întâi treapta I-a de liceu, urmând ca pe viitor să-i cunoască pe părinţii mei. Iar eu am rugat-o pe Maria, ca în perioada acestor doi ani să nu se mai tundă deoarece părul ei este frumos; şi ce bine va arăta el lung şi inelat.

În dimineaţa următoare am plecat la şut din casa Mariei, cu un supliment baban pregătit de mama ei, fericit că de acum încolo ne vom putea întâlnii în voie fără a ne ferii de părinţii ei.

În scurtele mele vizite la Maria acasă, am văzut că ea era o fată harnică şi pricepută în toate treburile gospodăreşti iar mâncarea gătită de ea era nemaipomenit de gustoasă. Eram hotărât să o iau de soţie peste doi ani după ce ea îşi va termina treapta I-a de liceu.

Ce păcat însă că eu, în luna Martie odată cu venirea primăverii trebuia să părăsesc acele meleaguri, dar totodată şi pe tânăra mea iubiţică căruia îi voi duce dorul.

Şi după ce i-am oferit tradiţionalul mărţişor, la data de 1 Martie, aşa cum este obiceiul la noi la români, am mai petrecut împreună câteva zile apoi cu lacrimi în ochi ne-am luat rămas bun îmbrăţişându-ne şi sărutându-ne, pentru despărţirea temporară care urma să vină.

Eu plecam înapoi acolo de unde venisem iar ea rămânea aici pe meleagurile ei natale. Acea lună martie venise cu vreme

caldă şi frumoasă. Soarele de peste zi reuşise să topească toată zăpada care mai rămăsese pe alocuri.

Serile erau blânde iar gerul din iarnă care te alunga în casă trecuse. Refugiaţi pe o băncuţă, mai departe de văzul lumii, eu şi Maria ne împărţeam priviri şi cuvinte de dragoste.

Regina nopţii Luna, ne privea din înaltul cerului cum ne sărutăm. Dragostea dintre noi era privită şi de Cupidon care trăgea cu săgeţi de iubire până la stele, facându-le să sclipească şi mai tare. Ţinându-ne de mână ne ridicam de pe băncuţă, apoi păşind pe drumul fericirii, mergeam fără ţintă oprindu-ne din când în când pentru o îmbrăţişare. Îi declaram atunci din inimă că o iubesc şi că aşa o voi iubi mereu, iar ea mă răsplătea cu câte un sărut spunând: „şi eu te iubesc dragul meu". Uitam în acele clipe că mai erau doar câteva zile până când despărţirea noastră temporară ne va răpi aceste clipe fericite. Însă noi am trăit din plin în toate acele seri, care ne mai rămăseseră până la plecarea mea. Domnul a văzut dragostea ce se înfiripase între noi şi ne-a dăruit seri senine şi blânde în care de fiecare dată luna, ne-a privit şi ne-a însoţit luminându-ne calea în întunericul nopţii.

Seara în care ne-am despărţit lacrimile ne-au curs pe obrajii care s-au lipit unul de celălalt.

Mâinile noastere s-au desprins cu greu una de cealaltă lăsând ca degetele să se atingă uşor. Din acel moment paşii mei s-au depărtat puţin câte puţin de locul unde se afla Maria, apoi urcat într-o maşină, m-am depărtat şi mai mult de acel loc, cu ochii înlăcrimaţi privind în urmă la ea care plângea şi îmi făcea cu mâna. Cu sufletul trist plecam lăsând aici o mare comoară, bine păzită, la care trebuia cât de curând să mă întorc.

Şi am plecat.

Oare se va menţine între noi în aceşti doi ani de aşteptare, dragostea care s-a înfiripat în inimile noastre?

Se va realiza oare visul nostru de a fi împreună ca soţ şi soţie?

Lăsăm soarta să decidă ea, în continuare, ce va fi să fie.

CAPITOLUL .XIII.
Destinul își spune cuvântul

Avea dreptate tata când îmi spunea că: „Viaţa e un val iar a trăi o luptă"; viaţa astăzi este, mâine nu mai este, este la fel ca un val care se sparge de malurile mării.

Dar ca să trăieşti trebuie să lupţi; să munceşti ca să poţi obţine ceea ce ţi-ai propus în viaţă. Două zeci şi trei de primăveri trecuseră prin viaţa mea. Unele mai bune altele mai rele, însă Bunul Dumnezeu a fost întotdeauna alături de mine şi m-a ajutat să trec peste toate greutăţile pe care le-am întâmpinat şi s-a bucurat împreună cu mine, în clipele mele de fericire.

Aşa că, îmi vedeam de viaţa mea în continuare, însă cu gândul la prietenia şi dragostea care mă legase de acea fată, căruia îi promisesem că o voi aştepta doi ani, după care, dacă Dumnezeu v-a dori, ne vom lega împreună destinele. Au fost încântaţi părinţii mei, atunci când, la reîntoarcerea mea din detaşare, le-am povestit că eu îmi găsisem o fată de care mă îndrăgostisem, dar că ea are doar 15 ani şi că după ce îşi va termina şcoala, noi doi ne vom căsătorii. Le-am arătat şi poza pe care o făcusem cu Maria la ziua ei, la care părinţii mei au afirmat că într-adevăr fata este drăguţă şi că ar dori şi ei să o cunoască.

Văzând că părinţii mei îşi doresc acest lucru, nu am mai stat pe gânduri şi i-am scris Mariei o scisoare, în care am invitat-o, pe ea şi pe părinţii ei, să-şi petreacă câteva zile din vacanţa de vară la noi acasă în Oraşul Slănic. Pe vremea aceea nu existau telefoane mobile, aşa cum avem noi în ziua de astăzi, iar dacă nu deţineai acasă un telefon fix, ca să poţi totuşi contacta o altă persoană telefonic, trebuia să mergi la poştă şi de acolo, să trimiţi un aviz telefonic, persoanei pe care voiai să o contactezi, iar aceasta se prezenta la serviciul PTTR. Şi la ora stabilită i se făcea legătura telefonică cu persoana care o solicitase. Aşa am procedat şi într-o seară, am luat legătura telefonică cu iubita mea Maria şi printre altele ea mi-a comunicat că, părinţii ei au fost de acord să vină cu ea în vacanţă la noi la Slănic. Câtă bucurie era de acum în inima mea, dar şi câtă nerăbdare. Toată munca mea de fiecare zii de acum avea alt sens. Munceam pentru ceva

anume şi acel ceva îmi dădea putere şi satisfacţie. Acel timp de aşteptare şi de revedere cu iubita mea, a trecut foarte greu, zilele păreau mai lungi şi parcă nu se mai terminau, dar în sfârşit au trecut şi iată-mă în gara din oraşul Ploieşti, pe peron, aşteptându-mi iubita.

Însoţită doar de tatăl ei, aceştia au coborât din trenul care venise de la Bucureşti. I-am îmbrăţişat bucuros nevoie mare, apoi i-am condus pe peronul gării de unde trebuia să luăm trenul către Slănic. Bucuria reîntâlnirii şi discuţiile pe care le-am avut, au făcut posibil ca noi, să nu ne dăm seama, cât de repede am ajuns în gara din Slănic, unde am coborât.

Mare bucurie a fost şi în familia mea la vederea lor, care bucurie a fost reciprocă. Mama Mariei nu putuse să vină cu ei deoarece nu reuşise să-şi obţină concediul în acea lună.

Acea perioadă de vară a fost admirabilă pentru mine, iar eu m-am putut afişa prin oraş, cu noua mea parteneră.

Maria s-a integrat repede în familia mea şi a fost plăcută de toţi membrii ei. Am plimbat-o prin toate punctele de atracţie ale oraşului şi totodată i-am făcut cunoştinţă cu amicii mei, de altfel băieţi de gaşcă, care au distrat-o cu glumele lor, făcând-o să se simtă ca la ea acasă. Eu însă eram şi mai fericit fiindcă aveam lângă mine o fată tânără şi frumoasă, care cu voia lui Dumnezeu avea să-mi devină soţie. Faptul că Maria venise în vizită la noi, m-a determinat să-mi iau şi eu câteva zile de concediu, pentru a-i fi alături în tot acel timp pe care îl vom petrece împreună. În acele zile frumoase de vară am dus-o pe Maria pe plajele ştrandurilor din oraş, unde ea s-a bucurat de multă relaxare şi de voie bună.

Câteva seri le-am petrecut prin discotecă, alături de prietenii mei, şi unde Maria a fost încântată de buna primire pe care i-o făcea oricare dintre prietenii sau cunoscuţii mei.

Nu au lipsit nici clipele pe care noi ni le petreceam singuri în locuri bine ştiute de mine, unde nimeni nu te deranja şi în care noi ne puteam relaxa în linişte.

Dar cele mai frumoase clipe le-am petrecut la câţiva metrii de poarta curţii mele, acolo unde o salcie pletoasă îşi întindea smicelele până la pământ. Serile aşezaţi pe iarba moale sub

coroana ei verde îi cântam Mariei la chitară, melodii de dragoste printre care şi melodia pe care o compusesem special pentru ea. O îmbrăţişam cu dragoste, apoi împreună, printre smicelele frumoasei sălcii, priveam la cerul înstelat iar când o stea căzătoare părăsea bolta cerească, noi ne puneam câte o dorinţă. Luna era şi ea prezentă şi ca de fiecare dată ne însoţea şi ne lumina locul unde ne aflam. Doamne ce clipe minunate.

Penultima seară am petrecut-o tot acolo sub acea salcie dar de data aceasta în compania câtorva prieteni alături de prietenele lor, cu care am cântat şi am recitat poezii pe care le dedicam iubitelor noastre făcându-le să se simtă ca nişte prinţese dintr-un basm.

Priveam fascinat la chipul Mariei care radia de fericire, iar în inima mea eram satisfăcut că reuşisem să-i ofer clipe de neuitat. Trecuse de miezul nopţii când ne-am despărţit de prietenii noştrii, care şi-au luat rămas bun de la Maria, făcându-i totodată şi invitaţia de a reveni mai des prin preajma locului.

Ce păcat însă, că acele clipe fericite aveau să se termine în curând, când draga mea prietenă v-a trebui să se întoarcă din nou la ea acasă.

Şi cum zilele fericite şi bune ale omului trec repede, aşa trecu şi la mine, iar prietena mea împreună cu tatăl ei au început pregătirea pentru a face cale întorsă, luând cu ei amintiri plăcute şi suveniruri.

Vă daţi seama cât de greu mi-a venit să mă despart de prietena mea, însă nu puteam face nimic, ca să o mai reţin măcar o săptămână pe la mine.

Aşa că, împreună cu tatăl ei, conduşi de mine până în Ploieşti, au plecat de unde veniseră. Rămăsese însă stabilit ca eu, împreună cu părinţii mei să ne petrecem Anul Nou, la ei acasă în Aninoasa.

După plecarea lor, discuţiile au început să apară, aşa că, mama îmi spunea că Maria, este prea mică pentru mine şi că de ce nu-mi caut o fată de pe la noi. Fiindcă văzuse ea, că erau destule care mă curtau şi că ştia ea o fată de-a unei

Eu,Maria,mama si tata (1986) Prima vizita a Mariei la mine acasa

prietene a ei, care mă plăcea. Spunea mama, că ea vorbise cu părinţii fetii şi că ei m-ar fi vrut de ginere. Dar eu nici nu am vrut să aud de aşa ceva. O cunoşteam destul de bine şi eu, pe acea fată şi chiar avusesem de-a face cu ea, însă nu i-am făcut mamei cunoscut acest lucru.

Mi-am susţinut alegerea făcută de mine, spunându-i mamei că atunci când mă voi căsătorii cu fata aleasă de mine, adică Maria, va împlini vârsta de 17 ani şi că diferenţa de vârstă dintre mine şi ea nu este prea mare fiind doar de aproape 8 ani. Vreau să menţionez, că diferenţa de vârstă dintre mama şi actualul ei soţ era de 20 de ani, aşa că, din punctul meu de vedere aveam un atuu, iar mama nu s-a mai legat de acel motiv.

Tatal Mariei (1986) in vizita la mine acasa.

Am muncit mult în acea vară chiar până toamna târziu pentru a strânge banii necesari vizitei mele de Anul Nou la prietena mea şi nu numai pentru acel lucru.

Mă gândeam eu că dacă Bunul Dumnezeu va dori ca eu să mă căsătoresc cu Maria v-a trebui să am destui de mulţi bani pentru acel eveniment. Nu voiam să fiu ajutat cu bani de părinţii mei sau de ai ei. Aşa că de dimineaţă până seara munceam pentru a strânge, ban pe ban.

Luna lui decembrie din acel an 1985, a venit cu multă zăpadă, împodobind natura cu mantia ei albă. Eu deja pregătisem cadourile pentru întâlnirea de Anul Nou şi aşteptam data plecării mele şi a părinţilor, către cei ce ne

aşteptau. Aşa se face că, în data de 26 decembrie seara, am pornit în călătoria noastră, cu trenul, care avea să dureze toată noaptea spre acele meleaguri frumoase înconjurate de munţii semeţi ai Parângului şi de pădurile dese ce împodobeau înaltele dealuri şi unde, într-un loc ştiut de mine, mă aştepta iubita mea.

Întâlnirea dintre noi s-a înfăptuit în dimineaţa următoare, când după ce am coborât din tren în gară la Petroşani, am luat un autobuz şi am călătorit până în Aninoasa. Ajunşi în casa Mariei, bucuria reîntâlnirii noastre a fost imensă.

N-aş vrea să vă plictisesc acum, prin a vă povesti toate discuţiile care au avut loc între părinţii mei şi ai Mariei şi nici cele purtate de noi toţi acolo. Menţionez doar că, părinţii mei s-au complăcut cu părinţii Mariei şi că au petrecut cu voie bună şi înţelegere pe toată perioada cât am stat la ei şi anume până după Anul Nou.

Despre mine ce să mai vorbesc, eu eram cel mai fericit dintre toţi, iar Maria, prietena mea era la fel de fericită. Cadourile pe care le-am adus au fost primite cu bucurie, mai ales de Maria, care din vară, îmi comunicase printr-o scrisoare ce să-i aduc, iar eu i-am respectat dorinţa. Aveam cu mine şi un aparat foto marca „Zenit", cu care am pozat, pentru amintirea noastră câteva din momentele petrecute acolo de noi, în acele zile frumoase de iarnă şi pe care le expun mai jos.

Ehe, şi cum zilele frumoase se sfârşesc repede, uite aşa a venit din nou ziua de rămas bun, care a avut loc în data de 2 ianuarie 1986, iar tata, spunea în glumă: „Hai să mai mergem pe la casele noastre, că se vor fi săturat şi oamenii ăştia de noi, timp de un an de zile cât am petrecut pe la ei", spunea acest lucru deoarece venisem aici la sfârşit de an 85 şi plecam la începutul lui 1986. Primisem şi noi la rândul nostru, câteva cadouri de la familia Mariei, iar eu m-am ales cu o pălărie faină din postav, aşa gen cowboy, adusă de tatăl Mariei, din Ungaria şi cu care îmi stătea repede. Aşa că, cu pălăria pe cap şi cu cizmele mele ciocate din piele pe care le aveam în picioare, chiar că ziceai că sunt un cowboy, doar că îmi

mai lipseau pistoalele şi calul. Nu părăseam eu acele meleaguri călare pe cal, ci cu autobuzul până la gară. Ne-am luat rămas bun îmbrăţişându-ne, cu lacrimi în ochi şi cu promisiunii de revedere. ŞI după cum stabilisem noi în acele zile petrecute acolo, mai era un an şi jumătate de aşteptare pentru mine şi Maria, până când urma să avem cununia civilă. Stabilisem şi alte detalii cum erau cele de găsirea unor naşi, fixarea locului unde va avea loc ceremonia etc.

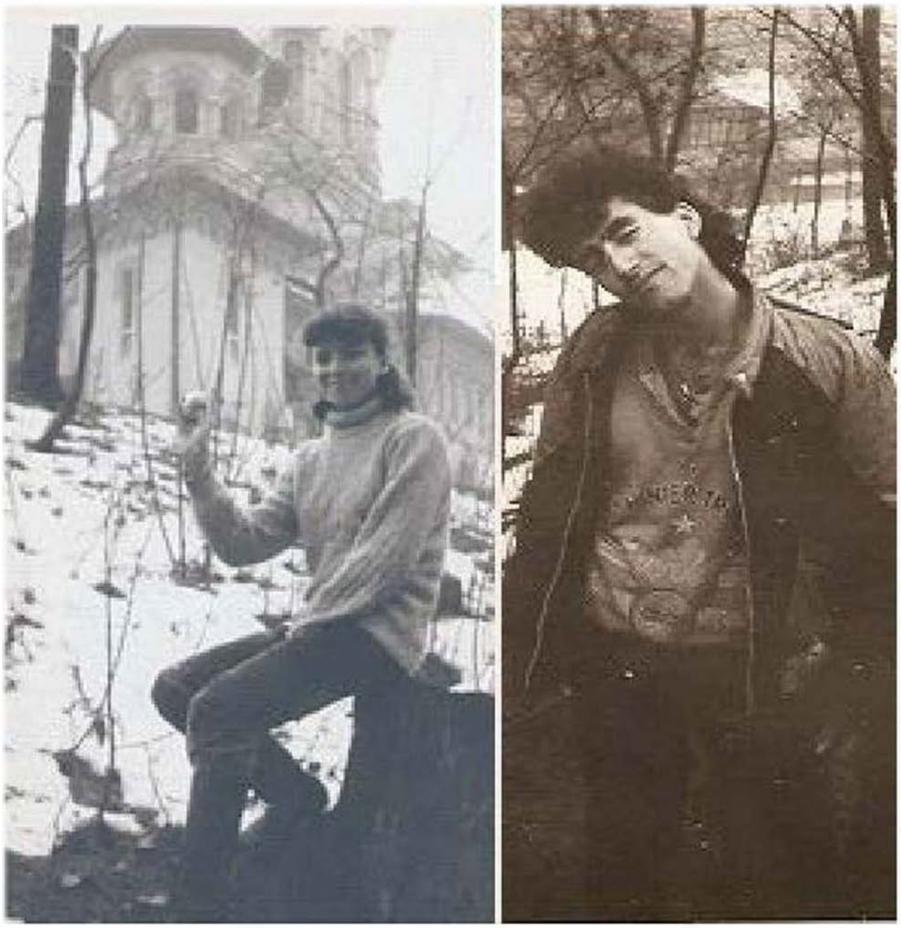

Eu si Maria (în vizita la ea de anul nou 1986)

Urma o perioadă în care trebuia să pun la punct toate detaliile stabilite, având în vedere faptul că eu propusesem ca noi să ţinem cununia civilă la mine în oraş, iar nunta să o facem la ea în Aninoasa, în aşa fel pleca şi ea ca mireasă din casa părintească. Trebuie să menţionez că familia Mariei, era modestă şi după cum v-am mai spus, ei locuiau într-o casă de

colonie. Eu îmi dădusem seama în acel timp petrecut de mine acolo, dar şi după spusele Mariei, că părinţii ei nu prea se mai înţelegeau şi o apucaseră amândoi pe calea băuturii, iar certurile dintre ei erau destul de dese. Maria, sărăcuţa, suporta din ce în ce mai greu această situaţie, plus că era supusă la toate treburile casei care căzuseră pe umerii ei.

Eu voiam cu tot dinadinsul să o scap din ghiarele acelui destin în care intrase şi să-i ofer o altă soartă poate mai bună şi plină de dragoste. Părinţii ei, nu puteau să o ajute cu banii necesari care le-ar fi trebuit pentru pregătirile ce trebuiau să aibă loc peste un an şi jumătate, în vederea căsătoriei mele cu Maria, aşa că, eu trebuia să mă ocup cu sârg de tot ce prevedea acest viitor. Observase şi mama câte ceva din acele aspecte, din comportamentul viitorilor cuscrii, ceea ce nu i-a prea convenit, spunându-mi din nou că am destul timp să mă răzgândesc şi că pot lua în căsătorie o altă fată care are o situaţie mai bună şi care să locuiască mai aproape de noi.

Tata însă, nu avea nici o obiecţie, el era de acord şi îi spunea mamei: „Lasă-l femeie în pace"; „dacă el pe ea o iubeşte, atunci s-o ia de nevastă"!; însă să pună mâna să muncească şi să-şi strângă banii necesari, că nici noi nu prea avem de unde să-l ajutăm. Atunci eu veneam în complectarea lor şi le spuneam: „eu pe ea o iubesc şi o să muncesc ca să pot strânge banii necesari pentru căsătoria noastră".

– Treaba ta. Au fost cuvintele mamei, fă cum vrei tu!.

Se vedea treaba că mama nu prea era de acord ca să mă căsătoresc cu Maria. Însă ştiam eu ce ştiam, cunoşteam bine fetele de pe la noi de prin oraş şi chiar anumite fete de prin împrejurimi, toate emancipate şi materialiste care fugeau de corvoadă şi puţine se aflau cele care ştiau să gătească o mâncare aşa cum trebuie.

Dar Maria avea toate calităţile dorite de mine la o fată; şi frumoasă şi bună gospodină dar şi cu un suflet bun; pentru mine Maria nu era de înlocuit.

Aşa că, după ce am ajuns acasă mi-am zis: „gând pe muncă Eugene dacă vrei să realizezi ceea ce ţi-ai propus".

Abia aşteptam să treacă iarna, ca în primăvară să mă pot apuca de muncă în particular la zidărie, de unde scoteam bani frumoşi. Iar când primăvara a sosit cu frumuseţea ei nemărginită, reînviind natura cu flora şi fauna sa, eu mi-am început activitatea de muncă particulară, care a ţinut până toamna târziu, ne-mai având timp să mă bucur de plăcerile verii, care în zilele ei însorite mă îmbiau să fac o vizită pe plajele băilor şi să mă releaxez.

Sfârşitul de an se apropia cu paşi repezi, iar eu aveam realizări bune din punct de vedere financiar, cât şi prin stabilirea unor înţelegeri făcute de mine cu un coleg de serviciu şi cu care eram prieten la cataramă. Numele prietenului meu era Ricone, iar el avea o formaţie proprie de lăutari cu care cânta pe la nunţi şi botezuri, iar eu căzusem de acord cu el să cânte la cununia mea, contra unei sume modeste de bani.

Vorbisem deja şi cu directorul restaurantului Orizont din Slănic, cu care am stabilit şi am căzut de acord că în anul următor 1987, la data de 22 august, aveam permisiunea de a ţine petrecerea pentru cununia civilă la etajul clădirii restaurantului, plătind pentru aceasta şi o sumă de bani în avans.

Mai aveam câteva luni de burlăcie, aşa că, am hotărât ca în acel an de Revelion să fac o petrecere a burlacilor, împreună cu prietenii mei. Şi în luna decembrie, mai precis în seara zilei de 31, înhămat la câteva lăzi de bere, alături de amicii mei şi pe deasupra cu de-ale gurii şi tot ceea ce ne trebuia pentru o petrecere pe cinste, ne-am adunat la locul unde trebuia să se ţină petrecerea. Şi unde credeţi că dădeam noi acea petrecere? chiar în grota Miresei, în jurul lacului sărat ce se afla acolo, pe o porţiune de câţiva metrii pătraţi unde apa nu ajunsese. Acolo pe un grătar am încins focul preparându-ne şi ceva frigărui, „ca să meargă bine berea" şi am dat drumul în surdină la muzică, redată de un casetofon pe care îl alimentasem la o baterie de maşină. De frigul de afară nici că ne păsa. De fapt nici nu îl mai simţeam deoarece petrecerea burlacilor s-a transformat într-o petrecere de

altă natură, fiindcă nu ştiu de unde aflaseră câteva fete, prietenele unora dintre noi de ea şi cu o jumătate de oră inainte de miezul nopţii , ne-am trezit cu ele acolo peste noi. Până la urmă a ieşit o petrecere pe cinste şi oprind casetofonul, în jurul unui mic foc pe care îl făcusem mai dinainte, am început să fredonăm cântecele ştiute de noi.

Nici nu am simţit cum timpul a trecut şi privind prin deschizătura de deasupra noastră a muntelui de sare, am văzut sclipirea soarelui de dimineaţă, care anunţa o zi frumoasă de început de an, 1987.

Mai aveam de acum o jumătate de an şi clipa în care îmi voi lega destinul de frumoasa mea logodnică se apropia. Urma ca prin munca mea să mai obţin nişte venituri, care să fie suficiente scopului meu. Dar să trecem peste această perioadă de primăvară chiar şi peste cea de vară şi să ne oprim atenţia asupra datei de 22 August 1987 şi chiar mai în urmă cu o săptămână, când însoţită de tatăl ei, Maria, a venit aşa cum stabilisem, la mine acasă pentru pregătirile ce aveau loc în vederea cununiei.

Să nu credeţi acum, că noi în acel timp de un an şi jumătate care trecuse, nu am mai luat legătura. Noi am ţinut în permanenţă legătura prin scrisori, telefonic şi chiar prin unele vizite făcute de mine la ea acasă, vizite despre care nu v-am mai povestit. Dar să trecem acum la pregătirea noastră pentru cununie şi să vedem ce a mai urmat în continuare.

În săptămâna aceea, împreună cu Maria am fost să cumpărăm cele de trebuinţă, precum şi rochia de cununie apoi de asemenea costumul meu, cu care aveam să ne îmbrăcăm în ziua evenimentului mult aşteptat.

Data de 22 August a venit, iar noi însoţiţi de unele rude de-ale mamei, la orele 11 ale unei dimineţi frumoase de vară, ne-am prezentat în faţa ofiţerului de stare civilă de la Primăria oraşului Slănic, care a oficiat cununia noastră şi care ne-a înmânat certificatul de căsătorie urându-ne „Casa de Piatră".

După oficierea căsătoriei noastre, a urmat petrecerea care s-a ţinut la Restaurantul Orizont, unde Ricone, ne-a încântat

auzul cu cântecele lui. Petrecerea a decurs exact cum îmi propusesem şi toată lumea s-a distrat şi a fost mulţumită, iar eu şi Maria am fost onoraţi cu cadouri, primite din partea invitaţilor, care ne-au dorit căsnicie trainică şi tradiţionala urare „casă de piatră".

După cum stabilisem cu directorul restaurantului, petrecerea avea să se încheie la orele 2, după miezul nopţii, aşa că, am respectat înţelegerea şi după ce orologiul a bătut ceasurile două noaptea, petrecerea s-a încheiat, rămânând ca să continuăm a doua zi acasă la mine, cu cei care nu au putut să ia parte la petrecerea din noaptea care trecuse.

Aşa că, împreună cu tot alaiul care ne însoţea am plecat către casă unde urma să ne odihnim câteva ore, după care trebuia să ne trezim şi să ne pregătim pentru petrecerea ce avea loc acasă.

Ajunşi acasă, mama, a luat-o pe Maria în camera ei ca să doarmă iar eu cu socrul meu cu tata şi cu câteva rude care rămăseseră la noi, ne-am înghesuit prin celelalte două camere, iar unii dintre ei s-au odihnit în bucătăria pe care o construise tata nu de mult timp alături de casă şi care era destul de spaţioasă.

Trebuie să vă mărturisesc că pe atunci, în vremea când eu m-am cununat, era obiceiul ca fata, să nu se culce împreună cu bărbatul ei; numai după ce aceştia se vor cununa religios. Astfel fata intra în biserică cu puritatea nepătată, iar eu am ţinut neapărat să respect acel obicei, mai ales că ştiam şi mă mândream că Maria îşi păstrase puritatea.

Petrecerea de a doua zi, însă, nu a decurs conform aşteptărilor deoarece tata, s-a îmbătat şi nu ştiu din ce motive a început să facă scandal, stricând petrecerea. Am încercat eu să-l potolesc dar degeaba. Nici mama n-a avut nici o şansă să-l potolească, alegându-se săraca şi cu câteva palme, iar soţia mea încercând şi ea să-l îmbuneze, a fost îmbrâncită pe scările casei.

Nu am mai putut rezista acestor scene ruşinoase şi călcându-mi pe principiul meu de „băiat bun" am acţionat asupra lui. Şi apropiindu-mă de el l-am lovit cu un pumn

peste faţă doborându-l peste brazdele de ceapă ce se aflau în grădina casei.

Îmi este ruşine să vă afirm aceste lucruri care s-au întâmplat atunci, dar paharul se umpluse, nefiind prima oară când el o bătuse pe mama, iar eu îi promisesem tatei, cu mult timp în urmă, că atunci când o să fiu mare o să-l împiedic să o mai brutalizeze pe mama.

Suferise multe bătăi biata mamă. O bătuse cu ani în urmă şi fostul ei soţ iar acum suferea din nou de pe urma bătăilor primite de la actualul bărbat, iar eu deja nu mai suportam să o văd suferind, mai ales că din cauza acelor bătăi şi din stresul provocat de atâtea neînţelegeri, suferise şi vreo cinci operaţii, care îi zdruncinaseră sănătatea şi o slăbise mult.

Iar atunci când eu am acţionat asupra tatei, am fost determinat şi de faptul că el îmi îmbrâncise soţia. Socrul meu, a fost gata, gata să desfacă cununia şi să-şi ia fata acasă. Noroc de scumpa mea soţie şi cu mama, care l-au mai îmbunat, iar acesta s-a mai liniştit.

Vreau să menţionez că el, socrul meu în acele zile de petrecere s-a abţinut de la băutură, neconsumând nici măcar un gram de alcool.

Spre seară s-a întors şi tata acasă, mai potolit, nebăgându-mă în seamă, dar fără chef de scandal, ducându-se în camera lui să se culce, dar nu înainte de a da drumul la un pikup, aflat in camera lui, dându-i sonorul la maxim, şi aşa în compania cântecelor de petrecere ale lui Gică Petrescu, a adormit buştean.

Am încheiat şi noi, restul familiei, acea zi şi târziu în noapte ne-am îndreptat către culcuşurile noastre, împinşi de la spate de Moş Ene, care îşi făcuse apariţia pe la genele noastre, dar şi obosiţi fiind după atâtea evenimente. În sâmbăta următoare şi anume pe data de 29 august, urma căsătoria noastră religioasă şi petrecerea de nuntă, aşa că, a doua zi împreună cu soţia mea, am mers la Ploieşti, de unde i-am cumpărat rochia de mireasă, pe care i-o comandasem înainte de cununie şi era un model ales de ea. Urma ca în ziua de marţi, Maria să plece cu tatăl ei la Aninoasa, pentru a face

pregătirile de nuntă, iar eu urma să ajung acolo în cursul zilei de joi.

Rămâneam acasă deoarece trebuia să mă asigur că tata nu va recidiva cu scandalul lui şi că mama v-a fi în siguranţă. Până la urmă totul a fost bine însă tata a refuzat să mă însoţească la Aninoasa, pentru a-mi fi alături la cununia mea religioasă.

Mama urma să vină cu mine, însoţiţi de câteva rude apropiate din care au făcut parte: mătuşa Mariana, fata ei cea mare Liliana, fratii mei Iulian şi Marian şi un prieten de-al nostru Romică „balerinu".

Aşa că, joi dimineaţa, am ajuns în Ainoasa la iubita mea soţie, cu care am pus la punct în cele mai mici detalii, pregătirea pentru nuntă după cum urmau: pregătirea şi ornarea sălii de petrecere, pregătirea torturilor şi al prăjiturilor, printre care şi plecarea mea ca ginerică, din casa unei mătuşi de-a soţiei mele pe numele ei Mariana şi al soţului ei Hotea Ionel. Pentru muzică nu ne mai făceam probleme deoarece plătisem din vară o formaţie de lăutari condusă de saxofonistul Rusu Stoica, cu suma de 5000 de lei iar naşii erau şi ei stabiliţi, ei fiind familia Teianu Gheorghe şi Elena, care erau copii celor care îi cununase pe părinţii soţiei mele. Să trecem însă peste aceste aspecte de pregătire şi să ne îndreptăm atenţia către data de 29 august 1987, atunci când a avut loc evenimentul. Noaptea mi-am petrecut-o la mătuşa Mariana şi la unchiul Ionel. A doua zi, ajutat şi îndrumat de ei dar şi de mama, m-am îmbrăcat în costumul de ginerică şi aşteptam să vină lăutarii însoţiţi de nuntaşi şi peţitori, pentru a merge împreună la casa miresei. Aceştia au venit şi după ce totul s-a desfăşurat conform tradiţiei, am plecat tot alaiul către casa miresei. Ajunşi în faţa casei ei, după multe altele conform obiceiului, am intrat în casă, unde o prinţesă deosebit de frumoasă, îmbrăcată în rochie de mireasă cu voal şi coroniţă pe cap mă aştepta să-i cer încă o dată mâna.

Şi luând-o de mână am păşit amândoi spre ieşirea din casă, iar în urma noastră acordeonistul fredona cu foc: „la-ţi

22-08-87..cununia civila..in dreapta mea tata, si fratele meu Iulian. In fata mea Maria.

cununia noastră religioasă
(29-august-1987)

mireasă ziua bună/De la tată de la mumă/,la auzul căruia nuntaşii chiuiau de mama focului sorbind cu sete din sticlele cu băutură. Şi amândoi de mână, ea ca un înger coborât din cer, eu ca un prinţ din poveste, însoţiţi de alaiul tinerilor petrecăreţi, de naşi, de cavalerii de onoare, de surorile de mireasă şi de tot restul nuntaşilor, am pornit să urcăm pe panta de pe drumul care ducea la biserică sub privirile curioşilor care ieşeau din casă sau erau pe stradă şi se opriseră ca să ne admire.

Preotul ne aştepta bucuros, şi făcându-şi datoria a oficiat cum a ştiut el mai bine cununia noastră religioasă, în numele Domnului, unindu-ne pentru restul zilelor noastre la bine şi la rău, urându-ne apoi „Casă de piatră".

Fotograful şi-a făcut şi el meseria, facându-ne o amintire de care să ne bucurăm toată viaţa. Au fost atunci la cununia noastră religioasă, multe rude de-ale soţiei mele pe care eu aveam să le cunosc în timp şi care au dat dovadă de oameni cumsecade, pe care eu i-am respectat şi cu care m-am înţeles şi ne-am ajutat reciproc. Au urmat apoi petrecerea, masa şi dansul, care s-a ţinut în sala pregătită de noi, unde parcă văd şi acum, torturile apetisante şi bine ornate care îşi aveau locul la fiecare masă câte unul, iar pe masa naşilor şi a noastră a mirilor, se afla câte un tort mai deosebit de frumos preparat în trei etaje. Scumpa mea soţie, în rochia ei splendidă, albă, de mireasă era ca un înger şi era dansată de prieteni, de vecini de naşi şi bineînţeles de mine. A fost o noapte ca în poveşti, în care toţi nuntaşii erau veseli şi mulţumiţi de felul cum erau trataţi, iar muzicanţii şi-au făcut din plin datoria. Spre dimineaţă, după strângerea darului şi după dansul miresii, am observat că îngerul care intrase aici, îmbrăcată în rochie albă de mireasă se transformase într-un înger mai cenuşiu, deoarece de atâta dans trena rochiei se murdărise şi devenise neagră.

Dar ăsta no fost bai.

Baiul a fost altul: căci după cum se spune în popor că: „nunta este ca o loterie", şi se pare că aşa este, câştigi sau nu. Eu şi soţia mea nu am câştigat nimic în plus la nunta

noastră, ci din contră a trebuit să mai plătim încă 3000 de lei din buzunarele noastre şi asta s-a datorat faptului că la petrecerea noastră de nuntă, nu au venit toţi invitaţii la care ne aşteptam.

Acest lucru s-a întâmplat din cauza socrilor mei care nu trimiseseră invitaţii de nuntă celor aşteptaţi de noi.

Aşa că, a trebuit ca eu să plătesc meniul rămas, pe care îl comandasem la restaurantul „Grădina de vară" care ne asigurase tot tacâmul, de la mâncare şi terminând cu băutură. În total petrecerea m-a costat 23.000 de mii de lei.

Cei trei mii de lei pe care eu trebuia să-i plătesc i-am împrumutat de la unchiul Hotea Ionel, bani pe care trebuia să îi returnez atunci când ajungeam acasă la Slănic, unde urma să mă rog de tata să-mi împrumute suma respectivă, deoarece la mine aveam doar banii de drum pentru mine şi familia mea dar şi pentru cei care ne insoţiseră aici şi veniseră cu noi din Prahova.

Însă eu şi soţia mea am câştigat totuşi ce era mai important şi anume respectul şi dragostea tuturor acelora care s-au aflat atunci acolo, acest câştig fiind mai preţios decât banii. Pentru mine era important că mă alesesem cu o soţie minunată şi iubitoare şi care la rândul ei, nici ea, nu a pus la suflet faptul că ieşisem în pierdere şi acum urma să ne începem viaţa noastră ca soţ şi soţie.

Trecusem acum şi de ultima barieră care ne ţinuse atâta timp departe unul de altul, iar acum eram uniţi ca soţ şi soţie, două suflete pereche şi urma ca amândoi să plecăm pe drumul nostru în viaţă, cu necazurile şi bucuriile ei, Maria urmându-mă ca soţie la bine şi la rău, iar eu urma să-i fiu un soţ bun şi iubitor.

La două zile după acest eveniment, după ce am pus la mesageria gării din Petroşani, câteva lucruri de-ale soţiei plus cadourile primite în dar la nuntă, ne-am despărţit de părinţii ei şi de ceilalţi dragi de acolo cărora aş dori să le menţionez numele, ei fiind: naşii de cununie, Teian Gh. şi soţia lui Elena, unchiul Hotea Ionel şi soţia lui Mariana, mătuşa Nuca şi unchiul Hărăbor Titi, tuşica Ţuca alături de soţul ei Predoşanu

Vasile, verişorilor noştrii Predoşanu Marian, Predoşanu Dorinel, Hărăbor Cristina, si sora ei Camelia şi de la toţi vecinii aflaţi acolo la care nu le mai dau numele.

Şi după ce ne-am luat rămas bun de la toţi cei menţionaţi mai sus, am pornit pe drumul de întoarcere, acolo de unde venisem eu şi unde de acum încolo avea să-şi petreacă viaţa alături de mine scumpa mea soţie care de acum îmi purta numele, de Baciu.

Şi ca un baci bun ce sunt, am promis să-mi păstoresc cu grijă familia şi dacă turma mea se va înmulţii, voi avea grijă ca mieii să crescă mari şi frumoşi.

*

Viaţa în doi merge bine, suntem la început de drum şi avem nevoie de sprijinul familiei. Şi acest sprijin al familiei îl obţineam, dar pe măsură ce timpul trecea discuţiile nu au întârziat să apară.

Aşa că, deoarece eu şi soţia mea nu voiam să fim povară pentru nimeni, ne-am hotărât ca împreună să plecăm în Valea Jiului, la Aninoasa şi să ne facem viaţa noastră. În acest fel nu mai trebuia să depindem de nimeni. Şi în toamna aceluiaşi an 1987, doar la câteva luni de la nuntă, eu am obţinut un transfer de la Salina Slănic, unde lucram ca ifronist, pentru a fi angajat la mina de cărbune din Aninoasa. După aceea împreună cu soţia mea, înhămaţi la două genţi în care aveam câteva lucruşoare, ne-am luat rămas bun de la ai mei şi am plecat către un viitor necunoscut, acolo la Aninoasa unde aveam să trăiesc cu soţia mea.

Acolo la Aninoasa, m-am angajat ca dizelist subteran, la sectorul 6, unde mai lucrasem atunci când am fost detaşat cu câţiva ani în urmă şi unde am întâlnit din nou pe foştii colegi de muncă care m-au primit cu braţele deschise.

Timp de câteva luni am locuit la socrii, după care printr-o intervenţie a socrului meu, am primit o garsonieră în blocurile minei, destinate angajaţilor.

Şi uite aşa, amândoi am pornit în viaţa noastră de tineri căsătoriţi, de la lingură şi furculiţă, aşa cum se spune prin

popor, croindu-ne cu dragoste drum prin viaţă. Am muncit din greu şi prin voinţa celui de Sus, am reuşit să ne mobilăm acea garsonieră, care era formată dintr-o cameră, bucătărie, baie, hol şi terasă şi care era destul de spaţioasă. Eu munceam la mină iar soţia mea se ocupa de treburile casei. În urma ratelor pe care le făcusem la CAR, am reuşit să ne cumpărăm cele necesare în casă. Banii noştrii se mai împuţinaseră şi se mai întâmpla câteodată să nu avem ce pune pe masă. Însă atunci, eu şi soţia mea, nu am avut discuţii pe această temă. Important era că ne aveam unul pe celalat, iar dragostea ce ne-o purtam unul altuia învingea întotdeauna problemele care se iveau în viaţa noastră. Şi dacă era primăvară, plecam amândoi pe dealul Dâljei şi adunam în drumul nostru urzici, iar dacă ajungeam până la naşii noştrii de cununie, care îşi aveau casa în Dâlja Mare, mai căpătam şi de la ei câte o bucată de brânză, slană şi lapte. Avea Bunul Dumnezeu grijă de noi, fiindcă el vedea că noi doi ne iubim şi nu ne lăsa să suferim.

Aş dori acum să fac o paranteză şi să vă spun câte ceva despre naşii noştrii de cununie, care ne-au fost întotdeauna alături, atunci când noi am avut perioade mai dificile în viaţă.

Naşii noştrii erau momârlani (aşa li se spuneau acelora ca ei, care locuiau pe culmile dealurilor şi care îşi întindeau gospodăriile până la poalele munţilor). Aveau casa aşezată pe un deal, făcută toată din bârne din lemn şi care fusese construită de naşul bătrân care pe atunci încă mai trăia şi se ocupa de gospodărie împreună cu baba lui.

Casa avea o prispă frumoasă şi din ea se făcea intrarea în cele două odăi mari. Camerele aveau pardoseala făcută din scândură, iar pereţii interiori erau lipiţi cu pământ galben, pe care naşii îi spoiseră cu var alb. Pereţii camerelor erau ornaţi cu ştergare momârlăneşti şi cu farfurii speciale pictate cu motive naţionale. În rest fiecare cameră avea câte o laviţă (paturi) care erau acoperite cu cergi, o sobă cu plită şi cuptor, iar la ferestre erau aşezate câte o măsuţă din lemn, alături cu câteva scaune şi taburele tot din lemn. Ei mai deţineau şi multe arii de pământ, pe care îşi făceau fâneţele precum şi

holde unde îşi cultivau legumele, iar lemnele pentru foc sau pentru construcţii şi le procurau din propriile lor păduri. Aveau pe lângă casă şi animale precum: vaci, oi, porci şi găini de la care obţineau hrana cum era: laptele, brânza, ouăle şi carnea. Aveau şi doi cai pe care îi foloseau la căratul fânului, lemnelor dar şi pentru călărit. Naşii aveau pe atunci doi copii, două fete, iar mai târziu au mai avut încă cinci. Numele lor în ordinea cu care venise pe această lume era: Mărie şi Verginica, apoi mai târziu au adus pe lume încă cinci. Atât naşii bătrâni cât şi cei tineri, erau omenoşi şi buni la suflet şi niciodată nu plecam de la ei cu mâna goală.

Şi au fost şi zile când eu împreună cu soţia mea, ni le petreceam alături de ei, ajutându-i la strânsul fânului sau la culesul fructelor.

Să revenim însă, din nou la mine şi la draga mea soţie şi să vedem ce ne mai rezervă în continuare viitorul. Şi după cum ar fi evident, eu cu soţia mea ne-am propus să avem şi noi un copil, acum cât eram tineri şi aveam puterea de a-l creşte şi de a-i da o educaţie. Zis şi făcut şi iat-o pe scumpa mea soţie cu o burticică destul de mare în care purta rodul iubirii noastre, de care eu eram tare mândru şi îi spuneam în glumă: „greiere borţos". O mai alintam şi cu diminutivul „miţişco" o denumire ungurească a mâţişorilor care cresc primăvara pe ramurile sălciilor, iar ea îmi spunea mie „cioică" însă nu îmi mai aduc aminte de la ce anume căpătasem acel pseudonim.

Şi iată că, în data zilei de 14 august a anului 1988, pe la orele 22, pe când eu eram la şut schimbul doi, am fost anunţat să ies afară din mină şi să merg acasă, fiindcă soţiei mele îi venise sorocul şi trebuia să nască. Într-un final am reuşit să ies afară din mină şi într-un suflet am alergat acasă.

Întinsă pe patul din dormitor, soţia mea care se afla în durerile naşterii mă aştepta pe mine, cel în care ea îşi avea încrederea, ca s-o ajut în drumul ei către salvarea care o aştepta jos în stradă, chemată de mine şi care urma să o ducă la spitalul din Petroşani unde avea să nască. Cei de la salvare însă, nu m-au luat şi pe mine ca s-o însoţesc, aşa că, am rămas plângând în stradă, apoi trist am mers în casă. Am

încercat eu să dorm însă gândul la soţia mea mă frământa, aşa că, nu am închis ochii toată noaptea, aşteptând să se facă ziuă. Chiar în noaptea aceea, după miezul nopţii, soţia mea avea să aducă pe lume un băiat, care arata exact aşa cum ni-l imaginasem noi înainte ca ea să nască, adică frumos şi sănătos. A doua zi împreună cu socrul meu, ne-am prezentat la spital, pentru a-mi felicita soţia, oferindu-i un buchet mare de flori, ca simbol al dragostei pe care i-o purtam, dar şi pentru darul ce îl primisem de la ea şi anume copilul adus pe lume căruia aveam să-i dăm numele de Constantin Eugen.

Am îmbrăţişat-o cu drag, iar ea mi-a dat indicaţii preţioase în vederea cumpărării celor necesare scoaterii copilului din spital, precum şi alte indicaţii cu privire la obţinerea certificatului de naştere pentru copil.

După ce am plecat de la ea, am dat fuga la poştă de unde am anunţat-o telefonic pe mama, sunând la o vecină care avea telefon fix, dându-i vestea cea mare şi anume că eu am devenit tată, iar ea are un nepoţel sănătos şi frumos.

Ehe şi să vezi veselie mare pe mine vere, că timp de trei zile nu am mai dat pe la muncă, ci am ţinut-o tot într-o veselie alături de prieteni şi de cei care voiau să ia parte la bucuria mea. La câteva zile au venit şi părinţii mei de la Slănic, cu care am mers la spital, pentru a-şi vedea nepoţelul dar şi pe nora lor. Şi ce bucurie a mai fost pe ei, mai ales atunci când au văzut că cel mic seamănă în partea mea şi a mamei mele. Şi uite aşa, încet, încet, după bunul plac al Creatorului, familia mea avea de acum un membru în plus, pe care doream să-l creştem în cele mai bune condiţii şi căruia voiam să-i dăm o educaţie aleasă, cu speranţa că v-a ajunge cineva în viaţă atunci când v-a creşte mare. Nu voiam să aibă o copilărie nefericită la fel ca aceea pe care o avusesem eu.

Aici, în acest oraş Aninoasa, unde eu munceam şi aveam locuinţa, lucrurile mergeau din ce în ce mai bine, iar eu reuşeam destul de bine să mă ocup de bunăstarea familiei mele, oferindu-le o viaţă bună şi îndestulată. Aşa că, am reuşit să-i organizez celui nou venit în familie, adică fiului

Poză făcută la botez (de la stânga la drea pta) Iulian, Marian (fraţii mei), Apoi eu și Maria, naşa noastră Lenuța, moasa Anica, Mama mea, și socrii mei Ghiuri și Măriuca.

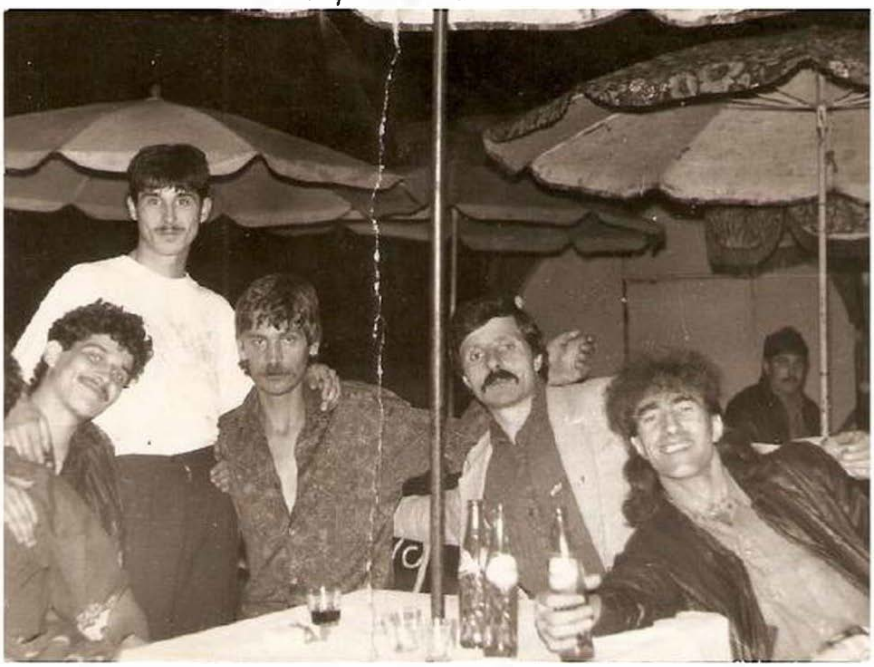

Poză făcută înainte de botez (o petrecere închinată nouluinăscut) Alături de prietenii mei, (de la stânga la drea pta) Frații Poenaru, iar alături demine Nicu, un bun prieten de familie.

meu, un botez pe cinste, la care naşi iau fost familia Teianu, cei care ne fuseseră şi nouă naşi la cununie. Şi pentru că Bunul Dumnezeu a văzut că familia mea creşte numeric s-a gândit că ar fi bine, să-mi dăruiască o nouă locuinţă. Şi uite aşa, într-o zi am fost chemat la conducerea exploatării miniere, să particip la o şedinţă de sindicat, la care eu m-am prezentat şi unde am fost înştiinţat că cererea mea în care solicitasem o locuinţă mai mare şi pe care o depusesem la secretariat cu vreo şase luni în urmă, mi-a fost aprobată, şi că mi s-a repartizat un apartament cu două camere în oraşul Iscroni în blocurile noi construite. La auzul acestei veşti, inima îmi sălta de bucurie ştiind cât de fericită va fi Maria, când v-a afla şi ea vestea de la mine. Şi într-adevăr într-o săptămână ne-am mutat în noua locuinţă care ne fusese repartizată în Iscroni şi care era cam la 7 km. distanţă de oraşul Aninoasa.

Acest nou apartament avea un dormitor, o sufragerie, o bucătărie spaţioasă cu cămară separată, un hol mare, o baie precum şi un balcon spaţios. Am mobilat dormitorul şi bucătăria urmând ca sufrageria să o mobilăm mai târziu.

După cum spuneam ne mergea foarte bine şi nu duceam lipsă de nimic. De la un timp mama ne vizita frecvent, petrecând şi câte o săptămână pe la noi, iar cel mic, Tinel, cum îl alintam noi, se ataşase de ea mai mult ca de noi, deoarece „mămăiţa" îi cânta în strună. Doamne şi ce mai plângea cel mic când vedea că mama se pregătea de plecare.

Ar fi vrut mama să-l ia cu ea însă era prea mic şi trebuia docamdată să stea în grija noastră.

Şi cum treburile mergeau bine iar noi aveam toate cele de trebuinţă, eu şi soţia mea, ne-am gândit că poate ar fi bine să mai avem un copil şi dacă Domnul ne-ar ajuta să avem o fată, ar fi şi mai bine.

Ne aflam în luna august 1989 şi soţia mea purta din nou în pântece un nou rod al dragostei noastre. Tinel, împlinea pe data de 15 august un an iar soţia mea era însărcinată în patru luni. Mama venise la noi pentru a serba ziua de naştere a lui Tinel şi printre altele o mai scutea şi pe Maria, de a face efort

cu dereticatul prin casă sau cu luarea celui mic în braţe care era tare răsfăţat. Dar ca de obicei mama nu putea rămâne prea mult la noi, aşa că, după o săptămână de stat se pregătea făcându-şi bagajul să plece la casa ei. Cel mic, era în dormitor şi nu bănuia că mămăiţa se pregătea de plecare, iar noi niciodată nu-i spuneam că ea pleacă deoarece începea să plângă şi de-abea, de-abea îl mai potoleai.

Nici acum nu ştia, însă nu ştiu cum şi-a dat el seama de lipsa ei şi ridicându-se în picioare, plângând şi strigând mamaia, mamaia, a pornit să meargă îndreptându-se către uşa de la ieşire din casă. Şi uite aşa a pornit Tinel, să meargă în picioare la vârsta de un an, imediat după ce îi celebrsem ziua de naştere.

Multe şi frumoase sunt zilele omului, iar eu şi soţia mea ne bucuram fericiţi de căsnicia noastră.

Toamna, deja se instalase, iar pădurile care până atunci ne încântaseră cu verdele lor plăcut, îşi schimbaseră nuanţa într-o culoare gălbui ruginie, iar dealurile erau împodobite cu căpiţe de fân cosit. Soarele blând al zilelor de toamnă încă mai avea putere să te încălzească cu razele lui, iar eu împreună cu cel mic alături de soţia mea, ne aflam într-o mică plimbare prin oraş.

În timp ce ne plimbam, soţia mea s-a oprit în loc şi ţinându-se cu mâna de burtă nu şi-a mai putut continua drumul, datorită unei dureri cumplite pe care o avea.

Cu chiu cu vai am ajuns acasă, apoi am chemat salvarea.

Salvarea a venit de urgenţă însoţită de un medic şi o asistentă, care analizând simptomele pe care le avea Maria, au decis că ea trebuia dusă de urgenţă la spital.

Atunci am chemat-o pe soacra mea să stea cu Tinel, iar eu am plecat la spital ca să văd care sunt problemele cauzatoare de durere care se abătuse asupra Mariei.

Ajuns acolo, spre marea mea dezamăgire am fost informat de către medicul care o preluase pe Maria, cum că ea ar avea probleme cu sarcina, având o sarcină extrauterină şi că ea a trebuit să fie operată de urgenţă făcându-i-se cezariană

Cuprins de disperare şi cu ochii în lacrimi, am întrebat în ce stare se află soţia mea, iar medicul mi-a confirmat că ea este slăbită, iar copilul care fusese o fetiţă, nu a reuşit să-l salveze. Am simţit atunci cum picioarele mi se înmoaie şi era gata, gata să mă prăbuşesc.

De ce Doamne, de ce, îmi ziceam eu plângând.

Mi-am revenit, apoi am cerut voie să merg să-mi văd soţia.

Cerinţa mi-a fost aprobată şi intrând în salonul în care se afla Maria, încovoiat de durere m-am apropiat de patul ei care slăbită m-a mângâiat apoi spuse cu vocea slăbită: aşa a vrut Dumnezeu, dragul meu; hai nu mai plânge, să ne rugăm la Domnul, ca să ni-l ţină sănătos pe cel mic; ai grijă de el şi să-l duci la mama ta la Slănic, că eu nu o să ies curând din spital, iar tu trebuie să mergi la serviciu.

Am sărutat-o cu drag apoi am părăsit îngrijorat salonul şi cu inima frântă am plecat de la spital.

Ajuns acasă am pregătit cele necesare pentru Tinel, iar seara, după ce în prealabil anunţasem la mină problema mea, am plecat cu trenul la Slănic. Ajuns acolo, l-am predat pe Tinel, părinţilor mei care s-au întristat şi ei, când au aflat de la mine vestea cea rea.

Nu am zăbovit prea mult pe la ai mei şi m-am întors cât am putut de repede înapoi acasă la mine, ca să pot fi alături de draga mea soţie. Două săptămâni i-au trebuit Mariei ca să se pună pe picioare. A avut grijă Dumnezeu cu bunătatea lui de ea şi a binecuvântat-o cu sănătate.

Uşor, uşor am încercat să trecem peste această supărare care se abătuse asupra noastră, conştienţii fiind după spusele medicului că Maria, nu va mai putea avea copii.

Eram de acum în luna decembrie, iar noi ne pregăteam pentru sărbătorile de iarnă. Magia şi spiritul sărbătorilor care se apropiau ne mai făcuse să uităm un pic de necazul prin care trecusem. Apoi au venit şi acele evenimente neaşteptate din data de 21 şi 22 decembrie 1989, când Ceauşescu, preşedintele statului Român, a fost dat jos de la putere. Acea Revoluţie şi vestea căderii Dictaturii ceauşiste, ne-a făcut să uităm de problemele avute, iar acum eram şi noi în

asentimentul tuturor românilor care aspirau de acum la o viaţă mai bună. Nu ne gândeam noi pe atunci că de fapt viaţa noastră se va transforma în mai rău şi că în viitor vor veni nişte ani în care noi vom suferii cumplit şi că poate nu ne-am fi dorit ca acea Revoluţie să fi avut loc.

A trecut şi Anul Nou şi iată-ne păşind în anul 1990, cu speranţa unui viitor mai bun pentru noi şi copilul nostru.

Tinel se afla încă la Slănic la mama şi nu se bucurase alături de noi de acele sărbători care trecuseră.

Zăpada căzută şi aşternută ca o pătură albă peste tot oraşul, începea de pe acum să se topească. Uşor, uşor natura prindea din nou viaţă, iar primăvara începea să modeleze natura împodobind-o cu flori şi verdeaţă. Fericiţi oamenii îşi începuse-ră activităţile gospodăreşti prin grădinile caselor, cu credinţa că munca lor v-a fi răsplătită în toamnă, la culesul roadelor. Lunile au trecut ca gândul iar luna iunie anunţa începutul verii, dar şi al concediilor de odihnă binevenite după munca istovitoare depusă de noi până atunci. Aşa că, împreună cu soţia mea am plecat şi noi în concediu, la mama mea la Slănic. Ajunşi acolo, pe străduţa care făcea intrarea în curtea casei părinţilor mei, l-am zărit pe fiul nostru Tinel, jucându-se la poartă într-o grămadă de nisip. Spre surprinderea noastră, el nu ne-a mai recunoscut şi când ne-a văzut la poartă a stirigat-o pe mama zicând: „mămăiţă vezi că te caută un nenea şi o tanti la poartă".

Nu prea ne-a căzut nouă bine acel moment, dar l-am trecut cu vederea ştiind că totul se va rezolva. Şi aşa a şi fost; că după ce Tinel ne-a studiat mai bine şi când şi-a dat el seama că suntem părinţii lui, nu s-a mai dezlipit de noi tot restul zilei.

Mi-a povestit atunci mama, cum că tata îl cam corconeşte pe Tinel, dându-i bani şi cumpărându-i dulciuri. Şi mai spunea ea că, atunci când tata venea acasă afumat de aburii alcolului îl striga, zicând: „măi cârpă-n cur nepotu lui zdreamţă", ia vino tu la tataia. Apoi îi punea în palmă o bancnotă de 100

de lei şi îl lua cu el la alimentară, ca să-şi cumpere ce vrea din acei bani. Nici eu nu am scăpat de tata în acel concediu, fiindcă am fost solicitat de el vreo patru zile ca să îl ajut la o lucrare, spunându-mi: „Hai de mă ajută câteva zile că am nevoie de ajutor; să îţi mai aduci şi tu aminte cum se lucrează ca să nu uiţi meseria". Nu puteam să-l refuz pe tata aşa că m-am dus cu el.

Serile le petreceam cu toţii pe terasa casei. Stătea cu noi şi fratele meu Marian, care de pe acum era destul de mare şi pe care îl ţinusem o perioadă la mine acasă în localitatea Iscroni, pentru a-şi face şi el o şcoală profesională în meseria de electrician, dar pe care a abandonat-o imediat după Revoluţie. Celălalt frate al meu Iulian, se căsătorise pentru a doua oară. A venit şi el de vreo câteva ori pe acolo, împreună cu soţia lui Anda, pe care eu o cunoşteam deoarece jucasem la nunta lor. Dar cum zilele de concediu erau pe sfârşite, mi-am pregătit soţia şi copilul pentru reîntoarcerea acasă, unde ne aşteptau cei dragi de acolo. Printre discuţiile pe care le avusesem cu părinţii mei, stabilisem ca eu să-mi bag demisia de la mina din Aninoasa şi să mă întorc din nou acasă, fiindcă zicea tata că îmi v-a rezolva el cu serviciu la Salina de Sare, unde lucrasem înainte.

Cu acest gând dar şi cu multe alte discuţii dezbătute împreună cu soţia mea pe această temă, ne-am întors acasă în Iscroni.

Şi în toamna aceluiaşi an 1990, în luna noiembrie, mi-am dat demisia de la mina Aninoasa, apoi am închiriat un container special din gară de la Petroşani, care a fost transportat în faţa blocului la care locuiam şi în care am încărcat toată agoniseala făcută de noi în cei aproape trei ani de când venisem aici, prin munca mea efectuată în subteran. Apoi după ce am predat apartamentul am părăsit oraşul minier din Valea Jiului întorcându-mă împreună cu familia mea acasă la părinţii mei. Nu ştiam eu şi nici nu-mi imaginam, dar făcusem cea mai mare greşeală a vieţii mele. Iar acest lucru se va observa mai târziu, când vom vedea că, ceea ce credeam noi că aduce Revoluţia din Decembrie 1989, va fi

doar un vis şi o speranţă neîmplinită. Trecuseră deja trei luni de când eu şi cu familia mea ne mutaserăm la ai mei în Slănic, trecuse şi sărbătorile de iarnă, aflându-ne acum în anul 1991, iar eu eram tot neangajat şi cu imposibilitatea de a-mi îngrijii familia. Soţia mea nu a mai suportat să trăim aşa fără să avem rostul nostru, suferind pentru greşeala pe care o făcusem de a ne lăsa traiul nostru bun pe care îl avusesem acolo la mina din Aninoasa şi pe care l-am abandonat pentru nimic, şi a plecat împreună cu copilul înapoi la părinţii ei.

Urma ca ajunsă acolo, să vorbească cu părinţii ei, în vederea obţinerii unui loc de muncă pentru mine, la mină.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, această hotărâre a ei de a pleca acolo a dat roade, deoarece la două săptămâni de la plecarea ei, am primit un telefon în care soţia mea mă înştiinţa să merg de urgenţă la Aninoasa, deoarece părinţii ei au rezolvat cu angajarea mea. Aşa că în luna Mai a anului 1991, urma să mă reangajez din nou la E.M. Aninoasa, tot la sectorul 6, în funcţia de lăcătuş mecanic.

După ce m-am reangajat, am locuit o perioadă la părinţii soţiei, după care am obţinut din nou o garsonieră, în acelaş bloc cu Dispensarul în care mai locuisem, dar de data aceasta la etajul trei. Soarta ne dăduse o lovitură grea iar eu şi soţia mea o luam din nou de la început, de la lingură şi furculiţă, pentru că nu am mai adus cu noi nimic din tot ceea ce agonisiserăm în trecut.

Începeam iar o nouă viaţă aici în Valea Jiului şi ne pusesem în gând să nu mai repetăm greşeala pe care o făcusem.

Tind însă să cred: „că ce îţi este scris în frunte ţi-e pus" iar soarta nu ţi-o poţi schimba după bunul tău plac.

CAPITOLUL .XIV.
Din nou în Valea Jiului

Coroanele copacilor înverziţi care împodobeau dealurile acestui mic oraş minier, fremătau uşor în bătaia vântului de primăvară.

Prin grădinile împrejmuite cu garduri de lemn, zarzării şi caişii înfloriţi, te îmbiau cu aroma florilor lor. Culoarea cenuşie a sfârşitului de iarnă fusese înlocuită cu verdele vesel şi îmbietor la viaţă al primăverii.

Tot oraşul Aninoasa fremăta a bucurie iar grupurile vesele de copii îşi făcuseră apariţia cu jocurile lor prin curţile coloniilor. Ca şi toţi ceilalţi locuitori eu şi familia mea ne bucuram de primăvara care venise. Revenisem nu de mult cu serviciul aici în acest mic orăşel minier, iar noi încă mai locuiam la părinţii ei, şi ne făceam planuri în vederea obţinerii unei locuinţe. Eu mă reangajasem la acelaş sector 6, de unde plecasem cu ceva timp în urmă, aşa că, nu mi-a fost greu ca să mă acomodez cu colegii de muncă.

Pentru început am ocupat postul de dizelist subteran.

Luam de la suprafaţă cu mine un bidon de 10 kg. plin cu motorină, apoi coboram în subteran şi mergeam pe galerie până la locul în care schimbul de dinaintea mea îmi lăsase garată minilocomotiva diesel. Aici alimentam dieselul cu cei 10 litri de motorină, după care cu o manivelă pe care o introduceam într-un loc special amplasat în partea din faţă a maşinii, o porneam învârtind de manivelă. După aceea mă aşezam la bordul lui şi îl acţionam băgându-l în prima treaptă de viteză plecând cu el în frontalele de lucru pe care le aprovizionam cu vagoneţi goi sau cu materiale cum erau: lemnul, sulurile de plasă, stâlpii hidraulici pe care îi foloseau la sustinera tavanelor de cărbune şi cu armăturile cu care formau galeriile de înaintare. De acolo mă întorceam încărcat cu vagoneţii plini de piatră sau de cărbune pe care îi transportam până în galeria principală unde se afla puţul de extracţie, iar de acolo erau preluate de vagonetari, care cu un troliu acţionat electric le trăgeau până în rampa puţului. Acolo semnalistul cuplător care făcea şi transportul de personal, prelua vagoneţii din rampă introducându-i în colivie. După un semnal numai de el ştiut

acţionat printr-o manetă, semnalistul anunţa maşinistul care acţiona colivia că poate să o pună în mişcare.

Atunci colivia pleca de la orizont cu o viteză de 16 metri pe secundă şi transporta vagoneţii la alt orizont unde erau preluaţi de alt semnalist care o golea. Se mai întâmpla câteodată, datorită şinelor sau a traverselor deteriorate, ca dieselul să facă carambol şi să sară de pe şine. Atunci îmi era cel mai greu deoarece trebuia să-l repun înapoi pe roţi. Şi atunci cu ajutorul unui vinci reuşeam întotdeauna să rezolv situaţia. Rar se găsea careva să mă ajute, deoarece de regulă eram singur cuc pe galeriile întunecate.

Timpul în subteran trecea repede mai ales că după revoluţie, minerii obţinuseră un program de lucru de 6 ore.

La sfârşitul celor şase ore de lucru, ieşeam la suprafaţă şi după ce predam lampa, metanometrul şi masca de gaze, mergeam la vestiare şi după ce făceam un duş zdravăn pentru a spăla stratul gros al prafului de cărbune depus pe piele, mă schimbam în hainele curate şi plecam spre casă, unde soţia mea mă aştepta cu mâncare caldă iar socrul meu mă invita întotdeauna la un pahar de palincă pentru a avea poftă de mâncare.

Trecuseră două luni şi jumătate de când ne reîntorsesem aici în Aninoasa, iar Bunul Dumnezeu s-a îndurat de noi şi ne-a binecuvântat din nou cu o căsuţă. Primisem o garsonieră în bloc cu dispensarul minei, la etajul trei, cu un etaj mai sus faţă de locul unde mai locuisem cu ceva timp în urmă. Ne-am bucurat mult de acel nou lăcaş unde familia mea avea să ducă o viaţă liniştită şi ne-am apucat cu hărnicie să-l zugrăvim şi să-l amenajăm cu strictul necesar pentru a ne putea muta în el. Au sărit în ajutorul nostru şi socrii mei alături de mătuşa Mariana şi de soţul ei Nelu, dar şi un verişor de-al Mariei, Predosanu Marian, care era bucureştean dar se stabilise acolo în Aninoasa cu mulţi ani în urmă. Nu la multă vreme după mutarea noastră în garsonieră, eu am fost transferat de la atelierul mecanic unde lucram ca dizelist, la un alt atelier de la puţul sud. Aici am întâlnit un grup de băieţi tineri şi harnici cu care m-am împrietenit repede şi cu care am reuşit

prin efortul nostru depus în muncă să fim evaluaţi ca cel mai bun şi cel mai productiv schimb. Îmi aduc aminte cu drag de numele unora dintre ei, la care doresc să le menţionez numele în cele ce urmează: Hălmaciu Constantin, Mateiu Valentin, Bod Petru, Poenaru Florin, Miron Gelu, Pârvu Vasile, Ioniţă Florea şi bunul nostru inginer şi prieten Jienaru Constantin. Mai făceau parte din schimbul nostru vreo doi sau trei băieţi al căror nume nu mi-l pot aminti şi cu toate demersurile făcute de mine nu am reuşit să le aflu identităţile.

Şi uite aşa în această formaţie intram în subteran la puţul sud despre care am omis să vă spun că se afla situat pe vârful unei pante iar maşina de extracţie se afla într-un turn foarte înalt, şi că aici la puţul sud era principala zonă de unde se extrăgea cărbunele. Ajunşi în subteran, la nivelul 11, la o adâncime de aproape 650 metri, ne împărţeam sarcinile şi ne apucam de lucru. Acolo în subteran pe o galerie lungă de mai bine de 1km, se aflau montate benzile transportoare de cărbune care făceau într-un anumit loc legătura cu craţerele transportoare ce veneau din frontale, transportând cărbunele şi deversându-l pe benzi.

Schimbul nostru prelua patru benzi şi după ce acestea erau verificate pentru o bună funcţionare, la capătul de acţionare al fiecărei benzi era amplasat câte un muncitor. Comunicarea între muncitori se făcea prin nişte interfoane care erau instalate la fiecare bandă. La banda numărul 1, se afla montat silozul în care se deversa cărbunele venit de pe benzi. În partea de jos a silozului se afla o gură de evacuare numită dozatoare.

Dozatoarea se afla în galeria principală la 100 de metrii distanţă de puţul de extracţie. La dozatoare se afla întotdeauna un băiat care porţiona cărbunele în vagoneţii care treceau pe sub gura dozatoarei. În fiecare vagonet intra câte o tonă de cărbune. Vagoneţii plini erau traşi în rampa puţului de către un muncitor care împărţea vagoneţii doi câte doi, iar acolo erau preluaţi de Hălmaciu Constantin care îi băga în colivie cu ajutorul unui împingător acţionat cu aer,

montat între cele două şine pe care rulau vagoneţii. După ce cele trei compartimente ale coliviei erau umplute cu vagoneţi, Costică dădea semnal la maşinistul din turn, iar acesta punea colivia în mişcare urcând-o la orizontul 9 unde un alt cuplător golea colivia de vagoneţii plini înlocuindu-i cu vagoneţi goi, pe care ni-i trimetea nouă, pentru a fi umpluţi cu cărbune. Şi uite aşa, se făcea un circuit continuu iar silozul nu avea timp să se umple. Doamne fereşte de vreun carambol, pe care atunci când îl aveam trebuia să ne pierdem din preţiosul timp pentru a repune vagoneţii pe linie. Dar nu degeaba am menţionat mai la început că schimbul nostru era cotat ca cel mai bun, deoarece noi eram experţi în repunerea vagoneţilor pe linie, dar şi în remedierea celorlalte probleme care mai apăreau, cum ar fi fost ruperea unei benzi transportoare de cărbune sau a lanţului transportor situat pe micul suitor de la baza dozatoarei. Apoi când venea timpul să mâncăm, noi cei din circuitul dozatoarei ne adunam în staţia trafo unde ne desfăceam suplimentele aşezându-le împreună pe nişte băncuţe din lemn şi ne apucam de mâncat asistaţi de zecile de şobolani care se adunau în jurul nostru. Îi hrăneam şi pe ei înşirându-le pâine sau alte resturi de mâncare pe lângă peretele de beton din staţia trafo. Veneau şi mâncau nestânjeniţi fiindcă noi nu le făceam niciodată nimic rău, ştiind că ei, şobolanii, în caz de pericol vor fi călăuzele noastre spre locurile sigure din mină.

Spuneau bătrânii mineri că aceşti şobolani prevestesc pericolul înainte de a se produce şi că ei atunci se adună cu toţii şi înşiruiţi se îndreaptă spre o destinaţie numai de ei cunoscută.

Atunci minerii văzându-i trebuie să-şi abandoneze munca lor şi să se îndrepte în direcţia în care merg ei. Se produceau multe accidente acolo în mină, dar mai ales în zilele de după revoluţie când minele nu mai erau retehnologizate cum ar fi trebuit, iar galeriile începuseră să se presioneze şi să se umple de apă făcând accesul minerilor dar şi al cărucioarelor cu materiale care trebuiau coborâte pe suitoare până în frontale, tot mai greu. Nu mai erau galeriile de altă dată din

vremea comunismului care erau curate şi îngrijite având drenaje special amenajate pe unde apa îşi avea ghidată calea ei şi pe care minerii circulau în siguranţă şi în curăţenie. Îmi spunea socrul meu că pe vremea când lucra el la mină, în subteran erau aduşi cai special antrenaţi în transportarea vagoneţilor şi a materialelor.

Aceşti cai erau antrenaţi în aşa fel încât dacă le puneai un vagonet în plus la sarcina lor, refuzau să plece de pe loc.

Caii ştiau acel lucru deoarece atunci când începeau să tragă sarcina, vagoneţii care erau legaţi între ei cu cârlige metalice, atunci când se distanţau unul de celălalt, cârligele se întindeau făcând un zgomot specific pe care caii îl cunoşteau şi în acest fel ei işi dădeau seama de numărul vagoneţilor pe care trebuiau să-i transporte. Pentru odihnă şi hrană caii aveau amenajate în subteran grajduri speciale unde un angajat specializat în îngrijirea lor se ocupa de ei.

Se duseseră însă acele vremuri iar acum viaţa minerului era întotdeauna în pericol la fiecare pas.

Minerii din abataje lucrau doar în cizme şi în chiloţi cu casca pe cap de care era agăţat lampaşul, datorită căldurii insuportabile care era acolo şi de multe ori apa fierbinte infiltrată printre faliile de cărbune, li se scurgea pe trupurile goale provocându-le dureri şi îngreunându-le munca.

Se mai chinuiau săracii mineri sau ajutorii de miner cu materialele pe care trebuiau să le ducă în frontale, transportându-le prin galerii înguste sau presionate, legându-şi deseori de picioare o funie de care agăţa un sul de plasă sau un lemn, apoi se târa cu el pe burtă sau pe spate tragându-l după el.

Viaţa în mină era grea şi trebuia să te descurci cum puteai cu mijloacele pe care le aveai la îndemână.

Nu era aşa cum se spunea pe la televizor cum că minerii duceau o viaţă bună.

Delegaţiile care veneau de la Bucureşti pentru a vedea cum este viaţa în subteran, erau duse pe galeriile principale ale minei care erau bine amenajate dinainte pentru vizitele lor, sau erau duse în unele frontale unde nu existau probleme de

Eu in fata lampariei de la putul sud, la iesirea din sut (1988)

exploatare, şi acele delegaţii nu erau duse să vadă realele condiţii de lucru ale minerilor. De aici porneau informaţiile false care se vehiculau. Salariile minerilor începuseră şi ele să fie diminuate şi de la acest aspect a plecat hotărârea minerilor de a face grevă şi de a produce mineriadele conduse de liderul de sindicat Miron Cozma. Prima mineriadă avusese loc în data de 28 -29 ianuarie 1990, după care a urmat cea din data de 28 februarie 1990, apoi aceea din 13 - 15 iunie 1990 şi apoi a IV a mineriada care a avut loc la 28 septembrie 1991. Când aveau loc aceste mineriade galeriile subterane erau supravegheate de brigăzile de salvatori sau de artificieri. În rest toţi minerii participau la grevă. Cei care nu participau erau consideraţi laşi de către ortacii lor care sufereau flămânzi şi însetaţi zi şi noapte prin locurile pe unde se desfăşura greva.

Acolo în mijlocul grevei fiecare conducător de sector făcea pontajul cu fiecare miner participant pentru că evidenţa fiecăruia conta. Şi după cum se ştie atunci când problemele minerilor nu erau soluţionate în raport cu cerinţele lor, ei se deplasau la Bucureşti pentru a-şi cere drepturile, acolo unde marii demnitari nu-i doreau. Îmi aduc aminte de evenimentele care au avut loc acolo la mineriada din data de 28 septembrie 1991, atunci când noi minerii am mers la televiziunea Română.

Se infiltraseră printre noi civili, probabil membrii ai diferitelor partide politice de pe atunci, care erau îmbrăcaţi în salopete la fel ca şi noi, dar deosebirea o făcea faptul că echipamentul lor era nou faţă de al nostru care era murdar. Aceştia instigau şi strigau slogane politice şi antisociale. Apoi de pe străduţele din faţa televiziunii apărea câte o maşină cu civili care scoteau din portbagaje lăzi cu cocteiluri molotov şi le aruncau în curtea televiziunii, determinându-i pe soldaţii care asigurau paza acestei instituţii să deschidă focul şi să tragă asupra noastră cu gloanţe de cauciuc.

Nu mai vorbesc despre taburile armatei care se postaseră în

faţa guvernului României de parcă am fi fost inamici de război şi trebuiau să se apare de atacul nostru. Eram inamici fără arme dar totuşi ei au aruncat asupra noastră cu fumigene şi cu tot felul de petarde pentru a ne împrăştia.

Se produceau multe infracţiuni în timpul acestor mineriade şi vina cădea întotdeauna pe săracii mineri care inconştienţi făceau parte din jocurile politice de pe atunci.

Într-adevar când minerii se aflau împreună erau o forţă deloc de neglijat şi erau de neoprit în drumul lor, însă erau paşnici şi nu făceau rău la nimeni.

Dar să ne întoarcem din nou la povestea mea şi a familiei mele reluând firul ei de acolo de unde am rămas lăsând la o parte toate aceste probleme peste care însă nu puteam trece deoarece cu sufletul şi cu inima am făcut şi eu parte din ele.

Să trecem acum şi la partea frumoasă a lucrurilor aici la suprafaţă dincolo de adâncurile întunecate ale minei, acolo unde intrai pentru a-ţi câştiga o bucată de pâine şi de unde nu ştiai dacă mai ieşi întreg sau în viaţă. Dincolo de aceste aspecte mai puţin pozitive viaţa noastră era frumoasă. Cei care nu munceau în subteran şi totuşi o duceau destul de bine erau posesorii de cârciumi şi de baruri care îşi aveau întotdeauna spaţiile pline de minerii ieşiţi din şut sau de locuitorii oraşului. Cea mai populată era însă cârciuma lui nea Crăciun situată în centrul oraşului şi care niciodată nu ducea lipsă de clienţi. Pe acolo mai trăgeam şi eu în zilele de salariu împreună cu ortacii mei unde ne cinsteam şi ne înecam amarul, sau mai degrabă ne veseleam în faţa unei sticle de vin sau de vodcă.

Aici în Valea Jiului toţi minerii ştiau să petreacă şi să profite din plin de evenimentele ce aveau loc în cursul anului cum erau zilele de 1 Mai, nedeile, ziua de Sfânta Varvara considerată protectoarea minerilor şi sărbătorile de sfârşit de an. Eu şi familia mea participam întotdeauna alături de rudele noastre şi mai ales cu naşii noştrii la toate aceste evenimente.

Vreau să menţionez că aici în această zonă a ţării, oamenii se iubeau şi se ajutau între ei indiferent de rasă religie sau

etnie. Rudele mele de aici pe care le dobândisem prin căsătoria mea cu Maria, erau nişte oameni excepţionali de buni şi mă iubeau ca pe unul de-al lor.

Avea soacra mea ca vecină pe o soră de-a ei ce purta numele de Nuca, o femeie înaltă nu prea chipeşă pe atunci când am cunoscut-o eu, dar însă avea o frumuseţe şi o bunătate interioară de nedescris.

Soţul ei se numea Hărăbor Titi şi împreună aveau trei copii frumoşi, două fete şi un băiat.

Pe una din fete o chema Cristina iar pe cealaltă Camelia.

Băieţelul lor pe nume Alexandru era pe atunci mititel cam de vreo 4 anişori şi încă nu lăsase din gură savuroasa lui suzetă.

Dragei mele mătuşi Nuca, îi plăcea însă să cocheteze cu băutura şi cu ţigara „ghiufă" cum îi spunea ea şi o ademenise şi pe soacra mea în vâltoarea acestor vicii dar numai cu băutura fiindcă ea nu suporta fumul de ţigară. Soacra mea însă nu ar fi trebuit să consume alcool deoarece ea suferea de o ciroză lichidă şi se trata cu medicamente aduse de socrul meu din Ungaria. Dar săraca nu se putea abţine să nu bea fiindcă şi socrul meu se apucase zdravăn de băutură, îndemnând-o şi pe ea să bea cu el. Şi din această pricină în ziua de 26 aprilie 1992, chiar în ziua de Paşte buna mea soacră s-a stins din viaţă în salvarea care o transporta la spital. Aşa că, în loc să petrecem acea sărbătoare de Paşte cu bucurie, am petrecut-o cu jale şi cu pregătirile de înmormântare pentru decedata care plecase dintre noi în acea zi luminată a Paştelui. Am înmormântat-o cum se cuvine în cimitirul din oraş, iar părintele Stancu şi-a făcut cu harul lui sfânt datoria, făcându-i răposatei o slujbă frumoasă.

Ne-a provocat multă durere decesul soacrei însă cea mai afectată a fost soţia mea care de acum rămăsese fără măicuţa ei dragă care o crescuse cu multă iubire şi i-a fost de ajutor mereu atât cât a trăit. Ne ajutase mult sărmana, mai ales atunci în ultima perioadă când îl lăsam pe băiatul nostru în grija ei. Avea patru anişori Tinel, când buna lui mămăiţă plecase de lângă el, nemai având în poala cui să se alinte şi

nici cine să-l mai înveţe să danseze „tropotita maramureşeneascâ" sau alte lucruri numai de ea ştiute.

Suferea şi el în inima lui de copil conştient că ea n-o să se mai întoarcă niciodată de acolo din ceruri de la Doamne, Doamne, unde noi îi spusesem că plecase.

A trecut şi această nenorocire şi cum primăvara îşi intrase de mult în drepturi ne-am văzut în continuare de viaţa noastră, alăturându-ne în muncă naşilor noştri care se apucaseră de trebăluit prin grădinile lor arând şi însămânţând pământul.

Aici la naşii nostri Teianu Gheorghe şi Elena soţia lui, eu şi familia mea ne simţeam ca la noi acasă, iar ei aveau întotdeauna grijă ca să nu plecăm niciodată înapoi către casă cu mâinile goale. Ne dăduse naşii şi nouă o bucăţică de teren pe care noi o lucram şi o cultivam cu legume şi cu verdeaţă. Seara, împreună cu ei şi copii lor ne strângeam în casa construită după cum v-am mai spus din bârne de lemn meşterite cu măiestrie de naşul bătrân, unde serveam masa de seară, după care eu şi cu naşu ne aşterneam la un joc de table sau de şah, cinstindu-ne şi cu câte un pahar de răchie, iar fetele îşi vedeau de ale lor. Copii se culcau iar pe noi ne prindea miezul nopţii discutând şi simţindu-ne bine, după care obosiţi de munca zilei, dar şi de păhăruţele de ţuică pe care le servisem , ne culcam şi noi.

Se întâmpla de multe ori ca atunci în acele seri naşii să fie vizitaţi de către fratele naşei Nelu, sau de alţi vecini de-ai lor cu care închinam câteva pahare, după care aşa cum era obiceiul momârlănesc, se puneau pe dans după ritmul muzicii redate de un casetofon, încingând atmosfera cu strigăturile lor specifice zonei, din care am reţinut şi eu câteva pe care le scriu mai jos după cum urmează:

„Pentru mândra de la stâni/Am lovit cu boata câni/
Pentru mândrele din sat/Multe boate-am căpătat/

La Dumitru lu Vlăicaru/Se bea ţuica cu păharu/Şi jinarsu cu ulcica/Până nu mai vezi nimică/

Aici la momârlani a bea ceva după o zi de muncă era ceva normal şi nu trebuia să fie musai o zi de sărbătoare ca ei să se pună pe joc şi strigături. Apoi în zilele de sărbătoare mai ales la nedeie sau la sărbătoarea Paştelui, toţi momârlani se îmbrăcau în portul lor momârlănesc şi se adunau împreună petrecând din plin acele sărbători.

Îmi aduc aminte cu drag de bunul meu tată adoptiv cu care ţineam intens legătura şi care mă vizita atunci când dorul de noi îl cuprindea, împreună cu mama sau venea singur. Trecuserăm de mult cu vederea peste acel incident nefericit care se petrecuse între mine şi tata cu câţiva ani în urmă la cununia mea civilă. El nu ţinuse dușmănie pe mine iar eu la rândul meu îi acordasem mai multă atenţie şi mai mult respect, iar el dându-şi seama că eu nu făcusem acel gest de a-l lovi din dușmănie, a luat o mare parte din vină asupra lui şi după o vreme s-a comportat cu mine ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Se vedea cum prin vorbele şi gesturile lui îşi arăta dragostea faţă de mine şi de familia mea şi că-i părea rău de ce se întâmplase. Îl iubeam pe tata şi eram nespus de fericit atunci când venea în vizită la noi şi mă mândream cu el când mergeam pe la rudele mele din Aninoasa.

S-a întâmplat ca tata să-mi facă o vizită, singur, chiar într-o zi de Paşte, prin anul 1995.

L-am întrebat atunci, dacă ar fi curios să vadă cum este tradiţia la momârlani şi cum sărbătoresc ei în ziua de Paşte.

Tata a fost de acord şi urma că a doua zi să mergem în cătunul Dâlja mare pentru a participa la eveniment. Acesta avea loc a doua zi de Paşte deoarece la biserica din cătunul lor nu se afla un popă care să fie în permanenţă acolo, iar părintele din Aninoasa trebuia să meargă şi la ei pentru a le ţine slujbele oricare ar fi fost ele. Şi pentru că până a doua zi mai era destul timp de aşteptat, tata s-a înfruptat din toate bunătăţile pe care Maria le pregătise pentru acea sărbătoare, preparate pe care ea le gătise cu măiestrie din carne de miel, dar şi din prajiturile şi cozonacul care garniseau masa încărcată. Fericit, tata a savurat cu poftă câteva pahare de vişinată preparată tot de Maria, după care l-a luat pe Tinel în

braţe şi a început să ne mai povestească despre perioada când el fusese soldat şi luptase alături de ruşi împotriva nemţilor, prin munţii Tatra din Cehoslovacia. Se mândrea tata cu o schijă ce o avea rămasă în piept din timpul războiului, povestindu-ne cum un camarad de arme, în timpul unui bombardament l-a împins şi nu l-a lăsat să se adăpostească într-o tranşee, iar el atunci rostogolindu-se s-a adăpostit după o movilă măricică de pământ.

Dar din nefericire, bomba a căzut exact acolo unde cel care îl împinsese se adăpostise, ucigându-l. Atunci, spunea el că acea schijă l-a atins în piept şi închinându-se la Dumnezeu i-a mulţumit că îl ocrotise, făcând ca altul să moară în locul lui. Ne mai spunea tata că de fapt numele lui fusese Băican Alexandru şi nu Baciu aşa cum i se spunea acum.

Dar în armată el fusese un bun cercetaş şi un bun maestru coordonator, având gradul de sergent şi de aceea toţi camarazii inclusiv superiorii îi spuneau Baciu.

Când războiul a luat sfârşit şi el a trebuit să fie lăsat la vatră, a fost înregistrat în acte şi în livretul militar cu numele de Baciu, nume pe care el l-a acceptat nefăcând niciun demers pentru a-l schimba.

După ce şi-a încheiat relatarea, tata ne-a încântat auzul cu un cântec care lui îi plăcea foarte mult şi pe care am să-l redau în cele ce urmează: Stan toboşar ar mânca bostan/iar camarad gornist Păun/ar fuma de-ar avea o lulea de tutun/ Trec pe stradă recruţii/sprinteni ca berbecuţii/sprinteni şi-n haine noi/e paradă nu-i război/Nicodim, Nicodim/haide la luptă hai să pornim/la hotar la hotar/mergi fără teamă domn caporal/Domn locotenent al nostru/până la ostrov s-a dus/ şi înota ca vaporu şi plutea ca toporu/tra, la, la, la, la, la/. Mai ştia tata şi alte cântări cu care ne încânta auzul în zilele lui bune, însă acum obosit fiind, după ce ne-a încântat cu acel cântec s-a pus să se culce fericit, cu zâmbetul pe buze.

Se făcuse deja seară aşa că, aşternându-ne patul ne-am pregătit şi noi de culcare.

Tata adormise buştean. Eu şi Maria îl priveam cu drag, în timp ce câteva lacrimi de fericire ne inundaseră ochii.

Liniştea nopţii însă, ne-a invitat la somn şi cuibăriţi sub pătura noastră am adormit fericiţi.

În dimineaţa zilei următoare, după ce ne-am trezit, împreună cu tata, am pornit către cătunul Dâlja la naşii noştrii cu care urma să mergem la biserică. Era ceva drum de străbătut până la casa naşilor, drum pe care îl parcurgeam pe jos urcând câteva dealuri împădurite după care coboram în vale până pe culmea altui deal unde ei îşi aveau casa.

Naşii ne aşteptau îmbrăcaţi de sărbătoare în straiele lor momârlănesti. Ei ştiau despre vizita noastră deoarce îi anunţasem de cu seară printr-un vecin de-al lor.

Bisericuţa era construită la mijlocul pantei unui deal.

Era o bisericuţă mică în care de-abea încăpeau 30 de persoane. În interior era frumos pictată iar pereţii erau împodobiţi cu icoane. În jurul bisericii se întindea cimitirul unde unii dintre momârlani îşi îngropaseră morţii. Spun unii dintre ei deoarece pe la ei este obiceiul ca să-şi îngroape morţii într-un loc din grădina casei lor.

Aici în curtea cimitirului se adunaseră o sumedenie de momârlani care mai de care mai ocoşi, care după obiceiul lor au început să facă pomană între ei dăruind: străchini, pahare, haine, colivă, mâncare şi prăjituri, pe lângă care se serveau între ei cu câte un pahar de răchie.

S-a minunat tata când a văzut aici femeile de momârlan, robuste şi înalte dar şi cu chipuri frumoase, cum sorbeau din paharele cu răchie de parcă beau apă, apoi zise: eu cu femeile astea nu mă pot pune la băut că mă bagă sub masă. Erau intradevar nevestele momârlanilor femei frumoase, robuste dar şi muncitoare.

Ele trăgeau la coasă cot la cot cu bărbaţii lor şi nu se dădeau la o parte de la nici o muncă care trebuia făcută în gospodărie. Şi ce mândre mai erau ele când se vedeau călare pe câte un roib mergând cu desagii plin de lapte sau brânză pe la oraş unde aveau clienteala lor.

Copii lor erau învăţaţi de mici cu treburile din gospodărie iar când ajungeau pe la vârsta de 11 ani, deja deveneau ajutoare de nădejde pentru părinţii lor.

A fost tratat bine şi tata în acea zi, de momârlanii cu care a făcut cunoştinţă, şi Doamne ce fericit mai eram eu că avusesem acest privilegiu de ai arăta şi lui bunătatea oamenilor de pe acele meleaguri. După ce evenimentul s-a încheiat am mers la naşi acasă unde am stat până la orele trei după amiază, apoi luându-ne rămas bun de la ei, am coborât către Aninoasa, unde socrul meu ne aştepta pentru a lua împreună masa de seară. A stat tata vreo trei sau patru zile pe la noi după care s-a întors acasă, unde mama îl aştepta cu veşti de la noi.

Trecuseră deja 6 ani de la Revoluţie şi noutăţile începuseră să-şi facă apariţia prin pieţele şi magazinele din oraş.

Apăruseră în acea perioadă televizoarele color mărcile: Nei şi Gold Star. Am fost printre primii locatari din acel bloc unde locuiam care am achiziţionat un Tv. color marca Nei. Eram încântaţi de frumuseţea imaginilor color care se derulau pe sticla ecranului, mai ales că avusesem oportunitatea să ne băgăm şi cablu de satelit al cărui proprietar era un tânăr cu imaginaţie din Aninoasa.

Tarabele pieţelor erau pline de haine aduse din import, dar şi de fructele exotice precum bananele, portocalele şi ananasul, la care vânzătorii aveau mare clientelă. Familia mea se bucura de o viaţă abundentă neducând lipsă de nimic. Pe Tinel îl înscrisesem în clasa I-a la şcoala din Aninoasa, la clasa doamnei Baneoi. El învăţa bine, iar noi eram fericiţi văzând cum carnetul lui de note se umplea numai de note de 9 şi de 10. Ne ocupam intens de el, cu gândul de a-l iniţia de pe acum, pentru viitorul lui şi nu doream să ducă aceeaşi viaţa pe care o aveam noi acum, aspirând la ceva care să-i confere un trai mai bun. Şi ca să nu mă plictisesc prea tare, eu îmi făcusem pe aici vreo câţiva prieteni, cu care în timpul liber mergeam la sala de fitness de lângă complexul sportiv Agrement, unde ne antrenam. La fel ca şi mine, prietenii mei ale căror nume era: Lucian Corlan, Bebe Corlan şi Vasilică (Cocon) aşa cum îi spuneam noi, doreau să-şi lucreze musculatura în mod armonios. În rest

munca pe care o efectuam în mină se desfăşura în condiţii normale, iar eu devenisem un lăcătuş de nădejde şi un bun ajutor de şef de schimb, al bunului meu prieten Hălmaciu, iar în lipsa acestuia eu îi luam locul.

Fusesem numit în această funcţie de inginerul nostru Jienaru Constantin, cu care în urma unei altercaţii avută între noi doi, devenisem cei mai buni prieteni. Avea acesta o căbănuţă, construită în apropierea cabanei Rusu, la poalele munţilor Parâng, pe care eu cu cunoştinţele mele în ale zidăriei i-am înfrumuseţat-o, făcându-i faţada cu ornament din strop de ciment, iar de jur împrejur i-am făcut un brâu placat cu piatră de rău frumos rostuită, dându-i cabanei un aspect rustic.

Şi după cum vă spuneam activitatea mea la locul de muncă mergea bine. Ca tată şi soţ îmi dădeam silinţa să le ofer alor mei o viaţă frumoasă, dorind să fiu un exemplu bun şi pentru cei care mă cunoşteau dar şi pentru vecinii mei din bloc.

Aproape că trecuse şi acel an 1995. Era luna decembrie şi afară ninsese din abundenţă schimbând peisajul.

După cum vă spuneam într-un capitol anterior, din data de 23 a lunii decembrie minerii intrau în vacanţă urmând să-şi reânceapă munca la începutul lunii ianuarie.

În acea noapte de 23 spre 24 decembrie eu şi ortacii mei lucraserăm în tura de noapte. Dimineaţa când am ieşit din şut, ne-am adunat cu toţii pentru a servi câte un pahar de pălincă, urându-ne unul altuia, sărbători fericite şi la mulţi ani pentru anul ce avea să vină, spunând glume şi încingând discuţii despre activitatea pe care o avusesem în acel an, facându-ne planuri pentru anul ce avea să vină. Şi uite aşa din vorbă, în vorbă sorbind cu plăcere din păhăruţele de palincă, nici nu am simţit cum timpul trecuse şi deja se făcuse ora 11. Palinca îşi făcuse şi ea efectul iar limbile începuseră să ni se împleticească prin gură. De picioare ce să mai zic, făceam de pe acum un pas înainte şi doi înapoi, însă mintea îmi era lucidă şi îmi dădeam seama ce vorbesc. Pe la orele 11, ne-am despărţit şi noi cu voie bună şi urcându-mă în intervenţia care venise să mai adune câte un întârziat cum eram şi eu,

am fost dus în incinta minei. Ajuns aici m-am dus glonţ la vestiare ca să mă schimb şi să fac un duş. Picioarele abea că mă mai ţineau iar eu încercam din răsputeri să mă controlez pentru a nu da de bănuit la nimeni că eram băut. După ce am reuşit să fac un duş şi să mă schimb în haine curate, am pornit spre casă încercând să merg drept şi să nu mă duc în stânga şi-n dreapta, fiindcă duşul pe care îl făcusem mă înmuiase şi mai rău.

Norocul meu că locuiam destul de aproape de mină, aşa că, în câteva minute am fost în faţa uşii la care am bătut ca să mi se deschidă deoarece eu nu mai eram în stare să bag cheia în yală.

Maria care mă aştepta mi-a deschis şi privindu-mă zise:

– Vai! ... ce am eu aici, un Cioică beţică ... hai să te ajute fata să te dezbraci şi hai să mănânci ceva.

Însă eu nu vedeam decât patul din dormitor iar de mâncare nici nu voiam să aud, aşa că, mai mult mormăind am zis:

– Nu mănânc ... vreau doar să dorm.

Apoi râzând, în timp ce mă ajuta să mă dezbrac, Maria zise:

– Vai mă Euşoru da te-ai ameţit rău că nici să te îmbraci ca lumea nu ai mai reuşit; uite cum ai luat maieul pe tine!; iar cămaşa ai îmbrăcat-o pe dos.

– Ce să-i faci scumpa mea, am zis eu; am stat şi eu cu băieţii la un pahar şi după cum eu nu sunt obişnuit cu alcoolul, palinca şi-a făcut efectul.

– Acum vreau doar să dorm.

– Bine spuse ea, în timp ce eu deja mă băgasem în pat, apoi adăugă: vezi că astăzi este ajunul Crăciunului iar Ilie nu s-a ţinut de promisiune şi nu ne-a adus brad din munte.

– Poate reuşeşti să rezolvi problema după ce te trezeşti.

– Aha, am mormăit eu aproape adormit.

Seara se lăsase peste micul orăşel troienit de zăpada care căzuse din abundenţă, iar eu abea atunci mă trezisem din somn.

Era ora 17:00. Maria îmi dădu ceva de mâncare.

Aşezat pe scaun la masă, înfulecam flămând din bunătăţile pe care le gătise în acea zi. Ea îmi reaminti că trebuie să fac

neapărat rost de brad. Încă mai simţeam în mine aburii alcoolului însă acum eram sigur pe picioarele mele.

– O să merg în pădure şi am să tai un brad, am spus eu după ce am terminat de mâncat. Şi echipându-mă cu un topor şi nişte sfoară am sărutat-o pe Maria apoi ieşind afară din casă am pornit către coloniile din sus de pe vale, unde ştiam eu, că acolo pe un deal se afla o mică pădurice de brad.

Am urcat cu greu acel deal troienit de zăpada viscolită, care pe alocuri măsura şi jumătate de metru şi în care eu mă afundam fără să vreau, deoarece privirea îmi era îndreptată spre vârful brazilor, încercând să aleg pe unul care să-l tai şi să-l duc acasă.

Brăduleţ, brăduţ, brăduţ, ninge peste tine/haide hai în casa mea/unde-i cald şi bine/.

Aşa cântam eu în acele momente, mai mult în surdină ştiindu-mă singur în mijlocul pădurii.

Doar stelele şi luna strălucitoare care luminau cerul îmi mai ţineau companie în negura nopţii, luminandu-mi calea.

La un moment dat m-am decis asupra unuia dintre acele conifere şi urcându-mă în el i-am retezat vârful aruncându-l jos.

După ce am coborât din brad, am legat brăduţul frumos cu sfoara ce o adusesem cu mine şi pe-aci ţie drumul înapoi către casă, bucuros că reuşisem să fac rost de bradul care urma să fie împodobit şi care niciodată de când eram căsătorit cu Maria, nu lipsise din căminul nostru, oriunde ar fi fost el.

Pe la orele 19 şi un sfert eram deja în faţa uşii. Maria mă aştepta nerăbdătoare cu uşa de la garsonieră deschisă.

Din dormitor se auzeau frumoasele colinde de Crăciun pe care ea le asculta la o combină muzicală care o achiziţionasem cu ceva timp în urmă.

Văzând bradul, ea se minună de frumuseţea lui şi zise:

– Este cel mai frumos brad dintre toţi cei pe care i-am avut până acum.

– Bravo Euşorul meu! şi îmbrăţişându-mă îmi dărui bucuroasă o mică sărutare, drept recompensă pentru efortul

depus de a aduce frumosul brăduţ. Am aşezat bradul în piciorul special făcut pentru el, apoi în compania frumoaselor colinde interpretate de Ştefan Hruşcă, eu, Maria şi Tinel, ne-am apucat să împodobim frumosul brad. Colindătorii începuseră să apară pe la uşi şi să ne ureze, iar noi îi întâmpinam bucuroşi în prag dăruindu-le câte ceva.

Îmi aduc aminte că în acea seară de Ajun, am fost colindaţi şi de mătuşa Mariana împreună cu soţul ei Nelu, cărora ne-am alăturat plecând împreună la colindat pe la rudele noastre.

Rudele pe care le colindam se alăturau şi ele grupului după care plecam împreună mai departe. Într-un final formasem un grup destul de mare. Cei care ni se alăturaseră erau: Predoşanu Marian, tuşica Nuca, unchiul Titi, socrul meu şi încă doi verişori Marian şi Camelia Broască. În aceaş formaţie am plecat să o colindăm pe tuşica Anuţa care locuia sus pe vale într-o casă de colonie. Ajunşi acolo, tuşica Anuţa, ne-a primit cu braţele deschise şi invitându-ne în casă ne-a poftit să ne aşezăm la masa plină de bunătăţi.

Avea tuşica o febleţe pentru mine şi de câte ori mergeam pe la ea mă servea cu delicioasa ei supă de tăiţei, care mie îmi plăcea la nebunie şi care era nelipsită de la masa ei. Aşa că şi de data aceasta tuşica m-a îmbiat cu o farfurie plină cu delicioasa ei supă.

În seara aceea erau acolo şi copii ei Ionico şi Angelica cu soţul ei Virgil, cu care noi ne înţelegeam destul de bine.

După ce am petrecut o vreme la draga mea mătuşică, am plecat către casa socrilor mei unde urma să petrecem cu toţii în acea noapte.

Doamne ce frumos se mai petreceau acele zile de sărbătoare în această zonă unde oamenii se „complăceau" între ei şi trăiau în ambianţă şi în înţelegere.

Au trecut şi acele sărbători frumoase petrecute împreună cu familia mea pe care o întemeiasem în urmă cu 8 ani.

Anul nou trecuse iar noi începeam al 9-ulea an de convieţuire. Ne sărutasem şi ne îmbrăţişasem în noaptea de anul nou sub vâscul agăţat de candelabrul camerei, cu

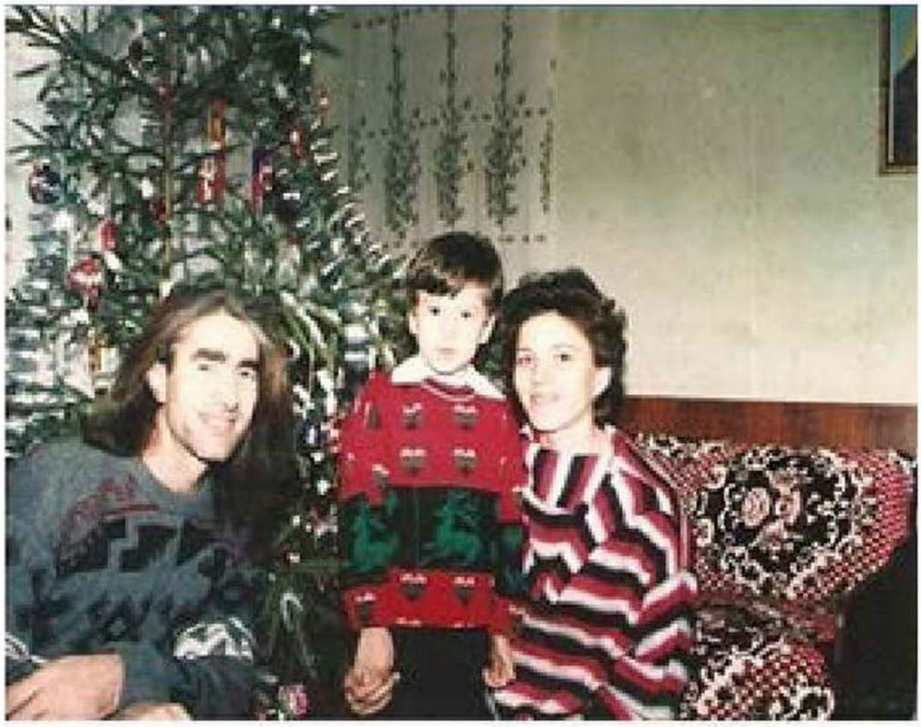

Maria, eu si fiul nostru Eugen, langa bradul de Craciun, din acel an.

dragoste, dorindu-ne în continuare înţelegere şi iubire care să dăinuie între noi indiferent de problemele şi greutăţile care vor apărea în acel an 1996, în care trecusem.

Aici în această zonă a ţării iernile erau mai lungi iar zăpada se topea mai greu datorită munţilor şi dealurilor abrupte care formau relieful ei frumos pitoresc.

Era în luna februarie.

Mă întorceam acasă liniştit de la şut. Avusesem o zi mai grea şi eram obosit. Intrând în bloc m-am oprit în faţa cutiei poştale verificând-o. În ea am găsit o scrisoare.

Era de la mama. Am urcat scările şi după ce am intrat în casă i-am întins-o Mariei ca să o desfacă, după care am citit-o.

Prin rândurile ei mama, mă înştiinţa că tata este grav bolnav şi că a fost internat în spital. După investigaţiile făcute acolo, doctorii îl diagnosticase-ră cu cancer malign la plămâni.

Spunea mama că doctorii îi sugeraseră să nu-i spună tatei adevărul despre boala lui şi să-l mintă că ar avea o răceală la plămâni.

Acele veşti deloc bune ne-au întristat. Ştiam că acea boală este deosebit de periculoasă. Acea scrisoare sosise la sfârşit de săptămână, aşa că ne-am propus ca la începutul săptămânii ce va urma să-i dăm un aviz telefonic mamei ca să ne mai dea veşti despre tata. În săptămâna ce a urmat am vorbit la telefon cu mama care ne-a spus că tata este liniştit şi îşi ia cu regularitate medicamentaţia cu care el nu era obişnuit deoarece nu fusese niciodată bolnav până atunci şi că doctorii i-au propus să-l opereze.

Ne-am mai liniştit un pic şi i-am promis mamei că vom merge şi noi acolo imediat ce voi obţine concediul. Rămăsese ca a doua zi să o sunăm noi de la o prietenă, iar ea să meargă la o vecină de-a ei Marioara, care avea telefon fix.

În seara zilei următoare am vorbit din nou cu mama.

Era foarte supărată deoarece spunea că tata aflase despre boala lui. Spunea că din întâmplare, aflându-se în vizită la spital, doi cetăţeni care îl cunoşteau, l-au văzut în patul lui de suferinţă stând cu ochii închişi părând că doarme.

Atunci unul dintre ei s-a adresat celuilalt spunându-i: uite-l şi pe săracu nea Sandu; are cancer la plămâni.

Posibil aflaseră şi ei de pe la medicii din salon.

Când tata care nu dormea a auzit discuţia dintre cei doi, din acel moment şi-a pierdut orice speranţă la viaţă.

A cerut imediat să fie externat şi a refuzat orice intervenţie din partea medicilor inclusiv operaţia propusă. Şi pentru că spitalul se afla aproape de casa noastră, doctorul a trimis o soră medicală să o ia pe mama şi să o aducă acolo la cererea tatei.

Tata a mustrat-o pentru că îi ascunsese adevărul şi a cerut să fie dus acasă. Plângea mama în acea seară la telefon, în timp ce ne povestea acea întâmplare nefericită şi cu glasul stins înainte de a încheia convorbirea ne-a spus:

– Să veniţi şi voi maică pe acasă, că vrea taică-tu să vă vadă.

După acea tristă convorbire ne-am îndreptat trişti paşii către casă, dicutand despre când am putea merge acolo.

Am căzut de comun acord cu Maria că voi face o cerere către conducerea minei, în care voi solicita acordarea unei săptămâni de concediu. A doua zi am depus cererea care mi-a fost aprobată, dar nu cu plecare imediată ci doar în luna aprilie, deoarece doi băieţi de pe schimbul meu se aflau în foaie de bolă, iar plecarea mea ar fi îngreunat situaţia.

Nu aveam ce face aşa că trebuia să aştept până în luna aprilie. Eram supărat în sinea mea că nu puteam merge imediat acasă, deoarece în acea perioadă se putea întâmpla ceva cu tata şi eu nu puteam să-i îndeplinesc dorinţa de a ne vedea pe toţi trei alături de el în acele clipe în care suferea de pe urma bolii care se abătuse asupra lui.

Însă Bunul Dumnezeu a făcut ca dorinţa lui să se împlinească şi la sfârşitul lunii aprilie într-o dimineaţă însorită de primăvară, împreună cu Maria şi Tinel ne aflam lângă patul lui de suferinţă.

Tata ne privea cu ochii înlăcrimaţi. Boala lui evoluase destul de mult, cancerul i se întinsese până în gură iar gingiile lui deveniseră albe.

Slăbise mult şi dacă mai cântărea 50 de kilograme.

L-am ajutat să se ridice în şezut după care ne-am aşezat şi noi lângă el. Oftând tata spuse:

– Dragii mei, Eugene, Erika, eu o să mor; să aveţi grijă de mama voastră; să nu mă uitaţi taică şi să veniţi să-mi aprindeţi o lumânare la căpătâi. La auzul acestor vorbe eu şi Maria am izbucnit în plâns. Tata plângea şi el. La fel şi Tinel care se lipise de trupul mamei mele. Apoi el mai adăugă:

– Iar tu Tinele să asculţi de părinţii tăi şi să îi iubeşti.

Apoi tata a cerut să fie aşezat din nou pe spate în pat şi obosit de efortul pe care îl făcuse ca să vorbească cu noi, a adormit. Era iubit tata de toate neamurile lui dar şi de cele din partea mamei. El era un om bun şi pe majoritatea dintre ei îi ajutase cu câte ceva. De aceea în acea săptămână cât am stat eu pe acolo el a avut parte de vizitele lor. M-am bucurat

şi eu de prezenţa lor deoarece trecuse destulă vreme de când nu îi mai văzusem.

M-am văzut atunci cu surorile mamei Mariana şi Lizica care venise împreună cu soţul ei Sandu cărora tata împreună cu mama le-o botezase pe Roxana fetiţa lor, apoi au mai venit pe acolo şi Bogdan Mircea împreună cu Alexe Gheorghe (Gigel) cu care am purtat discuţii, povestindu-le şi despre viaţa oamenilor din Valea Jiului.

Timpul şederii mele pe acolo se cam scursese iar eu trebuia să-mi iau familia şi să mă reîntorc la casa mea. Îmi părea rău că o las pe mama singură cu acele probleme grele pe cap dar nu puteam face nimic, trebuia să plec.

Cu durere în inimă şi cu lacrimi în ochi ne-am luat rămas bun de la bietul meu tată, care cu voce stinsă spuse:

– Să nu mă uitaţi dragii mei şi vă mulţumesc că aţi venit să mă vedeţi

– Eu îţi mulţumesc tată, i-am spus eu.

– Îţi mulţumesc pentru că ai avut grijă de mine şi m-ai crescut. Îţi mulţumesc dragă tată pentru toate lucrurile bune pe care le-am învăţat de la dumitale.

– Te rog tată să mă ierţi pentru toate greşelile cu care te-am supărat.

– Te-am iertat de mult, spuse tata, mergi în pace şi ai grijă de familia ta.

Apoi după ce mi-am luat rămas bun şi de la mama care ne privea cu lacrimi în ochi am plecat în drumul nostru. Pe drum i-am povestit Mariei câteva amintiri de-ale mele avute cu tata din perioada de dinainte de căsătoria mea cu ea.

Îi povesteam despre zilele când eu mergeam cu el la lucrările lui de zidărie iar el îmi spunea că şi-ar dori ca atunci când nu va mai putea să lucreze să-şi ia un baston şi să meargă cu mine la lucrările tocmite, iar acolo aşezat pe un scaun mă va coordona pentru ca lucrarea să iasă pe placul lui.

Iubea tata acea meserie şi nu degeaba era cunoscut în oraş pentru măestria cu care ducea la bun sfârşit toate lucrările lui. Însă ce păcat că acea dorinţă a tatei nu avea să se împlinească. Avea tata pe atunci 73 de ani şi dacă această

boală nu-l răpunea, el era în stare să muncească în continuare. Era un om puternic şi după cum spuneam anterior nu fusese niciodată bolnav.

Muncise la ocna de sare şi avea aproape 20 de ani de când ieşise la pensie. Se deplasa numai cu bicicleta chiar şi pe distanţe mai mari de 10 km şi nu se dădea pe unul mai tânăr ca el. De multe ori se întâmpla să fiu alături de el, atunci când vreun cunoscut îl întreba zicând:

– Ce mai faci nea Sandule?

– Bătrân dar poate mult! răspundea el.

– Aşa e, nea Sandule o să trăieşti 100 de ani.

Ar fi trăit tata poate peste 100 de ani iar eu m-aş fi bucurat de prezenţa lui aşa cum îşi dorea, cu bastonul în mână aşezat pe un scăunel dându-mi indicaţii preţioase.

Dar ce păcat că Domnul îl voia la el, în împărăţia lui şi asta pentru că era un meşter priceput şi ar fi vrut ca tata, să pună o mistrie de tencuială la zidul Sionului, pe care El, Dumnezeu, începuse să-l construiască încă de la facerea lumii.

Primăvara îşi făcuse deja datoria şi readusese la viaţă natura.

După ce în luna Mai ne încântase cu frumuseţea miilor de flori colorate şi parfumate, care umpluseră de aroma lor toate pajiştile, parcurile şi tot locul pe unde răsăreau, primăvara ne-a părăsit cedând locul surorii ei vara, care urma să-i continue munca şi care avea să ne bucure cu soarele ei cald.

Noi şi cu mama ţineam o legătură strânsă în vederea obţinerii de informaţii cu privire la starea de sănătate a tatei.

Era pe la sfârşitul lunii iunie când ea ne-a anunţat printr-un telefon că tata era pe ducă.

Chemase preotul pentru a-l spovedi şi împărtăşi. A doua zi chiar pe data de 1 iulie a acelui an 1996, mama ne-a telefonat din nou şi ne-a spus că tata decedase.

Atunci am anunţat la conducerea minei, obţinând trei zile libere. Apoi împreună cu familia am plecat la Slănic, pentru a

fi alături de familia mea îndurerată care mă aştepta. În aceeaş seară cu trenul de noapte am plecat către casa părintească.

În dimineaţa următoare la ora 9:30, ne aflam în faţa casei unde era mare jale. Îmi pusesem în gând să fiu tare pentru a putea da o mână de ajutor.

Când m-a văzut mama şi cu fraţii mei aflaţi şi ei acolo, au izbucnit în plâns. I-am îmbrăţişat şi i-am consolat aşa cum ştiam eu mai bine. Nu am plâns în hohote dar nici nu m-am putut abţine să nu-mi vărs lacrimile la căpătâiul tatei.

Maria şi cu Tinel plângeau în hohote. Fiind cel mai mare dintre fraţi le-am spus:

– Haideţi dragii mei să ne ocupăm de buna desfăşurare a pregătirilor de înmormântare şi să aranjăm toate cele de trebuinţă pentru cei ce vor veni la priveghi.

Fraţii mei au fost de acord cu mine apoi împreună, ajutaţi şi de fratele mamei Bogdan Gheorghe (Mircea) cum îi spuneam noi am pregătit priveghiul, dar şi tot ce era necesar pentru acel eveniment neplăcut.

De privegheat l-am privegheat noi copii lui. Iulian fratele meu mijlociu venise însoţit de soţia lui Anda.

Pe mama săraca o mai lăsasem să se odihnească şi a mers să doarmă la tanti Marioara, buna ei vecină şi prietenă. Noi copii am stat la priveghe toată noaptea depănând amintiri în memoria tatei. A doua zi tata a fost scos din casă şi aşezat în dricul mortuar cu care a fost plimbat pentru ultima oară pe strada principală a oraşului.

Nuţa Lipcan, bocitoarea, stătea în urma dricului şi atunci când cortegiul trecea pe lângă vreo lucrare făcută de tata striga: „Uite nea Sandule şipotul la care ai lucrat, uite ce frumos ai făcut zidul de piatră etc,etc".

Nu vă voi relata în continuare ce s-a mai întâmplat în această poveste tristă din viaţa mea, cu toţii ne dăm seama ce avea să se întâmple cu răposatul meu tată.

Vreau să vă spun doar că durerea mea era de nedescris. Îmi murise acela care mă adoptase şi îmi dăduse o educaţie, mă crescuse aşa cum a crezut el de cuviinţă şi care mă iubise

în felul lui. Mă iubise mai mult decât tatăl meu biologic pe care îl mai întâlnisem rareori.

Însă pentru mine tata nu murise, el trăia în inima mea şi în mintea mea ştiam că acum spiritul lui mă priveşte de undeva de sus din împărăţia Tatălui Ceresc şi că de acolo el mă apără şi mă ocroteşte de rele.

Retrăiesc şi acum când scriu aceste rânduri, acele sentimente de dragoste pentru el şi aş dori şi acum să-l am lângă mine şi să-i spun: „Te iubesc, tată".

În tot decursul vieţii mele de până acum, am învăţat că dragostea este cel mai important lucru din viaţa fiecărui om.

Iar acest cuvânt magic „te iubesc" trebuie spus din inimă atunci când cei dragi se afla şi trăiesc printre noi.

Dăruieşte dragoste şi vei primi dragoste. Dăruieşte-o chiar şi celui pe care tu îl consideri neprietenos, la un moment dat el îşi va da seama că a greşit.

*

Este firesc ca viaţa omului să se desfăşoare cu bune şi cu rele.

Aşa şi eu alături de familia mea trăiam aceste lucruri fireşti din viaţa noastră. Timpul merge înainte iar noi nu-l putem ţine în loc.

La fel şi viaţa.

Acele evenimente triste din viaţa mea şi a familiei mele trecuseră iar noi ne vedeam în continuare de viaţa noastră acolo în Valea Jiului. Băiatul meu era în vacanţă iar eu am omis să vă spun că el terminase clasa I-a, cu note bune la învăţătură obţinând premiul doi. Însă el era dezamăgit deoarece era sigur că va primi premiul I. Dar din păcate acel premiu a fost acordat unui copil de poliţai din oraş.

Dar ce puteam face, eu nu eram poliţai ci doar un simplu lăcătuş. Ce influenţă puteam să am eu asupra acelei decizii deja luate. Aşa că, l-am consolat pe băiatul meu, spunându-i că mai importantă este situaţia lui la învăţătură şi cunoştinţele pe care le-a acumult. M-a aprobat însă am simţit că în inima lui rămăsese o urmă de frământare. Şi ca să uite

acel incident i-am spus că premiul cel mare vine din partea mea şi al mamei lui, deoarece în câteva zile eu îmi voi lua concediu şi vom pleca împreună la băile Felix.

Acel voiaj avea să dureze o săptămână şi fusese organizat de conducerea exploatării miniere, iar suma pe care am plătit-o a fost una modică. Transportul s-a făcut cu autocarul. Acolo am pertecut o săptămână de vis în care ne-am bucurat de cura apelor termale dar mai ales de odihna binemeritată în urma muncii depusă în subteran.

Vă spuneam undeva prin aceste rânduri că atunci când minerii se aflau împreună erau neînfricaţi şi puteau depăşi orice obstacol.

Vreau să menţionez acest lucru deoarece printr-o întâmplare care s-a petrecut la sosirea noastră la băile Felix, am demonstrat fără voie acest lucru acelora care atunci ne priveau stupefiaţi. Ajunşi la porţile staţiunii, autocarul cu care venisem a staţionat iar noi am coborât cu toţii din el, după care am intrat în incinta staţiunii. După ce ghidul nostru ne-a arătat împrejurimile şi a vorbit cu administratorul de acolo, el ne-a informat că nu vom fi cazaţi în acel loc şi că va trebui să mergem la cealaltă intrare a staţiunii, fiindcă acolo aveam repartizarea. Atunci ne-am înapoiat la autocar pentru a călători nu departe de unde ne aflam, la hotelul unde trebuia să fim cazaţi. Am avut însă surpriza să constatăm că autocarul nostru era blocat de două autoturisme. În faţă era blocat de o maşină marca Volvo, iar în lateral pe partea stângă de un autoturism Dacia 1300. În spate erau parcate alte maşini.

Ce să facem acum.

Am căutat noi după proprietarii lor dar ei nu erau de găsit. Ne gândeam noi că poate o făcuseră intenţionat, deoarece au văzut că autocarul avea numere de Hunedoara şi poate nu toată lumea îi înghiţea pe mineri.

Într-un final ne-am decis să luăm cele două maşini pe sus şi să deblocăm autocarul pentru a ne putea continua drumul. Zis şi făcut şi punându-ne câte şase inşi la o maşină, le-am

ridicat pe sus după care le-am mutat câţiva metri mai încolo sub privirile mirate ale celor aflaţi acolo.

Şi îmbarcându-ne din nou în autocar ne-am văzut de drum.

Tot în acea vară la vreo două săptămâni după reîntoarcerea noastră din staţiunea Felix, am plecat la staţiunea Geoargiu împreună cu colegul meu de muncă Ioniţă Florin, care îşi cumpărase o maşină marca Dacia şi cu care ne-am deplasat până acolo. Acolo la Geoargiu am petrecut o singură zi.

Restul concediului din acea vară l-am petrecut cu familia, în Slănic Prahova, acasă la mama. Împreună cu ea am fost şi la mormântul tatei pentru a-i aprinde o lumânare, aşa cum el şi-a dorit.

Şi uite aşa mai cu o excursie mai cu o plimbare zilele de concediu s-au terminat iar noi reîntorşi la locuinţa noastră din Aninoasa, ne reluasem din nou activitatea. Luna septembrie se apropia iar Tinel trebuia pregătit pentru şcoală cu toate cele de trebuinţă.

A venit şi luna septembrie iar toamna începea să se simtă bucurându-ne cu prezenţa ei. Pomii fructiferi erau încărcaţi de rod şi te îmbiau cu aroma fructelor lor.

Noi ne aflam în vizită la naşii noştrii şi îi ajutam la strânsul fânului şi a prunelor.

Holdele pe care le însămânţasem în primăvară erau pline de rod. Eram bucuroşi că aveam cu ce umple cămara dar şi pivniţa din curtea socrului.

Crescuseră aici pe holdă şi câţiva bostani de care avea să se bucure purcica noastră pe care o creşteam tot la socru în mica lui curte unde îi construisem o mică cocină.

Niciodată în toţi acei ani nu ne prinsese iarna fără a avea cămara plină cu de toate.

Soţia mea fiind o gospodină de excepţie umplea cămara, cu borcane de dulceaţă, compot, bulion, zacuscă, verdeaţă, sticle cu vişinată şi afinată iar într-un colţ aşeza nelipsita damigeană de 20 de litri plină cu vin de mure.

Şi nu mai vorbesc de preparatele din carne de porc pe care le conserva în căzanelul cu untură. Această îndeletnicire cu

prepararea produselor din carne de porc o deprinsese de la tatăl ei care era şi măcelarul oraşului.

De cum începea tăierea porcilor el era solicitat de cei care deţineau aceste animale, pentru a fi înjunghiate şi pregătite de el. Nu era nimeni altul ca el în oraş. Până seara el pregătea din carnea de porc, cârnaţii, sângeretele maioşul, caltaboşul şi aşeza şi carnea bine rumenită în ciubăre speciale turnând peste ele uleiul cald care după ce se răcea se transforma în untură conservând carnea aflată în ele. Maria îi mergea pe urme.

Nu era ea în stare să-l înjunghie pe ghiţă, însă dacă după aceea îl lăsai pe mâna ei, ţi-l tranşa şi îl măcelărea aşa cum făcea şi tatăl ei.

Dar să reluăm firul poveştii de unde am rămas, acolo la naşi noştri de unde ne strângeam recolta pe care o transportam acasă cu ajutorul lor.

Şi uite aşa prin munca noastră reuşeam să ducem o viaţă bună fără lipsă de nimic, trecând cu bine peste zilele şi lunile din an care treceau destul de repede. Ne apropiam cu paşi repezi de acel sfârşit de an care din punct de vedere economic la nivel de ţară nu dădea semne prea bune.

Sistemul politic ce se instaurase în ţară nu mai dădea roade favorabile. Soarta minerului din subteran era pusă în pericol de ignoranţa acelora pe care îi votasem ca să ne fie în fruntea ţării şi pe care nu-i mai interesau mineritul din Valea Jiului.

Anul 1997, în care nu de mult intrasem nu promitea nimic bun. Salariile se diminuaseră iar cu banii câştigaţi nu mai puteam face faţă cerinţelor familiei. Datorită acestor probleme am fost determinat să o angajez pe soţia mea la un bar din Aninoasa. Barul se numea „La Renato" şi era amplasat exact lângă căminul unde erau cazaţi muncitorii care veniseră să lucreze la mină de prin alte părţi ale ţării. Ne gândeam că în acel mod puteam rotunji veniturile familiei.

Nu prea îmi convenea mie faptul că Maria trebuia să lucreze în acel bar, ştiind că acolo va avea de-a face cu toţi beţivii, care îi puteau aduce injurii şi jigniri. Însă îmi puneam încrederea în cei câţiva prieteni pe care îi aveam în acest

orăşel şi care mai dădeau şi ei pe la ea prin bar încingându-se la un joc de biliard.

Ea copilărise cu acei băieţi şi de aceea eu consideram că o va apăra la nevoie.

Şi dacă ei au făcut vreodată acest lucru eu vreau să le mulţumesc şi le adaug numele în această carte, în următoarea ordine: Fery Suhan, Loţi Bledea, Giurgea Dănut, Eugen Enache, Giurgea Ilie şi poate au mai fost şi alţii. Şi după cum vă spuneam Maria trebuia să lucreze iar de casă şi de băiat ne ocupam pe rând, atunci când unul din noi era liber.

Nu câştiga ea prea mult dar cumulate salariile ne ajungeau pentru nevoile noastre.

Dar veştile proaste nu încetau să apară şi la urechile noastre se auzise zvonul că în curând minerii din Vale vor fi disponibilizaţi şi că minele se vor închide.

Pentru mine aceste veşti nu erau deloc bune deoarece mă determinau să părăsesc din nou acele locuri rămânând fără un loc de muncă stabil şi cine ştie cum voi reuşi să-mi întreţin familia.

Încercam însă să ignor acele veşti cu gândul că poate ele nu se vor întâmpla. Şi pentru că sezonul estival sosise cu soarele călduros al verii, m-am gândit că ar fi bine să-mi iau familia şi să plec într-o scurtă vacanţă pe litoralul marii Negre, ca să ne mai odihnim şi să mai scăpăm de acele gânduri care ne frământau.

Aşa că, împreună cu familia mea şi cu alte familii din Aninoasa, ne-am deplasat pe litoral în staţiunea Neptun, unde ne-am cazat pentru o perioadă de zece zile la un hotel de lângă plajă. Multe din acele zile le-am petrecut în compania acelor familii venite cu noi, pierzând nopţile pe plaja din apropiere, cântând şi petrecând, acolo unde frumosul răsărit ne anunţa începutul unei zi însorite.

De-abia atunci plecam şi noi în camera de hotel unde ne odihneam ceas de vreo 4 ore după care ieşeam să facem şi noi puţină plajă.

Păcat însă că cele 10 zile au trecut ca vântul, iar noi a trebuit să părăsim frumosul litoral, lăsând în urmă amintiri plăcute.

Însă pe cele surprinse de aparatul foto le-am luat cu noi acasă, împreună cu suvenirurile cumpărate sau găsite aici pe plaja litoralului.

Amintiri care mai dăinuie şi astăzi şi stau frumos aranjate în albumele foto pe care le păstrăm şi acum.

Uitasem să vă spun că acel concediu îl avusesem în luna august şi vreau să menţionez această dată pentru că ea este importantă deoarece ne apropiem cu paşi repezi de sfârşitul acestei povestiri, dar şi de un alt eveniment care avea să aibă loc în viaţa mea cât de curând şi pe care vi-l voi destăinui în cele ce urmează.

Întorşi din acel concediu ne-am reluat fiecare slujba lui.

Însă acele veşti pe care voisem să le ignor au reapărut în rândurile minerilor şi urma ca în curând ele să se înfăptuiască.

Eu am fost înştiinţat că voi fi transferat din nou la atelierul mecanic de unde plecasem cu câţiva ani în urmă, acolo la atelierul mecanic de la puţul principal al minei. Acea veste m-a întristat, deoarece trebuia să mă despart de ortacii mei cu care împărţisem de-alungul timpului şi bune şi rele iar noi devenisem ca nişte fraţi.

Însă nu mă puteam opune deciziei luate de şeful de sector care pe atunci era condus de Gelu Iancu.

Aşa că, vrei nu vrei m-am mutat din nou la primii şi vechii mei colegi de muncă cu care îmi începusem activitatea la acel sector cu aproape 10 ani în urmă, atunci când eu venisem aici detaşat de la mina de sare din Slănic.

Din păcate nu-mi mai aduc aminte doar de numele câtorva dintre acei colegi avuti acolo şi pe care îi voi enumera după cum urmează: Nedesca Ion, Pitiu Baci, Hărăbor Tanasache, maistrul Dragănescu Ion, Fişter Marius şi Mitică Bercea.

Ei m-au primit cu braţele deschise şi deoarece ştiau că sunt un lăcătuş bun, mă luau cu ei la aproape toate reparaţiile care trebuiau făcute în subteran sau la suprafaţă. Îmi făceam cu plăcere partea mea de muncă alături de ortacii mei cu care m-am acomodat destul de repede, şi cu care m-am înţeles în orice activitate.

Însă în toamna acelui an 1997, guvernul convenţiei democrate condus de Victor Ciorbea, a luat decizia disponibilizărilor masive, din considerente economice, mineritul fiind considerat prea costisitor. Cu banii primiţi de la Banca Mondială, care să le compenseze pierderea locului de muncă, minerii din Valea Jiului au fost invitaţi să se înscrie de bună voie în programul de disponibilizare, despre care nimeni nu ştia mai mult decât că îţi aduce dintr-o dată câteva milioane bune. Şefii birourilor miniere te invitau să te înscrii acum sau dacă nu, oricum erai disponibilizat mai târziu. Acele evenimente m-au determinat şi pe mine să mă înscriu pe acele liste la gândul că viitorul nu mai aducea nimic bun şi că minele vor fi închise. După ce m-am înscris pe acele liste, alături de o mare parte din minerii care veniseră să lucreze aici din toate zonele ţării, am fost invitat să-mi fac lichidarea şi să predau totodată şi garsoniera în care locuisem până atunci şi care era în proprietatea Regiei Autonome a huilei din Petroşani.

În urma acestei disponibilizări m-am ales cu suma de 12 milioane. Mobila şi celelalte lucruri pe care le achiziţionasem în toţi acei ani, le-am mutat în locuinţa socrului meu, unde de acum urma să locuim şi noi. Banii pe care îi primisem în urma disponibilizării i-am depus la o bancă din Petroşani fără să cheltuim din ei.

Mama, pe care eu am înştiinţat-o despre disponibilizările în masă care avuseseră loc, îmi propusese să mă întorc acasă.

Eu am acceptat însă Maria era reţinută şi nu dorea să plece. Ea voia să rămână şi să aibă grijă de tatăl ei, care dăduse în patima băuturii afectându-i sănătatea. Avusese socrul meu, cu mulţi ani în urmă pe când lucrase în mină, un accident la cap, iar acum din cauza băuturii ajunsese să-şi piardă cunoştinţa. De aceea voia Maria să rămână cu el.

În luna octombrie mama a venit la mine în Aninoasa, pentru a mă ajuta să mă întorc acasă, fiindcă îl luam şi pe Tinel cu mine, urmând ca să-l înscriu la Şcoala din Slănic.

I-am lăsat Mariei 6 milioane din acei bani pe care îi primisem, apoi împreună cu mama am plecat către casa

părintească, supărat însă că soţia mea refuzase să mă însoţească.

Aşa că, în toamna anului 1997 părăseam din nou aceste ţinuturi, de data aceasta fără soţia mea neştiind ce îmi va oferi în continuare soarta.

Ajuns din nou în Slănic mi-am depus cei 6 milioane de lei în bancă, urmând ca lunar să primesc o dobândă de 35% din valoarea lor. Mai primeam şi ajutorul de şomaj care însuma şi el în jur de 700 de lei, iar cu ajutorul acestor bani reuşeam să-mi menţin echilibrul.

Ajutorul de şomaj îmi fusese acordat pentru o perioadă de un an aşa că, deocamdată nu am încercat să-mi găsesc un alt loc de muncă.

Pe Tinel l-am înscris în clasa III-a, la Liceul Teoretic din Slănic şi se părea că totul merge bine.

Mai târziu am investit o parte din banii pe care îi aveam în bancă, în scopuri familiare, dotând locuinţa de aici cu cablu Tv, care ne oferea vizionarea a 50 de programe diferite, după care am instalat şi un telefon fix, care să ne fie întotdeauna la îndemână, atunci când era nevoie să contactăm telefonic o persoană şi mai ales fiindcă eu trebuia să ţin legătura cu Maria. Din convorbirile mele cu ea aflasem că era încă angajată la acel bar din Aninoasa şi că în continuare are grijă de tatăl ei care refuza să se lase de băutură şi care pe furiş consuma câte o sticlă de votcă sau de lichior.

În urma intervenţiilor medicale avute cu tatăl ei, Maria cheltuise o mare parte din banii pe care îi lăsasem.

Mie însă îmi mai rămăseseră ceva bani din care voiam să mă aleg cu ceva acum cât nu era prea târziu deoarece ei se devalorizau pe zi ce trece, iar mie îmi era frică că într-un viitor apropiat să nu mai pot cumpăra cine ştie ce cu ei.

Aşa că, la insistenţele fratelui meu Iulian mi-am cumpărat un autoturism marca Renault 16. Nu aveam permis de conducere, dar urma să mă înscriu la şcoala de şoferi pentru a-l obţine. Maşina era condusă de fratele meu Iulian sau de

celalat frate Marian care şi el îşi luase de curând permisul de conducere. O conduceam şi eu prin zonele pe unde nu existau agenţi de circulaţie care m-ar fi putut amenda pentru acea infracţiune. Ştiam să conduc bine deoarece înainte să plec din Valea Jiului fusesem înscris la şcoala de şoferi şi apucasem să fac toate orele de conducere. Dar din lejeritate nu m-am mai dus să-mi iau dosarul de la Deva unde fusese depus şi să-l aduc la Ploieşti sau la Vălenii de Munte pentru a o continua, aşa că am abandonat-o.

Era în primăvara anului 1998, când îmi achiziţionasem acea maşină, iar eu şi fratele meu Iulian ne făcusem planuri mari, încercând să devenim comercianţi şi să vindem pe tarabele pieţelor din Ploieşti, fructe şi legume pe care urma să le cărăm cu acea maşină. Am încercat noi să facem acel negoţ cu cireşe şi căpşuni pe care le obţineam la un preţ mic de la unii producători, dar treaba nu a prea mers.

Nu aveam noi stofă de comercianţi. Apoi maşina o foloseam doar pentru plimbările noastre care le făceam noaptea sau ziua pe drumuri lăturalnice, mai ales la sfârşit de săptămână când ne îndreptam spre preferatele noastre puncte de atracţie aflate în comuna Schiulesti la Mănăstirea Crasna. Cu timpul maşina s-a deteriorat iar eu am fost nevoit să o dau unor băieţi din Ploieşti la schimb pe o motocicletă IJ. o chitară şi un aparat video marca Orion.

Zilele treceau iar dorul de Maria se accentua aşa că, am decis să merg în vizită la ea, împreună cu Tinel.

Ajuns în casa tatălui ei am găsit-o dormind deoarece lucrase în tura de noapte. A fost tare fericită când ne-a văzut, propunându-mi să rămân acolo că poate îmi voi găsi ceva de lucru pe la Petroşani. Dar şansele să găsesc ceva de lucru pe acolo erau minime aşa că nu am acceptat propunerea ei. Cel puţin acasă la mine mai găseam câte ceva de lucru pe la casele oamenilor. Am stat pe acolo o săptămână în care Tinel a simţit din nou dragostea maternă şi în care am fost din nou ca o familie. Apoi am plecat înapoi de unde venisem, despărţindu-ne din nou de ea, propunându-i să-l lase pe tatăl său în grija rudelor şi să se întoarcă acasă. Ea ne-a promis că

o să-şi rezolve problemele cu tatăl ei şi în curând o să vină să se alăturefamiliei, care îi ducea dorul şi care o iubea.

Întors acasă mi-am reluat din nou activitatea mea, aceea de a munci pe la casele oamenilor care aveau de făcut reparaţii sau voiau să construiască câte ceva. Ce mi-aş fi dorit acum ca să trăiască tata şi să tocmească lucrări pe care eu să le execut sub îndrumarea lui aşa cum îşi dorise el înainte să părăsească această lume. Îmi făcusem la mine în oraş şi câţiva prieteni cu care mă întâlneam la sfârşit de săptămână, în centrul oraşului, la grădina de vară unde mai savuram câte o bere sau jucam o partidă de biliard încântaţi de melodiile ce se transmiteau acolo pe postul de radio ProFm. Aici mă întâlneam cu bunii mei prieteni: Vălcescu Florentin sau cu Nicuşor Ionescu alături de sora lui Diana. De multe ori petreceam ore în şir la mine acasă făcând rebus sau discutând despre literatură, ştiinţă sau muzică. Mai aveam vreo câţiva prietenaşi, care veneau la mine acasă pentru a-i antrena la fitness. Îmi improvizasem într-o magazie construită de tata o mini sală de sport cu aparatură concepută de mine după cele originale pe care le avusesem în sala de fitness din Aninoasa. Acolo în acea mică săliţă mă antrenam şi eu dar îi pregăteam şi pei cei dornici de a pune ceva muşchi pe ei. Însă Nicu şi Florentin rămâneau cei mai apropiaţi prieteni ai mei. Cunoştea Florentin multe lucruri interesante despre zodii şi constelaţii iar în nopţile senine de vară el mi le arăta pe bolta cerească ştiindu-le locul fiecăruia.

Pe teme muzicale aveam aceleaşi preferinţe şi amândoi iubeam formaţiile, Beatles şi Depeche Mode. Îi plăcea lui Florentin să vină la mine deoarece eu reprezentam pentru el şi un bun sfătuitor.

Dar să revenim la povestea noastră şi să vedem ce s-a mai întâmplat cu mine şi cu soţia mea şi despre înţelegerea noastră, în care stabilisem ca ea să se reîntoarcă acasă.

Ne făcuse Maria câteva vizite în acea primăvară dar încă nu se decisese dacă să rămână definitiv la noi, aşa că, se reîntorsese de fiecare dată înapoi la tatăl ei. Ne promisese că o să revină in vară şi atunci va rămâne definitiv cu noi. Maria

s-a ţinut de cuvânt şi în vară a venit din nou în vizită. Atunci am mers împreună într-o plimbare până la Mănăstirea Crasna, unde ne-am rugat pentru binele nostru şi pentru reîntregirea familiei. Dragostea dintre noi nu dispăruse din cauza acestei despărţiri temporare ci din contră ne doream din tot sufletul să fim împreună.

Dumnezeu a auzit însă ruga noastră pe care o rostisem din suflet în faţa Sfintei icoane a Maicii Domnului din mănăstire şi a lucrat în inima şi mintea Mariei determinând-o să ia decizia de a-l lăsa pe tatăl ei în grija altora şi să se alăture familiei.

Aşa că, urma să se ducă în Aninoasa, pentru a-şi lua lucrurile de acolo şi pentru a aranja cu mătuşa şi cu fratele ei vitreg, Ghiuriţo, să aibe grijă de tatăl ei.

Uitasem să vă spun despre acest frate vitreg al Mariei, cu care avea în comun doar tatăl şi era cu câţiva ani mai mare decât ea.

El se mutase în Petroşani unde îşi întemeiase o familie frumoasă.

Îl cunoscusem şi eu încă din perioda când lucrasem acolo şi îmi făcusem o impresie bună despre el. Era un băiat bun şi semăna leit cu tatăl lui, deosebirea dintre ei o făcea însă mustaţa lui şargă dar şi tinereţea de care se bucura.

Numele soţiei lui era Rozi şi aveau împreună două fetiţe.

Una se numea Ana Maria iar cealaltă Erika.

Ele erau nişte fetiţe frumoase şi cuminţi care întotdeauna se bucurau de prezenţa noastră atunci când mergeam în vizită la ei.

Dar să revenim la soţia mea care plecase să-şi aducă lucrurile şi care trebuia să se întoarcă în câteva zile, pe care noi o aşteptam nerăbdători, să ni se alăture.

Şi în acea lună septembrie a anului 1998, soţia mea s-a reîntors acasă şi s-a alăturat cu toată dragostea de mine şi de fiul ei care îi dusese lipsa.

Eu munceam pe unde găseam de lucru, pentru a asigura cele necesare familiei. Tinel începuse şcoala în clasa a IV-a iar eu am putut să-i asigur uniforma şi rechizitele şcolare de care avea nevoie. Norocul îmi surâsese în acea toamnă şi eu am

reuşit să mă angajez la o microfermă care se afla aproape de casă, a cărui proprietară era doamna Anişoara, şi unde eu trebuia să am grijă de cele câteva vaci aflate acolo şi de doi cai frumoşi, făcându-le curăţenie şi hrănindu-le.

Salariul pe care îl primeam era mic însă îmi mai cădea în mâna unele produse alimentare cum erau: ouăle, laptele şi brânza, cu care asiguram hrana familiei.

Nu trebuia să stau în permanenţă acolo aşa că, îmi făceam timp să merg şi la câte o lucrare de zidărie pentru a obţine ceva bani în plus, iar ferma o ţinea sub observaţie soţia mea care mai trecea din când în când pe acolo.

Iarna se apropia iar eu trebuia să mă preocup şi de lemne pentru foc. Bani nu prea erau pentru cumpărarea lor, aşa că împreună cu Maria mergeam aproape de lăsarea serii într-o pădure din apropiere şi azi un lemn mâine un lemn, reuşisem să adunăm o stivă bunicică, pe care le-am tăiat şi le-am aşezat în magazie.

În timp ce noi aşezam lemnele tăiate în magazie, fredonam o melodie pe care ne-o cânta tata, în zilele lui bune, atunci când gusta câte un păhărel şi pe care o cânta de obicei atunci când se apropiau zilele friguroase de iarnă.

Voi reda în amintirea lui acele versuri, aşa cum le cânta el, în cele ce urmează: Se-apropie iarna geroasă/N-am bani şi nici lemne de foc/gagico rămâi sănătoasă/eu unul am luat-o din loc/. La ce să mai stau pe verandă/cu tine să fac ramazan/ când tu poţi găsi la comandă/un fraier mai barosan/. S-a dus putinica cu brânză borcanul cu murături/şi tava cu prăjituri/.

Ne amuzam pe seama acestui cântec şi eram fericiţi că Bunul Dumnezeu avea grijă de noi.

Reveniserăm din nou la viaţa noastră de familie unde dragostea şi armonia ne făceau să ne avem şi să ne iubim unul pe altul. Dumnezeu voise ca noi să petrecem împreună toţi trei, acele sărbători de iarnă, aşa ca altădată, bucurându-ne de spiritul ce ne era insuflat de frumoasele colinde, în jurul bradului de Crăciun pe care şi de data aceasta îl împodobisem împreună. Mama era fericită că ne avea lângă ea şi împreună cu Maria pregătiseră cozonacii şi celelalte

bunătăţi pe care aveam să le punem pe masă în ziua de Crăciun. Făcuse Dumnezeu în aşa fel încât să nu ducem lipsă de nimic, iar noi îi mulţumeam cu sinceritate rugându-ne în continuare la El, să ne ţină sănătoşi şi în bună înţelegere, pentru a putea face faţă în continuare problemelor care vor apărea în viaţa noastră. Căci omul care nu are necazuri, este părăsit de Dumnezeu, pentru că acel om trăieşte bine şi în îndestulare, uitând de la cine a primit toate acele daruri, însă cel sărman şi cu necazuri se roagă la Dumnezeu tot timpul ca să-l ajute şi-i mulţumeşte de fiecare dată pentru toate binecuvântările primite. Cei sărmani sunt iubiţi de El şi aceia alcătuiesc poporul Lui, pentru că ei nu uită niciodată de binefăcătorul lor.

Trecuse şi anul nou şi iată-ne păşind în anul 1999, cu speranţa că în ţară problemele se vor diminua şi traiul nostru se va mai îmbunătăţi. Şi în acea primăvară Domnul şi-a îndreptat din nou privirile către familia mea, iar eu şi Maria am obţinut o slujbă şi am fost angajaţi ca barmani în bodega unui turc pe nume Turaby.

Ne-a fost mai greu la început până ce ne-am obişnuit cu cei care frecventau barul, după care ne-am acomodat deoarece clienţii erau cam aceeaşi de fiecare dată şi cunoşteam de pe acum cusurul fiecăruia. Se aflau printre ei vreo doi mai recalcitranţi, Ion Rotaru şi Puiu Crivăţ, care erau mereu puşi pe scandal şi nu era sfârşit de săptămână în care ei să nu treacă pragul barului şi să nu găsească pe cineva pe care să-l pocnească.

Eu nu-i puteam împiedica dar vorba ceia: „fă-te frate cu dracu până treci puntea". Aşa că, m-am împrietenit cu ei şi le mai dădeam de băut pe datorie atunci când le ardeau gâtul şi nu aveau bani la ei ca să plătească consumaţia.

Şi pentru că deveniserăm prieteni şi ei la rândul lor erau recunoscători făcând ordine prin bar, nelăsând pe nimeni să facă scandal, iar dacă vreunul se purta urât cu mine sau cu Maria, ei veneau şi-l lua de guler dându-l afară. Şi după o perioadă, în acel bar nu mai făcea nimeni scandal deoarece prietenii mei erau întotdeauna prezenţi la masa

special rezervată pentru ei fiind cunoscuţi de ceilalţi consumatori care îi ştiau de zmei.

Întotdeauna îşi plăteau restanţele şi niciodată nu rămâneau datori.

Aşteptau câte odată până ce sosea ora de închidere şi după ce barul se golea iar noi încuiam uşile, ei ne însoţeau până aproape de casă. Salariul pe care îl primeam de la turc nu era prea mare însă cu el puteam acoperi nevoile familiei asigurându-ne hrana necesară. Era mult mai bine însă, ca la acea mini fermă unde lucrasem şi de unde am plecat deoarece nu m-am mai înţeles la bani cu patroana care ar fi vrut să muncesc pe nimica toată.

Şi în acest mod ne-am desfăşurat noi activitatea în acel an chiar până la începutul lunii noiembrie făcând naveta între casă şi barul turcului. În acea lună el a desfiinţat barul şi a mutat-o pe Maria în altă locaţie la un bar mai mic iar eu trebuia să aştept până ce turcul mă va solicita din nou.

Voia el, ca în locul unde avusese acel bar să facă o mică brutărie cu specialităţi turceşti şi aştepta pe un prieten de-al lui, tot turc, să vină de la Istanbul cu aparatura necesară pentru a fi montată acolo în spaţiul rămas gol.

Ne aflam după cum spuneam la începutul lunii noiembrie când o veste tristă ne-a tulburat liniştea ce o avusesem până atunci.

În data de 6 Noiembrie pe la orele după amiezii, soţia mea a primit un telefon de la mătuşa ei din Aninoasa, ca să meargă de urgenţă acolo deoarece tatăl ei se afla în spital şi era în stare gravă.

În aceeaşi seară cu trenul de noapte eu şi Maria am plecat acolo să vedem care este situaţia. În dimineaţa următoare după ce am ajuns în Petroşani ne-am îndreptat paşii către spitalul unde ştiam că este internat tatăl ei. Acesta se afla la secţia de reanimare şi era ţinut în viaţă de nişte aparate. Faţa lui parcă strălucea. Maria s-a apropiat de el şi l-a mângâiat pe obraz.

Ochii tatălui ei s-au umplut de lacrimi. Nu a rostit niciun cuvânt. Nu mai avea putere nici să vorbească. Doctorii de

acolo i-au spus Mariei că trebuie să-l ia acasă deoarece nu mai are mult de trăit.

Am întrebat dacă nu ar mai fi vreo posibilitate de a-l salva dar ei au fost reţinuţi în a ne da un răspuns afirmativ. Privindu-şi tatăl cu durere, Maria luă una din mâinile acestuia şi o mângâie cu dragoste. Ochii tatălui, o prveau fix fără să clipească. Faţa lui păstra încă acea lumină de fericire. Fiica lui venise, aşa cum îşi dorise, ca să o vadă pentru ultima dată, apoi îşi dete duhul.

Vă daţi seama dragi cititori ce a fost atunci în sufletul Mariei. Se despărţea acum pentru totdeauna de ultimul părinte care îi mai rămăsese.

Se luptase ea săraca în acea periodă de un an cât stătuse cu el pe aici să-l ţină departe de pericol, dar după plecarea ei, el nu mai avusese parte de acea îngrijire pe care o primise de la ea, iar acum inevitabilul s-a întâmplat.

Se gândea Maria că micul ei orăşel, unde crescuse şi trăise va deveni doar o amintire. Ea rămăsese fără amândoi părinţii şi se gândea că de acum nu-şi mai avea rostul să vină pe aici. Era dureros iar eu o înţelegeam şi mă gândeam cu frică la viitorul mamei mele pe care eu o aveam încă în viaţă, ştiind că ea este suferindă şi că într-o bună zi mă va părăsi şi ea plecând în lumea celor drepţi alăturându-i-se tatei care o aştepta acolo într-o lume fără de griji şi nevoi.

Doamne ce mai gânduri înfiorătoare aveam şi eu.

După ce a fost adus acasă am făcut demersurile necesare pentru a avea o înmormântare cum se cuvine, fiind ajutaţi de fratele Mariei şi de rudele lui aflate acolo.

După ce tatăl ei a fost înmormântat ne-am întors în casa lui pentru a face puţină ordine.

Cele două camere ale casei păreau pustii şi triste.

Din tabloul agăţat pe peretele uneia dintre camere părinţii Mariei ne priveau zâmbitori. Maria izbucni într-un hohot de plâns şi cu capul plecat pe umărul meu zise: „nu mai am pe nimeni". O înţelegeam. Plângeam şi eu. Am mângâiat-o cu dragoste pe creştet apoi am zis: „Mă ai pe mine scumpa mea, ne avem unul pe celălalt". Părinţii tăi sunt acum în ceruri, ei

ne privesc de sus şi ne călăuzesc în drumul nostru prin viaţă, ei trăiesc şi îşi au locul lor în inimile noastre. Amintirea lor va rămâne veşnică.

Consolată Maria prinse puteri, apoi împreună ne-am apucat să facem ordine pe acolo. Spre seară trebuia să ne întoarcem la noi acasă unde căldura micuţei noastre case ne aştepta primitoare.

Ne aştepta însă şi turcul care avea nevoie de noi în mica lui afacere.

Întorşi înapoi, Maria şi-a reluat activitatea ei în barul turcului, iar eu mai mişcam câte ceva prin ograda patroanei de la micro fermă, care avea nevoie de mine şi căruia eu îi ceream plata înaine pentru a fi sigur că ea nu mă va păcăli şi îmi va da te miri ce pentru munca depusă.

Şi la începutul lunii decembrie, a sosit şi turcul de la Istambul, cu aparatura, iar eu am avut din nou de lucru fiind de mare ajutor la montarea cuptoarelor şi al altor utilaje care trebuiau montate. Maria se descurca bine acolo în barul unde o mutase turcul şi nu îmi făceam probleme pentru ea deoarece şi aici era apărată de prietenii noştri. Dar pentru că sfârşitul de an se apropia, turcul a sistat lucrările la brutărie plătindu-mă pentru munca depusă de mine acolo urmând ca după anul nou să reluăm lucrările pentru finalizare a brutariei dorite de el.

Trecuse repede acel an, bunicel în felul lui, an în care eu şi Maria reuşisem prin munca noastră să ne întreţinem şi în plus ne mutasem într-o mică căsuţă la care noi muncisem în acel an. Căsuţa se afla în aceeaşi curte cu a mamei şi urma ca să mai lucrăm la ea fiindcă era neterminată. Însă ne simţeam bine acolo în cuibuşorul nostru unde nimeni în afară de noi nu ne cunoştea grijile. Acolo în mica noastră căsuţă încălzită de o sobă pe lemne cu plită pe care mai şi găteam, ne-am petrecut sărbătorile din acea iarnă. Nu era mare căsuţa noastră dar era îmbietoare şi mulţi dintre prietenii noştri se bucurau de căldura ei atunci când îi treceau pragul.

Şi după cum vă spuneam acolo în mica căsuţă petrecusem noi acele sărbători de iarnă.

Ninsese mult în luna decembrie iar zăpada troienită într-un strat de aproape jumătate de metru persista şi acum când ne aflam deja la începutul lunii martie a anului 2000. Acel an care venise, începuse pentru noi cu probleme. Turcul a desfiinţat barul iar lucrările la brutărie mergeau prost. Eu şi Maria ne descurcam greu. Mă mai solicita turcul din când în când şi atunci mai făceam rost de ceva bani.

Sărbătorile de Paşte se apropiau iar noi nu aveam de nici unele. Noroc cu mama şi cu pensia ei de veteran pe care o avea de pe urma lui tata, că ne mai ajuta şi pe noi.

Fratele meu Marian era plecat la Bucureşti şi îşi găsise de lucru la o brutărie. Mai era o săptămână până la sărbătoarea de Paşte, când fratele meu împreună cu prietena lui Loreley au venit în vizită pe acasă. Atunci l-am rugat să-mi găsească şi mie un loc de muncă pe la Bucureşti.

Înainte de a pleca înapoi la Bucureşti el mi-a promis că o să se ocupe de problema mea şi că o să încerce să-mi găsească ceva de lucru.

Şi într-adevăr fratele meu s-a ţinut de cuvânt deoarece în data de 30 aprilie chiar în ziua de Paşte el m-a anunţat că a doua zi de dimineaţă să mă prezint la Bucureşti fiindcă mi-a găsit de lucru.

Bucuros a doua zi de dimineaţă cu primul tren am plecat către Capitala ţării unde m-am întâlnit cu el. Am mers apoi împreună la brutăria unde lucra, care se afla în bulevardul Ion Mihalache din sectorul 1 şi se numea „Cuptorul de Aur".

Aici aveam să lucrez şi eu ca agent de pază cu începere chiar din acea zi. Cel care m-a luat în primire a fost domnul Stoenescu Nicolae care era şi patronul firmei de pază care se numea „Cameleon 2000". Acesta mi-a făcut instructajul pe loc urmând ca pe parcurs să-mi completez fişa medicală şi să-mi intru în drepturi depline ca angajat al firmei lui.

Am locuit în acelaşi loc cu fratele meu care stătea cu chirie, unde am primit şi eu o cămăruţă. După două luni de activitate m-am împrietenit cu şefa brutăriei care se numea Geta, cu ajutorul căruia am reuşit să o angajez şi pe Maria ca

ambalator în acea brutărie. Noi locuiam în cămăruţa pe care o primisem de la proprietarul casei, acolo unde locuia fratele meu. Plăteam o chirie de 300 lei pe lună. Camera era mobilată cu o dormeză veche ale cărui arcuri erau sărite şi care noaptea ne înghioldeau în coaste neputându-ne odihnini cum trebuie.

Mai era acolo o noptieră şi un frigider vechi. Puţinele haine pe care le aveam cu noi le ţineam în două genţi aşezate într-un colţ al camerei.

Micuţul geam prin care se făcea aerisirea camerei era stricat şi nu se putea închide. Din acest motiv în zilele călduroase de vară, pe el intrau în cameră zeci de gândaci care ne stricau buna dispoziţie. Mai problematic era însă noaptea când acei gândaci se suiau în pat peste noi. Trebuia să dormim uneori cu lumina aprinsă fiindcă atunci ei nu mai aveau curajul să circule în voie.

Avea Maria, aici în Bucureşti o mătuşă, cu care am vorbit să ne ajute în a găsi o cameră cu chirie mai bună.

Ne-a anunţat într-o zi, că cuscra ei ar avea una liberă în locuinţa ei care se afla pe lângă Foişorul de foc şi că dacă dorim ea ne primeşte să locuim acolo, contra sumei de 500 de lei. Am acceptat şi într-o dimineaţă devreme înainte ca ceilalţi de acolo din casă să se trezească, ne-am strâns lucrurile în cele două genţi şi ne-am luat tălpăşiţa fără a spune la nimeni nimic. Ne plătisem chiria pe luna respectivă aşa că proprietarul dezinteresat de condiţiile în care locuiau chiriaşii lui, nu avea de ce să se supere.

Ne-am mutat imediat la cuscra mătuşii plătindu-i imediat şi chiria în avans. Camera era situată la ultimul etaj al unui bloc cu 4 etaje, iar condiţiile erau destul de bune. Din câte îmi aduc aminte ne-am bucurat de acea nouă chirie, vreo trei sau patru luni, după care am fost nevoiţi să ne căutăm în altă parte. Unul dintre băieţii proprietarei îşi pierduse din nu ştiu ce motive locuinţa şi era nevoit să vină ca să locuiască acolo în camera pe care o ocupam noi. Prin intermediul şefei de la brutărie am găsit din nou o altă chirie. Urma să locuim în casa unei bătrâne de pe strada Siret, în apropiere de piaţa

Domenii. Bătrâna avea acolo o cameră modest mobilată cu un pat şi un dulap. Ne-am instalat repede, apoi ne-am cunoscut mai bine cu proprietara. Numele ei era Ica, dar fiindcă era mai în vârstă noi i-am spus mama Ica. În acea chirie a fost posibil să îl aducem şi pe băiatul nostru, care din cauză că noi părinţii lui dragi nu am fost lângă el, pierduse acel an şcolar rămânând repetent. L-am înscris însă la o şcoală din apropiere de prin cartierul Griviţa, unde urma să-şi continue studiile

Dumnezeu avusese grijă de noi şi ne-a unit din nou pe toţi trei. Uşor, uşor am început să ne obişnuim cu viaţa din Capitală. Nu ne era uşor dar măcar acum aveam un salariu sigur.

Cu timpul am reuşit să dobândim alte locuri de muncă şi altă chirie. Noi nu am fi dorit niciodată să ne plimbăm ca ţiganu cu cortu din chirie în chirie. Cel puţin ţiganu are cortul lui. Nu vă voi mai povesti acum, cum ne- am mutat din casă în casă şi nici motivele din care trebuia să ne mutăm.

De câţiva ani, locuim cu chirie în casa socrilor doamnei Oprea Paula, o femeie cu suflet bun care împreună cu soţul ei Marian au fost de acord să ne primească în acel spaţiu moştenit de la părinţii lui. Doamna Paula este colegă de muncă cu mine acolo unde lucrez de aproape 12 ani.

Le mulţumesc pentru bunătatea lor şi sper ca ei să-mi îngăduie a locui la ei până când Bunul Dumnezeu ne va binecuvânta cu o căsuţă a noastră unde noi să locuim şi să ne bucurăm de căldura ei.

Nu voi încheia însă povestea aici şi vă voi încânta în continuare cu câteva aspecte din viaţa noastră, trăită aici în Capitala ţării de aproape 12 ani, unde încercăm şi acum să refacem ceea ce am pierdut în trecut cu speranţa că Dumnezeu ne va ierta greşelile făcute şi ne va binecuvânta din nou măcar cu un sfert din tot ce am pierdut.

CAPITOLUL .XV.

D**eznădejde**

Ca tot omul gospodar, apucasem şi eu, în acea perioadă de timp cât am stat pe acasă, înainte de a pleca ca să lucrez în Capitală, să-mi construiesc în curtea casei de la Slănic, o mică căscioară, cu două camere unde am şi locuit o vreme împreună cu familia mea.

Mama rămăsese deci văduvă deoarece bietul tata se stinsese din viaţă, în perioada aceea de 10 ani când eu eram încă angajat la mina din Aninoasa. Avea tata, după cum v-am mai spus 73 de ani când acel cancer la plămâni l-a doborât la pat, după care a decedat. De acum mama locuia într-o cameră, iar fratele meu Marian, îi a doua cameră care fusese a mea. Ne având încotro am construit acea căsuţă, urmând ca pe parcurs să o extind apoi să mai construiesc o bucătărie şi o baie. Însă datorită faptului că a trebuit să plec la Bucureşti, lucrările s-au stopat definitiv, deoarece eu nu am mai avut posibilitatea să mai continui ceea ce începusem.

Acest lucru se datora şi faptului că mama, după un an şi ceva după ce eu îmi luasem soţia împreună cu băiatul la Bucureşti, a pus casa în vânzare.

Degeaba am rugat-o eu şi am insistat să nu o vândă, că nu am putut-o convinge. Spunea ea că se săturase de singurătate şi că ar vrea să se mute mai aproape de fraţii şi surorile ei. După cum v-am mai spus, fratele meu Marian, plecase şi el la Bucureşti şi locuia cu prietena lui, iar Iulian, celălalt frate al meu era de mult plecat de acasă, deoarece şi el se însurase şi locuia la soţia lui.

Acum eu o înţelegeam pe mama că este singură şi că îi era urât, dar totuşi dacă mama vindea casa eu şi familia mea rămâneam pe drumuri. Însă fraţii mei au fost de acord cu mama şi au susţinut-o în a reuşi să vândă casa. Şi deoarece casa era situată în staţiunea Slănic, bineînţeles că s-au găsit foarte repede cumpărători. Aşa că, până la urmă mama a vândut casa, cu tot cu munca mea pe care o depusesem acolo, în construirea acelei mici căscioare. Nu am aflat niciodată însă, cu adevărat suma reală pe care o primise, în urma vânzării casei. M-a chemat mama în ziua aceea când a vândut casa la Slănic, unde se aflau şi fraţii mei şi mi-a dat 5

mii de lei, asta ca să mă aleg şi eu cu ceva de acolo ca amintire.

Şi-a luat apoi, un apartament cu două camere în oraşul Plopeni, aşa cum îşi dorise ea, să fie mai aproape de fraţii şi surorile ei, în care a locuit o bună parte de vreme.

Vă daţi seama dragii mei, cât de greu mi-a căzut mie, atunci când am văzut că toată munca mea de acolo, se dusese pe apa sâmbetei. Dar şi mai grav era faptul că eu şi familia mea, aici în Bucureşti, locuiam cu chirie, iar faptul că mama a vândut casa, ne-a şters orice speranţă de a mai avea propria noastră locuinţă.

Şi aşa s-a şi întâmplat, deoarece nici de apartamentul, pe care ea ni l-a lăsat după moartea ei, nu am avut parte.

Dar ce s-a întâmplat cu acel apartament am să vă povestesc la timpul potrivit.

Şi uite aşa am ajuns ca eu şi familia mea să rătăcim prin gospodăriile altora, plătind bani grei pentru chirie şi ne mai având posibilitatea de a ne cumpăra sau de a ne face undeva o căsuţă cât de mică. Trăim însă cu speranţa că totuşi Dumnezeu ne v-a putea ajuta cumva şi nu ne v-a lăsa să rătăcim neajutoraţi prin această lume fără a avea vreodată vreun rost al nostru. Acea dorinţă a mea de a-i oferii soţiei mele un trai mai bun s-a spulberat. Norocul meu însă este acela că, iubita mea soţie nu iubeşte aşa de mult lucrurile materiale. Dar asta nu înseamnă că nu şi-ar dori o casă. Soţia mea pune mai mult preţ pe buna înţelegere dintre noi şi pe dragostea care încă mai există în inimile noastre şi nu trece nici o zi fără a ne spune unul altuia „Te iubesc".

Stau câte odată şi mă gândesc şi tind să cred, că Dumnezeu, m-a pedepsit pentru nesăbuinţa mea făcută atunci când am dat cu piciorul la toată agoniseala pe care El mă ajutase să o fac în acea perioadă cât am stat în Valea Jiului şi unde nu duceam lipsă de nimic. Primisem atunci şi acel apartament cu două camere şi eram satisfăcuţi că aveam unde locui şi unde ne puteam duce liniştiţi traiul nostru de zi cu zi.

Mă rog la El, să mă ierte pentru îndărătnicia mea şi sper că, intr-o zi să mă ajute în a dobândi o căsuţă de care să mă

bucur şi în care să trăiesc fericit împreună cu iubita mea soţie.

Pentru că cel mai important lucru din viaţa mea este familia, iar eu dacă pot face ceva prin care soţia mea să fie fericită, atunci inima mea se bucură pentru fericirea ei. Pentru mine fericire înseamnă atunci când îi văd pe cei dragi mie că sunt fericiţi.

Viaţa ne dă multe lecţii. La unele mai chiulim. La altele rămânem repetenţi toată viaţa. Însă, ca să treci examenul vieţii, este esenţial să nu lipseşti de la lecţia speranţei. Pentru că speranţa înseamnă vise, iubire, viaţă, credinţa în bine şi în frumos.

**

Mai trăia încă biata mea mamă, în singurătatea pe care şi-o alesese singură, în micuţul apartament cu două camere din oraşul Plopeni, unde însă prin împrejurimi se aflau fraţii şi surorile ei care o mai vizitau din când în când, sau le mai făcea ea câte o vizită.

Era primită bine ea, deoarece era ca un împăciuitor printre neamurile ei, care se mai ciondăneau din când în când. Mama devenise o femeie credincioasă şi mergea în legea lui Dumnezeu, fiind nelipsită de la slujbele bisericeşti, apoi îi învăţa şi pe alţii să facă la fel. Aşa făcea şi cu fraţii şi surorile ei, îi învăţa să trăiască în înţelegere şi în armonie. Era mama iubită de ei, pentru înţelepciunea cu care îi determina să se aibă ca fraţii măcar pentru o perioda de timp. Spun pentru o perioadă deoarece, ei nu erau prea credincioşi şi îl chemau pe Dumnezeu doar atunci când se aflau la ananghie.

Şi după cum spuneam, încă mai trăia mama iar eu şi soţia mea o vizitam de câte ori aveam ocazia şi o ajutam aşa cum puteam noi mai bine. Într-o zi când ne aflam în vizită pe la ea, mama ne-a anunţat că o verişoară de-a mea avea cununia peste o săptămână şi că ar fi minunat dacă am putea şi noi participa la acel eveniment. Bine înţeles că am acceptat şi în săptămâna următoare ne-am prezentat şi noi pentru a lua parte la unirea celor doi tineri. Era vorba de verişoara mea

Roxana şi de prietenul ei Ionuţ, care veniseră din Italia, pentru a se cununa aşa cum se cuvine în patria lor, alături de cei dragi.

Ei plecaseră cu câţiva ani în urmă în Italia unde şi-au găsit un loc de muncă şi unde duceau o viaţă mai bună. Şi se vedea că le merge bine deoarece amândoi erau rotofei şi frumoşi. Ne-au întâmpinat cum se cuvine şi au fost bucuroşi de prezenţa noastră neaşteptată, la cununia lor.

Şi iată-ne acum ajunşi în faţa oficiatorului de stare civilă de la primăria comunei Dumbrăveşti, ascultându-l cum îşi desfăşura în faţa noastră pomelnicul de oficiere cu tot ce cuprindea el. Şi când a venit vorba despre cei doi martori care trebuiau să fie alături de cei care se căsătoreau, conform tradiţiei, nu s-a găsit nici unul care să aibă asupra sa actul de identitate.

Aşa că, eu şi soţia mea care veniserăm de la Bucureşti şi care niciodată nu plecam la drum fără actele de identitate la noi, am fost bucuroşi să le devenim martori la cununie. Atunci mama, nici una nici două, a propus că dacă tot le-am fost martori, neapărat trebuie să le fim şi naşi la cununia religioasă. Ce să mai zic acum, puteam să zic nu când toţi cei aflaţi acolo au fost încântaţi de propunerea mamei. Am fost de acord şi din naşi nu ne-au mai scos în noaptea aceea în care a urmat petrecerea şi care s-a ţinut la un salon din aceeaşi comună. Până şi petrecăreţii de acolo, şi care nu mă cunoşteau prea bine, mă chemau în ringul de dans sau să ciocnesc cu ei un pahar, îmi spuneau de pe acum „să trăieşti naşule". Şi uite aşa eu şi soţia mea am ajuns naşi.

Acest lucru se întâmpla înainte de problemele nostre financiare de mai târziu, iar noi aveam ceva bani puşi deoparte pentru zile negre, astfel că în perioada ce a urmat după acel eveniment ne-am pregătit cum am ştiut noi mai bine ca să facem faţă acelei situaţii şi care avea să aibă loc anul următor.

După câte îmi aduc eu aminte acel eveniment de cununie a avut loc în 17-DEC-2007, deoarece când am plecat de la petrecere am avut plăcuta surpriza de a vedea cum iarna îşi

făcuse apariţia, aşternând pe jos un covoraş subţire de zăpadă.

Eu eram cu maşina, aşa că nu am consumat nici un gram de alcool, pentru a putea conduce în siguranţă pe drumul de întoarcere către casă. În drumul nostru am trecut şi pe la mătuşa Mariana, care ne invitase pe la ea. Acolo am avut privilegiul să mă întâlnesc cu toţi verişorii mei, care au fost bucuroşi de prezenţa mea şi a Mariei acolo.

Trecuse multă vreme de când noi nu ne mai văzusem, aşa că, la rugăminţile lor am mai zăbovit pe la ei încă o zi. Şi aşezaţi cu toţii în jurul unei mese frumoase din lemn, pe care mătuşa o avea aşezată într-o cameră, am început să depănăm amintiri din trecut şi să spunem glume, amuzându-ne şi simtindune bine.

Nici nu băgarăm de seamă cum noaptea se lăsase încetişor peste mica comună Păuleşti, iar orologiul bătea de pe acum orele 12 noaptea. Am mai fi stat noi la taclale, însă Moş Ene îşi făcuse apariţia printre noi, invitându-ne la somn. Aşa că, spunându-ne noapte bună, ne-am aciuit fiecare la locurile care ne erau destinate pentru somn în acea noapte. În casă se făcu linişte iar atunci când luminile au fost stinse întunericul a cuprins întreaga casă. Toată lumea dormea.

Dimineaţa, când ne-am trezit, am servit împreună micul dejun, după care fiecare dinre noi care îşi avea locuinţa în altă parte, am început să ne pregătim pentru drumul de întoarcere către casă. Eu şi Maria am fost primii care ne-am luat rămas bun, promiţândule că vom trece din nou pe la ei, atunci când vom reveni la Plopeni să o vizităm pe mama. Şi cum călătorului îi stă bine cu drumul, m-am suit la volanul maşinii şi pe-aici ţie drumul către Capitală, unde furnicarul oraşului ne aştepta să-i întregim trupele.

***

Drumurile noastre în provincie au început să fie mai rare iar atunci când mergeam acolo ele duceau de obicei la mama. Mă întâlnisem atunci la acea cununie civilă şi cu alţi verişori

de-ai mei pe care nu îi mai vazuserm de multă vreme şi care m-au invitat pe la ei ca să mai stăm şi noi de vorbă şi chiar să mai depănăm şi unele amintiri petrecute cu ani în urmă. Era vorba de mătuşa Mariana sora mamei şi de copii ei, verişorii mei care de acum erau şi ei mari iar unii dintre ei erau chiar la casele lor.

Aşa că in drumul meu către mama mai treceam şi pe la ei.

Dar să ne întoarcem unde am rămas, şi unde voiam să vă spun că, mai venea şi mama în vizită pe la noi în Capitală, dar o făcea destul de rar. În acea iarnă şi în anul ce a urmat 2008, mama a fost cam bolnavă. Fusese pe la noi în cursul anului 2007 şi o internasem la spitalul Municipal din Capitală pentru nişte analize. În urma vieţii vitrege pe care o avusese mama şi în urma bătăilor primite, se alesese cu câteva complicaţii grave.

Avea pe atunci vârsta de 62 de ani şi purta povara acestor probleme, încă pe picioarele ei, tratându-se cu medicamentele primite de la doctori în urma consultaţiilor făcute. Însă marea ei încredere era în Dumnezeu, la care se ruga nu numai pentru sănătatea ei, dar şi pentru bunăstarea tuturor celor dragi ai ei.

O mai vizitau şi fraţii mei din când în când, însă cel în care îşi punea nădejdea eram eu băiatul ei mai mare.

Unul din fraţii mei, Iulian, nu locuia foarte departe de mama, dar dintr-o anumită pricină o vizita mai rar.

Al doilea vizitator era fratele meu mai mic Marian şi soţia lui Loreley.

Şi după cum spuneam, iarna aceea a găsit-o pe mama mai bolnavă ca oricând. Eu şi soţia mea nu-i puteam fi în permanenţă aproape, aşa că am rugat-o pe o cumnată de-a ei, Fănuţa, nevasta lui Mircea Bogdan, să meargă mai des pe la mama şi să ne anunţe dacă se întâmplă ceva mai grav.

Şi într-o zii din luna februarie, cumnata mamei ne-a sunat şi ne-a dat vestea nefericită, că mama făcuse o hemoragie externă şi că a pierdut mult sânge. A chemat de urgenţă o salvre cu care au dus-o la spitalul Judeţean din Ploieşti. Auzind acestea eu şi soţia mea am anunţat fiecare şefii unde

aveam serviciul şi apoi am plecat de urgenţă la Ploieşti, acolo unde mama era internată.

Aici i-am întâlnit pe fraţii mei care veniseră şi ei anunţaţi fiind de rude şi care mi-au spus că mama se afla internată la secţia de terapie intensivă şi că hemoragia a fost oprită.

Hemoragia mamei provenise de la nişte varice esofagiene aflate în ultima fază, şi ca să o restabilescă medicii îi implantase pe esofag o sondă specială de ultimă generaţie.

Am intrat apoi pe rând la ea şi am văzut-o. Mama încă nu putea să vorbească şi era supravegheată de nişte aparate medicale. După acea vizită ne-am întors fiecare pe la casele noastre, urmând ca la sfârşitul săptămânii, să mergem din nou la ea. Zilele au trecut repede iar noi am plecat din nou la Ploieşti pentru a o vizita.

Fraţii mei ajunseseră mai devreme, iar când am ajuns eu, ei mi-au relatat că mama s-a simţit mai bine şi că ar fi râs şi a glumit cu ei, după care i s-a făcut din nou rău şi a trebuit să fie dusă din nou la terapie intensivă. Atunci am cerut voie de la medici să o pot vizita şi eu. Mama nu se simţea deloc bine, chipul ei devenise parcă mai bătrân, ceva se întâmpla în mintea ei şi îmi spunea întruna că ea vrea să meargă acasă, că ea vrea să stea în patul ei. Îi spuneam mamei că este mai bine să stea în spital deoarece este sub observaţia medicilor, care pot interveni de fiecare dată când ea ar avea nevoie de ceva. Însă ea nu-şi mai dorea acest lucru, nu mai voia să stea acolo, simţea biata de ea ceva. Am părăsit acel salon cu lacrimi în ochi şi am mers împreună cu fraţii mei ca să vorbim cu medicul care o consultase, pentru a ni se da amănunte despre stadiul în care se afla şi dacă ar fi nevoie să-i cumpărăm ceva medicamente speciale sau altceva.

Medicul însă evita să dea ochii cu noi. Nu am renunţat în a-l aştepta şi într-un final am putut să stăm de vorbă.

Medicul mamei era o doamnă doctor, care drăguţă, ne-a dat răspunsurile la întrebări. Când am întrebat-o însă dacă ar exista vreun medicament indiferent cât de scump ar fi el, care ar putea-o ajuta, ea a fost foarte reţinută şi ne-a spus că acel medicament ar exista, dar că nu ar mai fi aşa de eficient

deoarece boala mamei era destul de avansată, iar cu banii care ar trebui să-i dăm pe medicament i-am putea cumpăra altceva. Apoi salutându-ne respectuos a plecat în treaba ei rămânând ca noi să o contactăm a doua zi. În acest timp cât noi am stat de vorbă cu medicul, soţia mea a mers şi a cumpărat unele lucruri care îi trebuiau mamei.

După aceea am părăsit spitalul întorcându-ne fiecare la casa lui. A doua zi de dimineaţă eu şi soţia mea ne-am întors la spital pentru a sta de vorbă cu doamna doctor. Nu am aşteptat mult iar doamna doctor a venit şi privindu-mă cu blândeţe mi-a spus: „S-a dus" mama dumneavoastră a plecat dintre noi aseară la o oră după ce aţi plecat de la ea.

În acel moment ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am salutat-o respectuos, apoi am mers să dau acea veste tristă şi soţiei mele care mă aştepta pe holul de la intrarea în spital. Tăria mea de caracter m-a făcut să fiu puternic şi să nu mă înmoi la vestea pe care o primisem. Urma să iau toate măsurile necesare de acum pentru cele ce aveau să urmeze. La fel şi soţia mea, care şi ea cu un caracter destul de tare, dar cu lacrimi în ochi a anunţat telefonic pe toţi acei care trebuiau să ştie despre acel eveniment trist. Primii care au sărit în ajutorul meu au fost copiii mătuşii mele Mariana, sora mamei, care s-au deplasat de urgenţă acolo şi ne-au ajutat să facem demersurile necesare.

Şi pentru eforturile lor de atunci aş dori ca numele lor să fie amintite în această pagină şi pe care eu le menţionez cu drag în cele ce urmează: Liliana cu soţul ei Vasile, Viorica şi soţul ei Emil, Silică, tanti Mariana şi nu în ultimul rând Oana, care îi spunea mamei mele mamaia şi care a plâns mult după mămăiţa ei pe care a iubit-o.

Nu vă voi spune acum şi nici altă dată cele ce au urmat cu pregătirea de înmormântare ale mamei mele care plecase dintre noi şi mersese la cel pe care ea îl venera şi anume la Dumnezeu, în acea nefastă lună februarie, la mai puţin de 63 de ani de viaţă. Iar visul ei de a juca la nunta celor pe care eu aveam să le fiu naş, la propunerea ei, nu i s-a mai împlinit. Dar sunt sigur că mama a privit acel eveniment în care eu

i-am năşit pe verişorii mei, cu bucurie de acolo din ceruri de unde a trimis şi o mare binecuvântare asupra noastră.

Rămâneam de acum şi fără mamă şi mă gândeam cu tristeţe că de acum drumurile mele în provincie vor înceta.

Nu mă mai aştepta acolo nimeni care să mă întâmpine aşa cum o făcea mama, în pragul uşii cu braţele deschise şi care în serile pe care eu le petreceam la ea, aşezat cu capul în poala ei, mă mângâia pe creştet cu dragoste. Şi în ziua de astăzi îi simt lipsa şi aş fi dorit ca mama să trăiască o veşnicie. Am iubit-o pe mama iar ea va trăi veşnic în inima mea.

CAPITOLUL .XVI.

Evenimente

Una dintre îndrumările marelui nostru Creator este aceea în care spune: „Iubiţi-vă unii pe alţii". Adică el ne îndeamnă să ne iubim fraţii şi surorile, pe toţi cei din jurul nostru, dar mai ales să ne iubim părinţii şi să-i respectăm.

Această iubire are la bază cuvântul „te iubesc" iar el trebuie rostit de câte ori simţim acest lucru.

Am făcut şi eu la rândul meu acest gest şi chiar mi-am arătat dragostea aproape de fiecare dată când am avut ocazia, mai ales faţă de părinţii mei pe care i-am iubit şi i-am respectat.

Acum când scriu aceste rânduri îmi vine greu să rostesc cuvântul „părinţi" deoarece eu nu-i mai am. La fel şi Maria, ai cărui părinţi, au părăsit de mult această lume.

Îi întâlnesc însă, adesea în visele mele, iar acolo în visul meu, plâng de fericire că sunt din nou cu ei şi chiar am puterea să-i avertizez, îndemnându-i să stea liniştiţi şi să nu mai muncească, fiindcă, vor murii din nou şi eu nu voi mai putea face nimic pentru ei. Însă această fericire a mea în care mă aflu împreună cu ei, dispare odată cu trezirea mea din somn şi ei dispar din nou, dar trăiesc însă în inima mea. O imensă părere de rău îmi macină sufletul iar apoi lacrimi mi se preling pe obraji.

Sunt lacrimi de fericire dar şi de tristeţe. Dorul şi lipsa de părinţi este apăsătoare.

Îmi este dor de zilele când mergeam să o vizitez pe mama iar eu aşezat cu capul în poala ei mă lăsam mângâiat şi dezmierdat de glasul ei blând, de mamă iubitoare.

Acum toate amintirile locurilor unde o întâlneam pe mama s-au înstrăinat. Trecător mai arunc câte o privire în drumurile mele pe acolo. Doar locul de la cimitirul unde mama a fost înhumată mai este accesibil acelora care vor să-i aprindă o lumânare sau să-i aducă un buchet de flori.

Apartamentul unde ea a locuit a fost vândut.

M-am rugat mult de fraţii mei să mi-l lase mie în amintirea mamei, dar acest lucru nu s-a putut înfăptui, şi până la urmă el a fost vândut. Ne-am ales însă cu o brumă de bani pe care fiecare din noi i-am cheltuit pe te miri ce, pentru că valoarea

apartamentului nu a fost mare. Acum când scriu aceste rânduri, mă gândesc că au trecut deja câţiva ani iar noi nu ne-am mai văzut. Ei doi însă, fraţii mei Iulian şi Marian se au bine între ei, şi s-au mai vazut de atunci de la acel eveniment, însă eu le cam duc dorul. Foarte rar m-am mai intalnit cu ei, şi atunci doar pentru câteva momente. Sper ca Domnul să ne aducă împreună, şi să retrăim aceleaşi sentimente de altadată, aşa cum eram atunci, când eram copii.

După cum spuneam, drumurile mele în provincie erau mai rare, iar atunci când eu şi soţia mea mergeam pe acolo, trăgeam la mătuşa Mariana, căruia îi spuneam mamă, sau la verişoara mea Viorica. Acolo la mătuşa Mariana mă întâlneam deseori cu verişorii mei cu care petreceam clipe frumoase.

Vă spuneam pe la începutul acestei cărţi că mătuşa mea Mariana, a mai avut în cele din urmă o fată căruia noi toţi îi spuneam Oana. De acum Oana era o fetişcană trecută de 18 ani, frumuşică foc, cu părul negru şi cu faţa ovală din care doi ochii negri te priveau întotdeauna cu blândeţe.

Oana era o fire blândă iubitoare dar şi o bună gospodină fiind mâna dreaptă a mătuşii. Prietenul ei Gabi, un băiat de nota douăzeci cu care eu mă înţelegeam foarte bine, era un băiat de statură mijlocie, rotofei, simpatic şi foarte priceput în toate treburile gospodăreşti.

El lucra ca jandarm in Ploieşti, cu grad de locotenent.

În preajma lor mă simţeam întotdeauna ca în sânul familiei şi îmi era drag să merg pe la ei.

Şi zilele au trecut la fel şi lunile, una după alta iar promisiunea-i promisiune.

Nunta celor doi verişori se apropia iar eu şi soţia mea trebuia să ne pregătim cu toate cele necesare, care se cer pentru o asemenea ceremonie. A venit şi ziua nunţii, într-o zi frumoasă zi de august, dar cred că mireasa mâncase din oală, deoarece o ploaie torenţială s-a abătut asupra noastră timp de un ceas. Tot ritualul de nuntă care se desfăşoară prin

acele locuri a fost făcut ca la carte şi toată lumea părea fericită şi mulţumită.

Mirii erau amândoi frumoşi şi bucuroşi că îşi vor lega destinele.

Alături de ei se aflau toţi cei dragi ai lor printre care şi noi naşii care nu eram mai prejos decât ei.

Naşa, adică soţia mea arata ca o prinţesă şi a fost admirată de toţi cei aflaţi acolo. Din partea noastră am avut ca invitaţi pe mătuşa Mariana şi verişorii mei, Oana, Gabi, Lili, Vasile, Viorica, Emil şi Silică.

Spre seară ne-am adunat cu toţii în salonul care a fost pregătit pentru eveniment, acelaşi loc unde cu aproape un an înainte am dansat cu mama la cununia civilă, a celor doi.

Nu vă voi povesti aici, cum s-a desfăşurat acea petrecere, sau de cine a fost furată mireasa şi ce s-a cerut atunci ca răscumpărare pentru ea. Important era că se înfăptuise acel lucru la care a aspirat şi mama, atunci când ea propusese ca eu şi Maria să le fim naşi.

De pe acum însă lucrurile au cam evoluat, deoarece finii noştri ne-au propus ca să fim naşi şi pentru copilul lor care avea să se nască în anul următor, deoarece uitasem să vă spun că finuţa mea era deja însărcinată.

Aceşti doi tineri pe care noi îi cununasem, formau un cuplu frumos şi după câte vedeam eu, se înţelegeau foarte bine. Mirele, Ionuţ era un băiat de viaţă, respectuos şi cu un suflet mare.

*

Vremurile sunt schimbătoare şi deloc prielnice.

Patronii încep să micşoreze salariile iar bugetul familiei mele începuse să scadă. Eu şi cu soţia mea, abia mai puteam reuşi să ne plătim datoriile. Lucram amândoi dar ce folos că banii au început să-şi piardă valoarea. Ultima brumă de bani pe care o pusesem deoparte, se dusese şi ea.

Zilele treceau repede iar noi nu reuşeam să mai punem prea mulţi bani deoparte. Botezul la care promisesem să fim naşi se apropia iar eu şi soţia mea ne gândeam oarecum temători

Eu si Maria alaturi de fiii nostrii (15 august 2009)

la acel eveniment. Tehnologia modernă de care ne bucurăm astăzi şi anume computerul, ne-a ajutat să ţinem legătura zi de zi cu finii noştrii din Italia. Finii noştrii sunt nişte tineri minunaţi şi au înţeles problemele noastre financiare.

Finuţa noastră adusese pe lume o frumuseţe de fetiţă şi doreau ca să o boteze acolo în Italia.

Unii oamenii doresc ca să-şi facă relatii sau să se alieze cu oameni bogaţi şi care au o situaţie familiară bună. Însă finuţul nostru Ionuţ, dorea să aibă un naş, de omenie şi cu un caracter bun, neţinând seama dacă acesta era bogat sau nu. Eu şi familia mea nu eram bogaţi, dar aşa cum el îşi dorea, noi aveam un suflet bun şi eram de omenie.

Dar pentru noi lucrurile se îngreunaseră deoarece de pe acum ne trebuiau şi bani de drum până acolo, iar călătoria până la ei în Italia trebuia să o facem cu avionul.

Până la urmă această călătorie era şi o curiozitate de a mea deoarece nu mai zburasem niciodată cu avionul şi eram tare curios să aflu cum este să zbori şi cum se vede lumea de acolo de sus. Iar acum aveam ocazia să aflu acele răspunsuri la curiozitatea mea.

Şi ca să fac faţă situaţiei, a trebuit ca eu să intervin pe lângă patronul meu, ca să-mi dea sub formă de împrumut suma de 800 de lei pe care aveam să o transform în moneda euro. Patronul la care eu lucram era un om respectuos şi bun la suflet. La fel era şi familia lui, iar eu îl stimam mult pentru bunătatea lui. El nu a stat mult pe gânduri şi a rugat-o pe soţia lui să-mi împrumute acei bani. Bani pe care eu îi foloseam în călătoria mea ca bani de buzunar, deoarece transportul până în Italia, dus şi întors mi-l plătea finii mei. Patronul meu se numea De Romeo Stefano si împreună cu soţia lui, Purification Jimenez Medina, doamna Pury, cum îi spuneam eu, aveau doi copii minunati, o fetiţă si un băiat, pe nume Monica si Stefano. Ei îmi dăduseră aceşti bani din suflet spunându-mi că nu trebuie să-i mai restitui şi să-i consider ca un cadou din partea lor. Le-am mulţumit atunci, dar le sunt recunoscător si astăzi, când scriu aceste rânduri, pentru bunătatea lor. Şi în data de24 ianuarie 2011, eu şi

soţia mea ne-am imbarcat în avionul cu care trebuia să călătorim şi la ora 7 şi 30 de minute am decolat de pe aeroportul din Băneasa, urmând ca la ora 8 şi 30 de minute, ora Italiei să aterizăm pe aeroportul Ciampino, din Italia.

Am fost foarte încântat când am putut să privesc acea privelişte care mi se oferea de acolo de sus, aproape de nori. Prinsesem o vreme însorită şi totul se vedea clar. Iar când avionul zbura pe deasupra norilor, mi se părea că mă aflu undeva în Alaska, unde totul era îngheţat iar zăpada viscolită formase sute de moviliţe neregulate care se întindeau pe acea suprafaţă. Zborul a decurs normal iar eu m-am simţit minunat şi îmi satisfăcusem acea curiozitate pe care o avusesem cu privire la zborul cu avionul. După ce avionul a aterizat, ne-am îndreptat spre ieşirea din aeroport, unde ne aştepta finul nostru Ionuţ, care ne-a preluat şi ne-a transportat cu maşina personală până la locuinţa lui din provincia Pinocio, care se afla la vreo 50 km. distanţă de aeroport. Faţă de România aici ne-am bucurat de o vreme frumoasă care nu era mai joasă de o temperatură de 18 grade celsius, în orele dimineţii, iar la amiază temperatura se ridica şi până la 22 de grade.

Ajunşi la el acasă, am fost întâmpinaţi cu bucurie de finuţa şi de cumnatul ei Costi care se afla acolo împreună cu prietena lui Alexandra şi care locuiau cu finii mei .

Am fost trataţi cum se cuvine, iar în zilele ce au urmat ne-am pregătit pentru ceremonia de botez a fiicei lor, care era o scumpete de fetiţă şi care avea să se numească Francesca Ana Maria. Am avut timp să vizităm şi frumoasa Romă, cu Coloseumul ei dar şi celelalte monumente istorice care m-au fascinat cu frumuseţea lor.

Tot acolo unde se aflau ruinele Romei antice, pe o clădire, am văzut şi harta veche a Italiei, cu vecinii ei printre care se afla la loc de cinste şi harta României cu numele ei străvechi de Dacia şi pe care doresc să o expun mai jos în această pagină. Mă minunam de toate acele locurii frumoase alături de soţia mea, dar şi de alţii, care erau de diferite naţionalităţi, veniţii la Roma ca turişti sau în căutarea unui loc de muncă.

223

Am întâlnit mulţi români, care veniseră să muncească şi care vroiau să ducă un trai mai bun decât în România. Şi într-adevăr, duceau o viaţă mai bună după cum vedeam şi la finii mei, deoarece munca lor era bine plătită, iar cu banii pe care îi câştigau puteau să-şi plătească chiria la locuinţa pe care o ocupau, iar cu restul de bani trăiau fără probleme până la următoarea chenzină, ba mai puneau şi câte un ban deoparte, pentru a trimite familiilor lor din România, sau chiar in folosul lor pentru ai avea în zilele de concediu sau de

sărbători atunci când se întorceau pe la casele lor din Ţară.

Mă acaparase aşa de mult viaţa lor bună de acolo, încât în acele momente aş fi dorit să lucrez şi eu acolo împreună cu soţia mea şi să ducem o viaţă mai bună decât cea pe care o aveam în ţara noastră. Şi chiar am încercat să-i găsesc un loc de munca soţiei mele dar nu am reuşit.

A venit şi ziua ceremoniei de botez care fusese fixată în data de 29 Ianuarie a anului 2011. Partea religioasă a acelei ceremonii de botez a avut loc la parterul unei clădiri, unde un popă venit de prin ardeal, îşi aşezase micul lui lăcaş de cult religios ortodox, unde românii aflaţi acolo în Italia îşi ceremoniau căsătoriile sau botezurile lor.

Preotul era tot timpul pus pe glume şi pe bancuri, simţindu-se şi el fericit alături de compatrioţii lui veniţi acolo cu treburi bisericeşti cum eram şi noi şi de la care mai scotea câte un ban.

După ce preotul a oficiat botezul, am părăsit acel mic lăcaş de cult şi ne-am îndreptat către salonul unde avea să se ţină petrecerea de botez, în cinstea Francescăi. Salonul s-a umplut de români dar şi de Italienii care au fost invitaţi să ia parte la acea ceremonie de finul nostru Ionuţ. Toţi cei veniţi acolo şi care luau parte la acea ceremonie de botez erau prieteni de familie sau colegi de muncă ai finilor mei cu care ei se înţelegeau foarte bine.

Italienii aflaţi acolo îl numeau pe finul meu „cicio" care în traducere înseamnă „grăsan" sau îl mai strigau Giovani care vine de la numele de Ion.

Ne-am simţit bine alături de compatrioţii noştri aflaţi acolo dar şi alături de familiile de italieni. Meniul a fost nemaipomenit de unde nu au lipsit vestitele paste specifice locuitorilor din Italia.

Pe la orele două noaptea, petrecerea s-a încheiat şi pe o ploaie torenţială însoţită de un vânt puternic care se abătuse pe acolo, ne-am urcat în maşinile cu care venisem şi ne-am întors înapoi acasă pentru a ne odihni.

Am mai rămas apoi o vreme pe la finii noştrii, dar cum călătorului îi stă bine cu drumul, a trebuit şi noi să ne

pregătim pentru calea întoarsă către ţara noastră că de: „Fie pâinea cât de rea tot mai bine-n ţara mea”.

Şi uite aşa, într-o seară frumoasă şi chiar călduroasă în aceeaşi lună februarie, ne-am luat rămas bun de la finuţa şi de la cei cu care mai locuiau la ei, apoi împreună cu finul nostru Ionuţ, am plecat către aeroport de unde trebuia să luăm avionul către România şi unde parcă nu aş mai fi vrut să mă întorc. Dar altă cale nu aveam aşa că, împreună cu soţia mea care avea o promisiune de la fini, care spuneau că se vor ocupa în vederea căutării unui loc de muncă pentru ea, ne-am îmbarcat în avionul cu direcţia România, admirând de la înălţime peisajul nocturn. Am ajuns în România pe la orele 22:30, şi trebuia de acum să luăm un taxi, aşa că am întrebat un taximetrist cât ne ia până acasă, la care acesta ne-a răspuns că ne costă 50 de lei. Suma era foarte mare pentru distanţa mică pe care o aveam noi de parcurs până acasă, aşa că l-am refuzat şi am căutat alt taxi care nu practica un preţ aşa de mare. Şi Dumnezeu ne-a scos în cale pe unul mai cinstit pe care l-am plătit mai mult de cât i se cuvenea pentru că a fost un om cu bun simţ şi nu ne taxase cu supra preţ.

„Casă dulce casă” au fost primele cuvinte pe care le-am rostit atunci când am ajuns la locuinţa noastră din strada Carol Knappe nr 13, unde locuiam cu chirie şi în care obosiţi de atâta drum, ne-am cuibărit în patul nostru, unde am pornit intr-o nouă călătorie, de data aceasta către lumea viselor.

Noaptea a trecut, iar în ziua ce a urmat după ce ne-am trezit din somn, odihniţi şi bine dispuşi, am depănat şirul evenimentelor petrecute acolo de unde venisem, cu cei dragi dar şi cu cei care erau curioşi să afle despre cum am petrecut în călătoria noastră.

Apoi viaţa mea şi a soţiei mele şi-a reluat din nou cursul ei normal, aşteptând de acum ca finii noştrii să ne dea vreo veste bună cu privire la un loc de muncă pentru soţia mea.

Speram şi noi la un viitor mai bun, aşa cum speră tot omul şi cel bogat şi cel sărac, că doar de, speranţa moare ultima.

CAPITOLUL .VII.

Vremuri grele

Traiul familiei mele nu era chiar pe roze, banii începeau să fie din ce în ce mai puţini iar datoriile făcute pe la bănci trebuiau plătite. Băiatul meu care de acum era şi el mare încă nu muncea iar dacă îşi găsea un loc de muncă nu rezista mai mult de o lună sau două şi pleca din diferite motive.

La rândul meu încercasem să îmi găsesc un alt loc de muncă mai bine plătit dar fără reuşită. Nu mai aveam nici eu încredere în patronatul care se instalase în ţară şi îmi era frică totuşi să merg în altă parte şi să muncesc, deoarece nu ştiam cât de serioasă putea fi firma respectivă.

Aşa că: „ce-i în mână nu-i minciună" şi păstrându-mi vechiul loc de muncă m-am dedicat trup şi suflet pentru patroni mei făcându-mi datoria cu drag şi punând suflet în tot ceea ce făceam acolo la locul meu de muncă.

Însă pentru soţia mea erau mai multe speranţe, în a ocupa un loc de muncă mai bine plătit şi ne preocupam intens pentru a găsi un asemenea loc.

Şi într-o zi pe când eu şi ea stăteam la taclale aşezaţi pe scaun având în faţă şi câte o ceşcuţă de cafea, numai ce auzim telefonul sunând, care ne invita la o convorbire cu persoana de la celălalt capăt al firului.

De altfel telefon fără fir, deoarece tehnologia inventase telefonia mobilă, de care ne bucuram şi noi de ceva vreme.

Apelul fusese făcut de către fina noastră din Italia, care ne suna frecvent, interesându-se de noutăţile care se mai petreceau pe la noi prin ţară, dar şi pentru a vedea cum o mai ducem cu sănătatea sau mă rog ce o mai interesa pe ea. În ziua aceea însă o sunase pe soţia mea pentru a o întreba dacă ar fi de acord să meargă la ei în Italia şi să aibă grijă de fetiţa lor cea mică, contra sumei de 250 de euro pe lună, în afară de cazarea şi masa care i se asigura de către ei. Aşa că eu şi soţia mea am decis mai întâi să dezbatem acest subiect iar mai târziu urma să-i dăm un răspuns la propunerea ei.

Ne-am sfătuit, iar eu am hotărât ca ea să ia singură decizia, dacă vrea să meargă la ei sau nu. Soţia mea lucra pe atunci ca

lucrător comercial la magazinul Mega Image şi avea un salariu de 860 de lei pe lună plus 20 de tichete de masă şi calculate împreună însumau cam 1000 de lei, sumă care schimbată în moneda euro însuma exact 250 de euro.

Dar efortul ei aici la acest magazin unde lucra nu era apreciat aşa cum se cuvine fapt care a determinat-o să ia decizia finală, hotărându-se să plece în Italia, având în vedere şi faptul că acolo nu va lucra pentru început într-o instituţie de stat sau particulară, ci la o rudă din familie unde va beneficia şi de câteva condiţii de trai mai bune.

Aşa că, totuşi de dragul finilor noştrii, cu gândul de a-i ajuta în problema lor, ea a renunţat la serviciu.

Şi atunci, am dat vestea cea bună cu răspunsul afirmativ finilor noştrii care aşteptau răspunsul de ceva vreme şi s-a stabilit că, în luna octombrie să meargă acolo la ei în Italia.

Eu şi soţia mea pe atunci aveam 24 de ani de căsnicie şi bineînţeles că plecarea ei acolo şi despărţirea noastră temporară ne afecta pe amândoi. Dar mai ales pe mine care fiind din fire mai sensibil am şi pus la inimă. Încă nici nu plecase, iar eu cu gândul că ea nu v-a mai fi lângă mine, începeam să plâng ca un copil, la care ea afectuoasă mă lua în braţe şi îmi spunea: „ce să facem tati, încercăm şi aşa, poate ne v-a fi mai bine, iar apoi plângea şi ea cu mine". Noi ne iubeam la fel ca atunci când ne-am cunoscut, iar de pe acum nu ne mai alintam unul pe altul cu diminutivele „miţişco" şi „cioică" ca pe vremuri ci de acum eu îi spuneam „mami" iar ea imi spunea mie „tati". Iar dragostea dintre noi, era aceea care biruia de fiecare dată în problemele pe care noi le întâmpinam în viaţa de zi cu zi.

Vremea plecării ei în Italia a venit, iar eu am condus-o la aeroport şi despărţirea a fost grea. M-am abţinut totuşi să nu plâng, dar când m-am întors acasă şi m-am văzut singur în camera noastră conjugală, lacrimile mi-au şiroit brusc pe obraji şi am izbucnit într-un hohot de plâns.

Într-un final m-am liniştit, apoi m-am rugat la Sfânta Icoană a Maicii Domnului, să o păzească de rele şi să o ocrotească în drumul ei pentru a ajunge cu bine la destinaţie. Şi Sfânta

Fecioară mi-a auzit ruga, iar călătoria ei cu avionul a decurs normal, şi ea a ajuns cu bine la destinaţie.

Soţia mea era totul pentru mine, ea îmi era şi mamă şi soţie, în ea îmi găseam alinarea şi fericirea, iar dacă ea era fericită atunci inima mea se umplea de bucurie.

Aşa că tot ceea ce doream, era ca ea să se simtă bine şi să fie fericită acolo unde se afla acum, acolo în sânul acelei familii, unde avea să aibă grijă de copilul lor.

De acum urma să ne vedem prin intermediul calculatorului, printr-un anumit program „skype" care ne conferea oportunitatea de a vorbi şi de a ne vedea, printr-o cameră web, ataşată la computer.

Prin această modalitate soţia mea îmi comunica starea ei şi felul în care ea îşi desfăşura activitatea acolo.

Lucrurile decurgeau bine şi după cum vă mai spuneam, soţia mea este din fire foarte conştiincioasă şi pe lângă faptul că avea grijă de copil, mai făcea şi alte treburi prin casă, călcând şi spălând rufele verişorilor mei, ba chiar şi curăţenie şi câteodată şi mâncare, gândindu-se că poate munca ei v-a fi răsplătită cu ceva în plus.

Trecuse o lună şi deja soţia mea se acomodase acolo cu noua ei familie. Ţineam legătura cu ea pe skype, şi îmi relata de fiecare dată cum se simte şi cum este tratată de finii noştri.

După spusele ei aceştia îi acordau atenţia cuvenită de fiecare dată când se întorceau acasă de la serviciile lor.

Primele care se întorceau acasă erau finuţa mea Roxana şi cumnata ei Alexandra. Alexandra nu era încă cununată cu fratele finului meu Ionuţ, dar deja fusese acceptată în familia lor ca şi cumnată. Muncea şi ea acolo în Italia alături de viitorul ei soţ Costi, pentru un trai mai bun, dar şi pentru a strânge banii necesari pentru cununia lor, pe care şi-o propuseseră să o facă atunci când vor considera ei că sunt pregătiţi din toate punctele de vedere.

Şi după cum spuneam, atunci când ele se întorceau acasă, o luau pe Maria alături de ele ca să servească masa, apoi după amiaza plecau împreună într-o plimbare prin micul orăşel,

pentru a se mai destinde vizitând tarabele micilor comercianţi de prin pieţe sau standurile magazinelor cu lenjerie pentru femei.

Din mica lor incursiune nu lipsea adorata familiei, Francesca care avea parte de întreaga lor atenţie.

Apoi, după cum îmi povestea Maria, se întorceau acasă pentru a pregăti împreună masa de seară, pentru ele dar şi pentru cei doi înfometaţi care trebuiau să sosească acasă, istoviţi după o zi de muncă efectuată acolo în micile şantiere patronate de câte un inteprinzător italian. Iar când bucatele erau gata, simţindu-le parcă mirosul, cei doi intrau pe uşa casei, istoviţi, dar zâmbitori fiindcă se aflau din nou în sânul familiei lor, aici unde căldura şi dragostea celor dragi îi întâmpina zâmbitoare.

Şi după ce Francesca mezina familiei era alintată de sărutul şi drăgălăşenia tatălui dar şi de a unchiului, se aşezau împreună la masă pentru a servi din gustoasele bucate. Trecuseră aproape patru luni de când ea se afla acolo, iar când finii mei o răsplătea cu banii promişi, Maria îmi trimetea 200 de euro pentru ca eu să pot acoperi cheltuielile ce le aveam, iar ea îşi oprea 50 de euro, pentru micile ei plăceri.

Ne aflam deja în luna decembrie, când eu am început să nu mă simt bine deoarece o boală veche de oase pe care eu o aveam de ceva timp, recidivase, şi îmi era frică să nu cad la pat.

Prima mea experienţă cu această boală fusese foarte neplăcută deoarece mă trântise la pat, fiind în imposibilitatea de a mă mişca. Noroc cu scumpa mea soţie care mi-a fost alături în toată acea perioadă neplăcută.

Aşa că am rugat-o pe soţia mea să le spună finilor că ea trebuie să se întoarcă acasă, deoarece starea mea de sănătate nu era prea bună şi că ea trebuie să-mi fie alături.

Această ştire desigur că nu ia bucurat pe finii noştrii, aşa că i-au dat Mariei banii necesari pentru a se întoarce acasă.

Şi pe la jumătatea lunii ianuarie a anului 2012, buna şi iubitoarea mea soţie s-a întors acasă în sânul familiei, pentru a-mi fi alături în caz că boala avea să se agraveze. Ne părea

rău de finii noştrii, că îi lăsăm aşa fără un sprijin pentru buna îngrijire a Francescăi, dar nu aveam altă alternativă.

Întoarsă acasă soţia mea s-a ocupat intens de sănătatea mea, şi în două săptămâni am fost pus din nou pe picioarele mele, scăpând de data aceasta fără vreo spitalizare de care îmi era tare urât. Acum eram din nou apt pentru a mă ocupa de bunăstarea familiei mele care nu era chiar pe roze, mai ales că Maria nu mai avea nici un venit, iar singurul angajat din familie eram eu. Nu ne lăsa El, Domnul, la greu.

Începutul anului 2012, nu a fost chiar aşa de promiţător pentru familia mea, criza care s-a instalat în ţară ne-a afectat în totalitate. Banii familiei mele sunt din ce în ce mai puţini firmele la care lucrăm au diminuat şi mai mult salariile.

Mergem însă mai departe şi încercăm să supravieţuim.

Noroc cu porcul pe care l-am crescut cu chiu cu vai, anul trecut la verişorii nostrii Viorica şi Emil, care după cum v-am mai spus locuiesc in provincie. L-am tăiat înainte de Crăciunul din 2011, iar acum ne bucurăm de ceea ce a mai rămas din el; ceva şunculiţă, câteva coaste şi ciolane afumate, precum şi cârnăciorii păstraţii în untură alături de muşchiuleţul bine împănat de care ne bucurăm cel mai mult atunci când soţia mea găteşte ceva din ele.

După cum vă spuneam, băiatul meu este şi el major şi are vârsta de 22 de ani. Nu are încă un serviciu stabil şi este mereu în căutare, poate, poate o găsi ceva lejer şi unde să fie mulţumit. Năzuinţele lui sunt bune dar din păcate lui nu i-a prea plăcut şcoala. Acum stă acasă şi cochetează cu computerul la care se pricepe cel mai bine.

De pe când el avea vârsta de 12 ani, a trebuit cu chiu cu vai să-i cumpăr un computer şi acest lucru l-am făcut pentru că, dacă noi îl trimeteam să cumpere ceva de la magazin, el ajungea la sala de calculatoare şi cheltuia banii pe care îi dădeam, pe acolo, jucându-se la computere.

Iar după aceea de frica isprăvii pe care o făcea nu se mai întorcea acasă şi pleca la Gara de Nord, de unde lua trenul şi nu se oprea decât la mămăiţa, care se mutase pe atunci la Plopeni, şi la care el îşi găsea scăparea, pentru toate

năzdrăvăniile pe care le făcea. Iar noi îl aşteptam să se întoarcă de unde îl trimesesem, dar în zadar. Acest lucru o stresa enorm pe soţia mea şi nu mai avea stare de grija ce şi-o făcea pentru el.

Noroc cu telefonia mobilă care după cum vă spuneam apăruse de ceva timp şi de care beneficia şi mama mea şi care ne anunţa telefonic, ca să nu ne facem griji că băiatul este la ea şi că o să-l aducă în scurt timp.

Şi după multe întâmplări de acest gen şi după multe alte boacăne făcute pe baza acestui computer, patronul meu, domnul Romeo, care auzise de supărările mele cu băiatul, m-a ajutat cu banii necesari ca să-i pot cumpăra un computer şi care pe vremea aceia m-a costat 4000 de lei. Iar când băiatul meu s-a văzut cu cel mai dorit lucru de el, în căminul lui, nu s-a abţinut să nu-l cerceteze cu amănuntul, descoperindu-i tainele lui de funcţionare.

Bine înţeles că până a desluşit el acele taine, a trebuit să plătesc de fiecare dată repararea lui, unui operator care se ocupa întotdeauna de acel computer.

Însă acum am scăpat de această problemă, deoarece reparaţiile şi upgradeurile la computer şi le face băiatul meu şi nu mai este nevoie de un „doctor" care să-l repare şi care mă făcea să bag mâna în buzunarul meu destul de sărăcăcios şi să plătesc stricăciunea.

Aşa că, după cum spuneam anterior până să vă destăinui această mică povestioară din viaţa băiatului meu şi marea lui înclinaţie pentru computere, el nu-şi găsise încă un serviciu stabil şi deci nu participa la ajutorarea familiei cu nici un sfanţ.

Viaţa ne este grea şi pe deasupra după cum vă spuneam şi altă dată, locuim cu chirie, iar o parte din bani îi plătim celui care ne ţine în casa lui. În plus avem şi acele rate la bănci pe care le-am făcut înainte de criza care s-a instalat cică pe întreg mapamondul, dar care pe noi ne-a afectat cel mai mult. Nu credeam eu că vor veni astfel de vremuri, în care imposibilitatea de a-ţi plăti datoriile către bănci este aproape inevitabilă. Înainte de a face eu aceste datorii, nu bănuiam că

ele o să-mi creeze probleme financiare. Dar aşa după cum spunea şi tata „viaţa e un val iar a trăi o luptă" tot aşa vom lupta şi noi în continuare, măcar pentru a supravieţui.

După cum vă spuneam era iarnă, însă gerul nu-şi arătase până atunci colţii. Soţia mea se bucura şi ea de căldura familiei, întoarsă de curând din Italia. Cu câteva luni înainte de venirea ei acasă şi mai exact în luna Decembrie, i s-a făcut milă bunului Dumnezeu de mine şi a facut ca la doi paşi de poarta casei unde locuiam, primăria să trimită câţiva băieţi, ca să doboare cu drujbele un arţar bătrân care încurca pe acolo. Băiatul meu, a trecut pe acolo în acel moment şi văzând că copacul este doborât, i-a întrebat pe tăietori ce vor face cu lemnul, iar ei i-au spus că dacă doreşte să dea şi el ceva pe el şi să-l care acasă. Atunci băiatul meu a venit acasă şi m-a întrebat dacă vreau să iau acele lemne. Bineînţeles că voiam, aşa că, am mers si le-am oferit băieţilor o sumă modică iar eu m-am ales cu peste 1000 kg de lemne. Apoi le-am cărat în curte, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru darul pe care mi-l făcuse, după care m-am apucat să le crap şi să le aşez în şopron, pregătindu-mă în acest fel, pentru iarnă. Şi într-adevăr iarna care până atunci nu-şi arătase colţii nu s-a lăsat aşteptată şi a început să ningă iar zăpada troienită s-a aşternut într-un strat gros prin curte şi pe străzi, încât de-abia mai reuşeam să-mi fac pârtie până la şopronul unde aşezasem lemnele.

Şi uite aşa, mi-a scos Bunul Dumnezeu familia din iarnă.

Mai rămânea ca soţia mea să se angajeze pe undeva ca să putem răzbi cu banii datoraţi, apoi la fel şi băiatul meu pentru a participa la bunăstarea familiei.

Şi printr-o intervenţie a soţiei mele am reuşit să-l angajăm pe băiatul nostru la o firmă de pază ca agent în protejarea unui anumit obiectiv. Iar acum din puţinul lui salariu ne ajută şi pe noi, căci nu ne mai vedeam capul de datorii. Apoi tot Bunul Dumnezeu a făcut ca în luna aprilie după aproape trei luni de la întoarcerea ei acasă, soţia mea să se angajeze la un magazin Angst. Acum viaţa noastră s-a mai îmbunătăţit însă trebuie să plătim dobânzile la banii pe care i-am folosit de la

bănci în acele luni când eu am fost singurul salariat din familie iar banii nu ne ajungeau.

Sperăm ca Domnul să observe la timp bunătatea inimilor noastre şi tot odată suferinţa noastră care dăinuie pe umerii noştrii de peste 10 ani şi să ne lumineze calea spre o viaţă mai bună. Aici îmi închei povestea vieţii mele pe care am parcurs-o în aceste pagini cu paşi repezi, specificând doar cele mai importante aspecte ale ei, de atunci de la acea vârstă fragedă de cinci ani pe când mă aflam în casa bunicii şi până acum când scriu aceste rânduri.

Acum vă las cu bine iar dacă Dumnezeu mă va ajuta voi încerca să vă mai povestesc şi alte aspecte din viaţa mea.

Sfârşit

În vizită la unchiului meu Bogdan Gheorghe (stânga sus cu cățelul în brațe) lângă el fiica lui Nicoleta, apoi mama iar lângă ea soția unchiului meu, Fănuța, lângă ea fratele meu mai mic Marian apoi fratele meu Iulian, lângă el fiul meu Constantin si apoi eu care închei plutonul.
(Poza facuta in perioada cand sotia mea se mai afla inca in Valea Jiului)

Epilog

Se spune că dragostea faţă de semenii tăi te ajută să treci peste toate obstacolele vieţii. Îi mulţumesc mult iubitei mele soţii, Maria, că în toţi aceşti ani a fost alături de mine la bine şi la greu, iar faptul că ne-am iubit şi încă ne mai iubim a făcut ca noi să trecem cu bine peste toate greutăţile pe care le-am întâmpinat împreună în aceşti ani.

Pot să menţionez cu bucurie în suflet că în anul 2012 am sărbătorit 25 de ani de căsnicie şi speram să ajungem să sărbătorim şi 50 de ani tot împreună în aceeaşi ambianţă şi înţelegere.

Se spune că Dumnezeu îşi face lucrarea lui printre oameni şi tot cu ajutorul lor ne ajută el pe noi să ne rezolvăm problemele sau să ne descoperim talentele noastre.

Aşa că, în anul 2002 El, mi-a scos în cale nişte oameni minunaţi, care m-au ajutat să-mi schimb modul de viaţă, învăţându-mă să devin un soţ şi un tată de excepţie pentru familia mea, dar şi să-mi descopăr talentele ascunse ale subconştientului meu. Şi în acest fel cu ajutorul şi cu încurajările lor am început să pun cap la cap toate adnotările mele din trecut şi să încep a scrie această carte în ideea că poate va plăcea cititorului ei. Despre aceşti oameni cât şi despre alţii, vă voi relata în volumul II. al acestui roman, dacă Domnul mă va ajuta cu mila lui.

Acum la cei 50 de ani ai mei mai am un singur vis, iar acela este de a mai merge măcar odată acolo unde m-am născut, în satul Podul Ursului şi dacă ar fi posibil, ca după ce ajung la vârsta pensionării, să-mi fac o căsuţă acolo şi să readuc la viaţă tot ce am lăsat acolo cu ani în urmă şi unde nimeni nu a mai încercat să facă nimic. Iar acolo în liniştea sublimă a naturii să-mi retrăiesc plăcutele amintiri alături de soţia mea dragă până când viaţa noastră va lua sfârşit. Şi dacă acest lucru nu va fi posibil, atunci, împreună cu soţia mea, îmi voi îndrepta paşii către frumoasele meleaguri ale Văii Jiului. Acolo unde am cunoscut-o pe Maria şi unde am petrecut o

bună perioadă de timp din viaţa noastră. Perioadă în care după cum vă spuneam în paginile acestei cărţi, noi am dus o viaţă destul de bună alături de oameni de omenie săritori şi iubitori.

Acolo ne vom găsi liniştea alături de naşii noştrii, care ne-au făcut deja propunerea de a locui într-o căsuţă alăturată de ei, acolo în mijlocul naturii înconjuraţi de flora şi fauna ei.

De acolo de pe acea culme de deal în nopţile senine de vară poţi vedea adevărata frumuseţe a boltei cereşti, iar răsăritul pare un miracol atunci când priveşti soarele rotund ca o minge roşie de foc, imensă, înălţându-se de după culmile munţilor Parâng.

Acolo departe de zgomotul oraşului ne vom putea bucura în linişte de armonia naturii şi de aerul proaspăt oxigenat de pădurile care ne înconjoară, dar şi de puritatea apelor izvorâte din inima stâncilor, cu apa rece ca gheaţa şi limpede ca lacrima din care oricine îşi poate potoli setea în voie, bucurându-se de acel dar dumnezeiesc.

Dar toate aceste dorinţe sunt doar în inima şi în mintea mea. Nu ştiu dacă ele mi se vor împlini. Poate că Dumnezeu mi-a hărăzit o altă soartă necunoscută mie.

Facă-se voia sa. Însă eu ca simplu muritor de rând am dreptul să sper.

Ca de ... Speranţa moare ultima.

Eugen Baciu
Revizuire Iulie2015

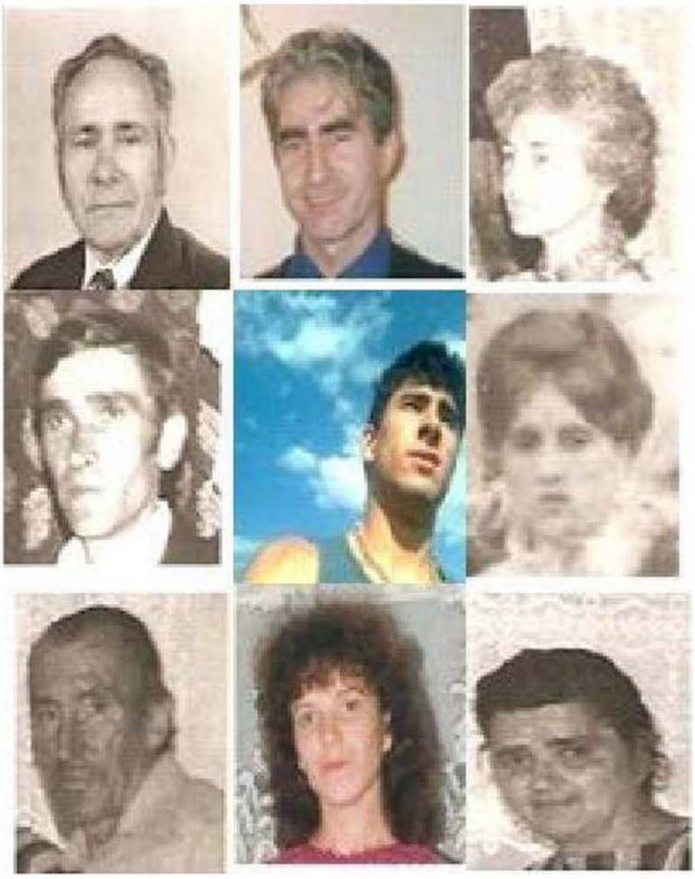

motto

Am expus cu dragoste această poză în memoria acelora care au fost alături de noi în toată această vâltoare a vieţii.

Pe coloana de mijloc al acestui tabloid în stânga şi în dreapta băiatului nostru, figurează bunii noştrii naşi,Teianu Gheorghe şi Elena care ne-au fost alături de câte ori am avut nevoie de ei. În cele patru colţurii se regăsesc dragii noştrii părinţi, care acum nu se mai află printre noi dar care trăiesc în inimile noastre.

„Este mare lucru să fie cineva părinte, căci, chiar şi când suferă din pricina copiilor, el nu-i urăşte”.

Eugen Baciu
(Revizuire Ianuarie 2015 – Bucureşti)

Biserica Sf. Trei Ierarhi, Slănic Prahova

Casa Cămărăşiei (acum devenita Muzeul Sării)

Mina Unirea (galerie subterană)

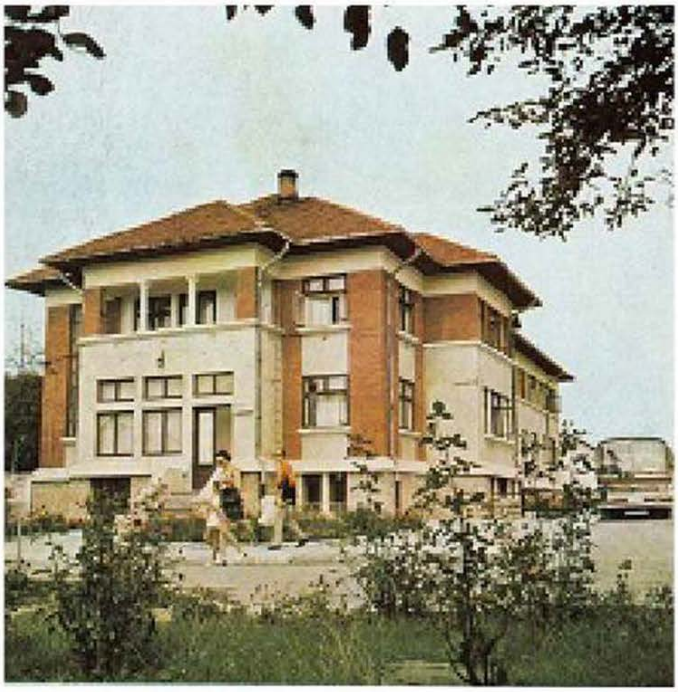

Fostul Motel de la mina Unirea

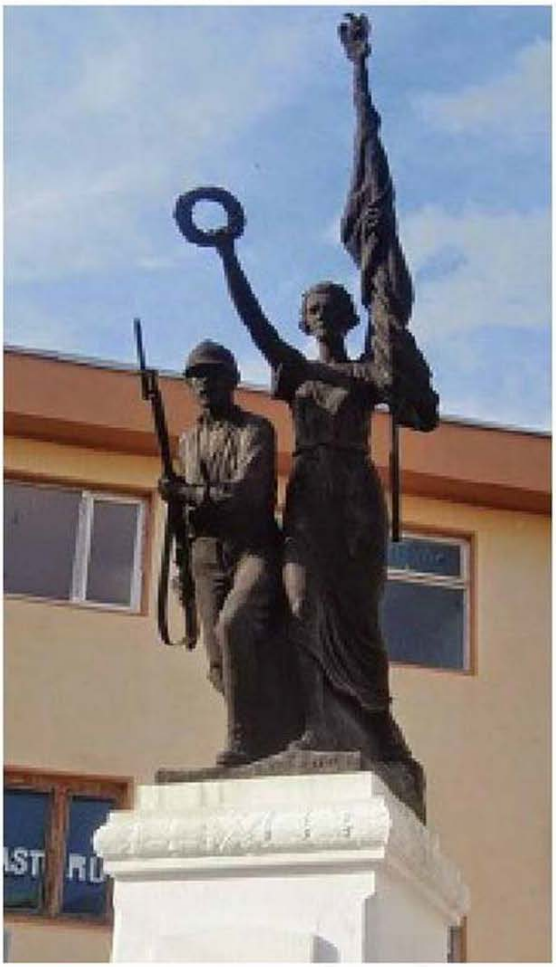

Monumentul Eroilor

(care odini oaă era situat în drumul către piaţa oraşului)

Grupul școlar Slănic

Acum devenit ,,Liceul Şerban Voda”

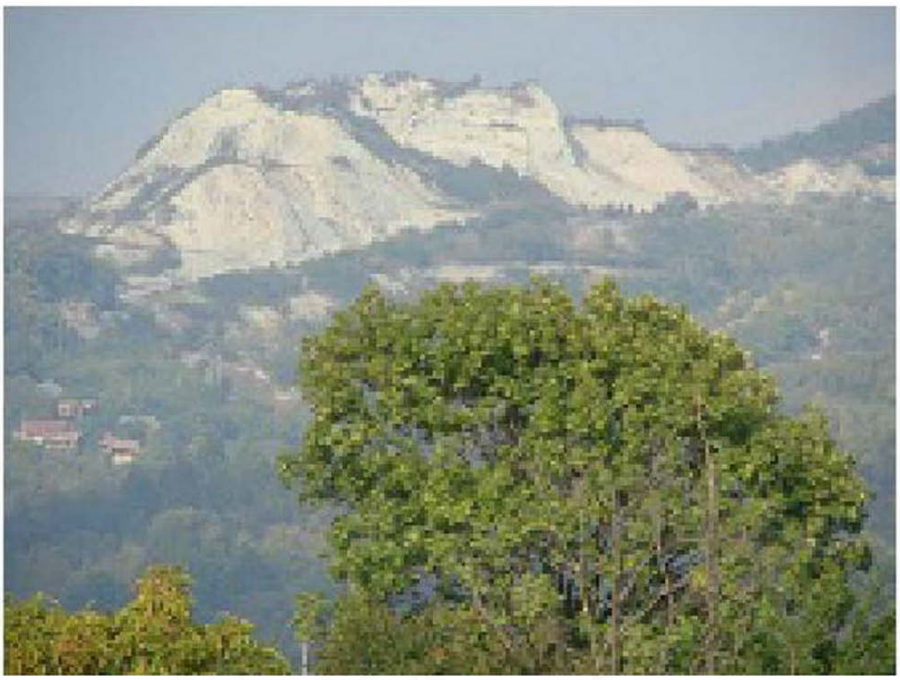

Cariera de la Piatra verde

CUPRINS

Prefata..... 7
Capitolul I: Primii pasi..... 16
Capitolul II: Viata la oras..... 23
Capitolul III: Mai mult singur pe lume..... 30
Capitolul IV: Ani de pomina..... 35
Capitolul V: Metehnele tatei..... 41
Capitolul VI: Noua casa si anii de scoala..... 55
Capitolul VII: Si bune si rele..... 67
Capitolul VIII: Mostenirea..... 82
Capitolul IX: Anii de liceu si scoala profesionala 88
Capitolul X: Ani de burlacie..... 102
Capitolul XI: Putina istorie si amintiri din Orasul Slanic Prahova 112
Capitolul XII: Aventuri prin Ardeal..... 123
Capitolul XIII: Destinul isi spune cuvantul.. 136
Capitolul XIV: Din nou in Valea Jiului..... 165
Capitolul XV : Deznãdejde..... 209
Capitolul XVI: Evenimente..... 219
Capitolul XVII: Vremuri grele..... 229
Capitolul XVII: Epilog..... 238
Motto..... 240